

PROLOG

Felicitări! Faptul că citești aceste rânduri înseamnă că ai făcut un pas uriaș spre supraviețuirea până la următoarea ta zi de naștere. Da, tu, de colo, care răsfoiești aceste pagini. Nu pune cartea jos. Vorbesc cât se poate de serios... viața ta ar putea depinde de ea.

Asta-i povestea mea, povestea familiei mele, însă ar putea fi, la fel de bine, și povestea ta. Suntem cu toții băgați în chestia asta, crede-mă pe cuvânt.

N-am mai făcut niciodată ceva asemănător, așa că am de gând să-i dau drumul, iar tu ai să încerci să ții ritmul.

OK. Eu sunt Max. Am paisprezece ani. Locuiesc împreună cu familia mea, alcătuită din cinci copii, nu suntem înrudiți, dar sunt întru totul familia mea.

Suntem... ei bine, suntem puțin cam ciudați. Acum nu că mă dau mare, dar nu ne comparăm cu nimic din ce-ai văzut tu până acum.

Practic, suntem destul de cool, simpatici, isteți... Însă deloc obișnuiți, din nădădun punct de vedere. Noi șase — eu, Fang,

Iggy, Nudge, the Gasman și Angel — am fost creați cu un scop anume, de către cei mai demenți, mai oribili „savanți” pe care ți i-ai putea imagina. Ne-au creat ca un experiment. Un experiment în urma căruia am ajuns să fim oameni doar într-o proporție de 98%. Celelalte două procente au avut un impact covârșitor, crede-mă.

Am fost crescuți într-un laborator-închisoare, numit Școala, în cuști, ca șobolanii de laborator. Este destul de șocant că putem gândi sau chiar vorbi de așa ceva. Dar putem, ba chiar mai mult decât atât.

A mai existat încă un experiment la Școală, care a trecut de faza copilăriei. O parte om, o parte lup, animale de pradă în totalitate: li se spune Eliminatori. Sunt duri, deștepți, și greu de controlat. Arată ca oamenii, însă atunci când doresc, se pot transforma în oameni-lupi, cu blană cu tot, colți și gheare. Școala îi folosește ca paznici, polițiști... și călăi.

Pentru ei, noi nu suntem decât șase ținte mișcătoare, pradă suficient de descurcăreță ca să fie distractiv de vânat. Practic, vor să ne sfâșie gâtul. Și să se asigure că lumea nu află de existența noastră.

Dar încă nu mă dau la fund. Îți spun ție, da?

Această poveste ar putea fi despre tine... sau despre copiii tăi. Dacă nu astăzi, atunci cât de curând. Așa că, te rog, ia asta cât se poate de în serios. Risc tot ceea ce contează povestindu-ți... dar trebuie să știi.

Continuă să citești, nu lăsa pe nimeni să te oprească.

— Max. Și familia mea: Fang, Iggy,

Nudge, Gasman și Angel.

Bun venit în coșmarul nostru.

PARTEA 1 SPAIMA STOLULUI

1

Lucrul cel mai ciudat, atunci când te confrunți cu moartea iminentă, este că asta-ți pune, brusc, toate lucrurile într-o anumită perspectivă. Să luăm situația actuală, de exemplu.

Fugi! Haide, fugi! Știi că poți.

Am tras, adânc, câteva guri de aer. Creierul meu era turat la maxim;

goneam pentru a-mi scăpa pielea. Singurul meu scop era să scap. Nu mai conta nimic altceva. Că-mi erau zgâriate brațele fâșii-fâșii de măracinișul în care intrasem? Mare brânză.

Că tălpile mele goale loveau fiecare piatră tăioasă, rădăcină dură, sau țărșuș ascuțit? Nicio problemă.

Că mă dureau plămânii din lipsă de aer? Mă puteam descurca.

Asta, atât timp cât mai puteam așeza între mine și Eliminatori o cât mai mare distanță posibil.

Mda, Eliminatorii. Mutanți: pe jumătate oameni, jumătate lupi, de obicei înarmați, întotdeauna însetați de sânge. Acum mă fugăreau pe mine.

Vezi? Asta chiar pune totul într-o anumită perspectivă.

Fugi. Ești mai rapidă decât ei. Poți lăsa în urmă pe oricine.

Nu mai fusesem niciodată atât de departe de Școală. M-am rătăcit cu totul. Totuși, brațele încă-mi mai zvâcneau dorind să se ridice, goneam printre tufșuri, privirile-mi neliniștite cercetau ce era înaintea mea. Îi puteam depăși în viteză. Puteam găsi o poiană cu destul spațiu pentru mine să...

Oh, nu. Oh, nu. Dintre copaci izbucniră urletele nepământești ale câinilor de vânătoare, puși pe adulmecat, și mi s-a făcut rău. Puteam fugi mai repede decât oamenii, toți dintre noi puteau asta, chiar și Angel, iar ea are numai șase ani. Însă niciunul dintre noi nu putea alerga mai repede decât un câine masiv.

Câini, câini, fugiți la miazăzi, lăsați-mă să mai trăiesc o zi.

Erau tot mai aproape. O lumină slabă se strecura printre copacii din fața mea... o poiană? Te rog, te rog... o poiană ar putea fi salvarea mea.

Am țâșnit printre copaci, cu pieptul săltându-mi, iar un strat subțire de transpirație rece mi se întindea pe piele.

Da!

Nu... oh, nu!

M-am oprit în derapaj, dând din mâini, iar picioarele mi-au patinat înapoi pe pământul pietros.

Nu era o poiană. Înaintea mea se afla o pantă, un versant abrupt din piatră, terminat într-un platou nevăzut, aflat la câteva sute de metri mai jos.

În urma mea era pădurea, plină de copoi băloși și Eliminatori demenți, înarmați.

Niciuna din opțiuni nu mirosea bine.

Câinii scheunau întărâțați, își localizaseră prada: moi.

M-am uitat peste povârnișul mortal.

Nu aveam de ales, într-adevăr. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi făcut exact același lucru.

Am închis ochii, am întins brațele... și m-am lăsat să cad peste marginea versantului.

Eliminatorii au urlat furioși, iar câinii s-au apucat să latre isteric, dar apoi tot ce-am mai putut auzi n-a mai fost decât șuieratul aerului, trecând pe lângă mine.

Pentru o clipită, totul a rămas al naibii de pașnic. Am zâmbit.

Apoi, inspirând adânc, mi-am desfășurat aripile cât puteam de repede.

Cu o lungime de aproape patru metri, de un ară-miu-deschis, cu dungi albe și niște puncte maro, ca niște pistrui, aripile au prins aerul, iar eu am fost săltată brusc în sus, violent, ca și cum tocmai s-ar fi deschis o parașută. Uau!

Notă pentru mine: Niciodată nu mai deschizi brusc aripile.

Chircindu-mă, m-am lansat în picaj cu toată forța, apoi mi-am desfăcut aripile, țâșnind în sus din nou.

Oh, Doamne, zburam... exact așa cum îmi dorisem întotdeauna.

Baza stâncii, învăluită în umbră, se estompa sub mine. Am râs și m-am avântat în văzduh, simțindu-mi mușchii încordați, iar aerul fluiera prin penajul meu secundar, și curentul îmi usca transpirația de pe față.

Am urcat dincolo de marginea stâncii, dincolo de dulăii uluiți și Eliminatorii furioși.

Unul dintre ei, cu o față păroasă, cu colții șiroind de salivă, și-a ridicat arma. Un punct roșu apăru pe cămașa mea de noapte zdrențuită. Nu astăzi, nemernicule, mi-am spus, cotind strâns spre vest, în așa fel încât soarele să-i cadă în ochii plini de ură.

N-am de gând să mor astăzi.

2

Am sărit în capul oaselor în pat, cu mâna în dreptul inimii.

Nu m-am putut abține să nu-mi verific cămașa de noapte. Niciun punct roșu făcut de vreo rază laser. Nici găuri de gloanțe. M-am prăbușit înapoi pe pat, ușurată.

Doamne, cât mai uram visul ăsta. Era mereu la fel: fuga de la Școală, cu Eliminatorii și câinii pe urmele mele, căderea mea de pe stâncă, apoi vâjji, aripile, zborul, evadarea, întotdeauna mă trezeam cu sentimentul că mă aflasem cu o secundă înaintea morții.

Notă pentru mine: Dă-i subconștientului un discurs de îmbărbătare pentru vise mai bune.

Era răcoare, însă m-am sforțat să cobor din patul calduț. Mi-am pus lenjerie curată; surprinzător, Nudge pusese deoparte rufele spălate.

Toată lumea dormea încă; încă mai puteam profita de câteva minute de pace și liniște, să mă pregătesc pentru această zi.

În drum spre bucătărie, am aruncat o privire pe ferestrele de pe hol. Îmi plăcea priveliștea: lumina soarelui de dimineață răzbătând peste crestele munților, cerul senin, umbrele adânci, faptul că nu vedeam nici țipenie de om.

Mă aflam sus, pe un munte, în siguranță, doar eu și familia mea.

Casa noastră avea forma literei E, întoarsă invers. Brațele E-ului erau ca niște policioare, sprijinite pe piloni, deasupra unui canion abrupt, astfel că, atunci când mă uitam pe fereastră, mă simțeam de parcă aș fi plutit. Pe o scară „cool” de la unu la zece, această clădire ajungea, fără probleme, la cincisprezece.

Aici, familia mea și cu mine puteam fi noi înșine. Aici puteam trăi liberi. Vreau să spun literalmente liberi, pentru că nu eram în cuști.

Asta-i o poveste lungă. Despre ea, mai târziu.

Și, bineînțeles, acum venea și partea cea mai tare: nu erau adulți. Când ne-am mutat prima oară aici, Jeb Bat-chelder a avut grijă de noi, ca un tată. Ne-a salvat. Niciu- nul dintre noi nu avea părinți, însă Jeb ne-a devenit pe cât de apropiat era posibil.

Acum doi ani, el a dispărut. Știam că murise, toți știam, dar nu discutam despre asta. Acum eram pe cont propriu.

Mda, nu se găsea nimeni care să ne spună ce să facem, ce să mâncăm, când să mergem la culcare. Ei, cu excepția mea. Eu sunt cea mai mare, așa că

încerc să fac lucrurile să meargă pe cât pot eu de bine. Este o sarcină dificilă, pentru care nu ți se aduc mulțumiri, însă cineva tot trebuie s-o facă.

Nu mergem nici la școală, așa că slavă Domnului pentru Internet, pentru că altfel n-am ști nimic. Dar fără școli, fără doctori, nu apăreau nici cei de la serviciile sociale care să ne bată la ușă. Era simplu: dacă nu știe nimeni de noi, rămânem în viață.

Căutam prin bucătărie ceva de mâncare, când am auzit în spatele meu un târșăit de pași adormiți.

— 'Neața, Max.

3

— 'Neața, Gazzy, am zis, în timp ce adormitul în vârstă de opt ani se năruia peste masă.

L-am frecat pe spate și l-am sărutat pe creștet. Fusese poreclit Gasman încă de când era bebeluș. Ce-aș putea spune? Sistemul digestiv al acestui copil produce un anumit damf. Un sfat înțelept: stai în bătaia vântului.

Gasman a clipit spre mine din ochii lui albaștri, fabuloși, rotunzi și încrezători.

— Ce-avem la micul dejun? m-a întrebat, îndrep- tându-și spatele.

Părul lui fin și blond îi stătea ridicat pe cap, amin- tindu-mi de penajul pufos al unui pui de pasăre.

— Hm, este o surpriză, i-am răspuns, din moment ce habar n-aveam.

— Am să tom niște suc, s-a oferit Gasman, și m-am înduioșat.

Era un copil dulce, dulce, și la fel și surioara lui. El și sora lui de șase ani, Angel, erau singurii înrudiți dintre noi, însă, oricum, constituiam cu toții o familie.

Curând, Iggy, înalt și palid, a apărut și el în bucătărie. Cu ochii închiși, s-a lăsat pe canapeaua noastră uzată cu o precizie perfectă. Singura dată când are probleme pentru că este orb, e atunci când unul dintre noi mută mobila din loc, sau alte din astea.

— Hei, Ig, dezmeticește-te, i-am zis.

— Mai lasă-mă, a bolborosit el adormit.

— Foarte bine, am făcut eu. Pierzi micul dejun.

Mă uitam prin frigider, având speranța naivă că, poate, veniseră zânele bune ale mâncării, când am simțit o furnicătură pe ceafă. M-am ridicat repede și m-am întors.

— Vrei să termini cu asta? am zis.

Fang apărea întotdeauna așa, în tăcere, de nicăieri, ca o umbră întunecată care revenea la viață. Mă privea calm, gata echipat și atent, cu părul său lung, negru, pieptănat pe spate. Era cu patru luni mai mic decât mine, dar deja cu zece centimetri mai înalt.

— Să termin ce? a întrebat el tacticos. Cu respiratul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știi tu cu ce.

Iggy a scos un mârâit și s-a ridicat legănându-se.

— Am să pregătesc niște ouă, a anunțat el.

Cred că dacă aș fi fost mai mult o fembot, m-ar fi deranjat că un tip orb, cu șase luni mai mic, poate găti mai bine decât mine.

Dar nu sunt, așa că nu m-a deranjat.

Supravegheam bucătăria. Micul dejun decurgea cum trebuie.

— Fang? Tu pui masa. Eu mă duc să le aduc pe Nudge și Angel.

Cele două fete împărțeau ultimul dormitor mic. Am deschis ușa pentru a o găsi pe cea de unsprezece ani, Nudge, adormită, ghemuită între cuverturile ei. De-abia dacă o puteai recunoaște cu gura închisă, mi-am zis eu micalită. Când era trează, îi ziceam Radio-Ghiont: numai împunsături, tot timpul.

— Hei, scumpo, scularea, am zis, scuturând-o ușor de umăr. Micul dejun peste zece minute.

Nudge a clipit. Ochii ei căprui se străduiau să se focalizeze asupra mea.

— Ce? a bolborosit ea.

— O nouă zi, am zis. Scoală-te și înfrunt-o.

Gemând, Nudge s-a ridicat cu chiu, cu vai, gheboșată, însă tehnic vorbind acum era în picioare.

Vizavi, o perdea subțire ascundea un colț al camerei. Lui Angel îi plăceau numai locurile mici și confortabile. Patul ei, înghesuit după perdea, era ca un cuib pentru animale de pluș, cărți, majoritatea hainelor ei. Am zâmbit și-am tras perdeaua.

— Hei, te-ai îmbrăcat deja, am zis, aplecându-mă s-o îmbrățișez.

— Salut, Max, a zis Angel, scoțându-și buclele blonde de sub guler. Poți să-mi închei nasturii?

— Da.

Am întors-o și-am început să-i închei nasturii. N-am spus niciodată asta celorlalți, dar o iubeam, pur și simplu, o iubeam pe Angel. Poate pentru că aveam grijă de ea practic de când era bebeluș. Poate și pentru că era atât de incredibil de dulce și de iubitoare și ea.

— Poate pentru că sunt ca și fetița ta, a spus Angel în- torcându-se spre mine. Dar nu te teme, Max. N-am să spun nimănui. În afară de asta, și eu te iubesc pe tine cel mai tare.

Și-a pus mâinile slăbănoage în jurul gâtului meu și mi-a plasat un pupic lipicios drept pe obraz. Am strâns-o și eu în brațe, tare. Oh, da, asta-i încă ceva deosebit la Angel.

Poate citi gândurile.

4

— Vreau să merg azi la cules de fragi, a spus Angel hotărâtă, ridicând o furculiță plină cu omletă. Sunt coapte acum.

— Bine, Angel, am să merg cu tine, a acceptat Gasman.

Tocmai atunci însă a slobozit unul dintre vânturile sale nefericite și a chicotit.

— Oh, Doamne, Gazzy, am făcut eu pe un ton dezaprobat.

— Masca de... gaze! a exclamat tușind Iggy, ținându-se de gât și prefăcându-se că se asfixiază.

— M-am săturat, a zis Fang, ridicându-se repede și du- cându-se cu farfuria la chiuvetă.

— îmi pare rău, a rostit Gasman din reflex, însă a continuat să înfulece.

— Mda, Angel, a zis Nudge. Cred că aerul proaspăt ne va prinde bine

tuturor. Vin și eu.

— Venim cu toții, am spus.

Era frumos afară, cer senin, fără urmă de nor, cu prima căldură adevărată de mai. Am luat găleți și coșuri, iar Angel ne-a condus spre o zonă întinsă plină cu fragi.

Mă ținea de mână.

— Dacă faci prăjitură, eu am să fac tarte cu fragi, a zis ea încântată.

— Mda, asta să fie ziua în care Max face o prăjitură, l-am auzit pe Iggy comentând. O fac eu, Angel.

M-am întors fulgerător.

— Oh, mulțumesc! am exclamat. Bine, n-oi fi eu vreo bucătăreasă extraordinară, dar tot pot să te iau, să nu uiți asta!

Iggy râdea, ridicându-și mâinile sus în semn de negare. Nudge încerca să nu râdă, chiar și Fang rânjea, iar Gasman părea... pus pe șotii.

— Tu ai fost? l-am întrebat pe Gazzy.

Rânjea, dând din umeri, încercând să nu arate prea încântat de sine.

Gasman avea cam trei ani când mi-am dat seama că putea imita orice sunet sau voce. Am pierdut socoteala de câte ori Iggy și Fang erau cât pe ce să se ia la bătaie din cauza celor spuse de Gazzy cu vocile lor. Era un talent ascuns, iar el îl exploata cu mare bucurie.

Era doar încă una dintre abilitățile ciudate pe care le aveau majoritatea dintre noi. Indiferent despre ce era vorba, cu siguranță că făceau viața mult mai interesantă.

Aflată lângă mine, Angel a încremenit și a scos un țipăt.

Surprinsă, m-am uitat în jos spre ea și, în secunda următoare, am văzut câțiva bărbați cu bot ca de lup, cu niște canini uriași și ochi roșiatici, sticloși, căzând din cer ca niște păianjeni. Eliminatorii! Și nu era un vis.

5

Nu mai era timp de stat pe gânduri. Jeb ne antrenase nu să gândim, ci să acționăm. M-am aruncat asupra unui Eliminator, răsucindu-mă și dându-i o lovitură din lateral în coșul pieptului. Respirația i s-a întrerupt cu un uuf, iar duhoarea emanată a fost pur și simplu îngrozitoare, ca zoa- iele dintr-o canalizare, lăsate sub soarele fierbinte.

După aceea, totul s-a derulat ca într-un film, un grupaj de imagini suprapuse care de-abia dacă păreau reale. Am mai dat o lovitură, apoi un Eliminator m-a pocnit atât de tare, încât mi-a zvâcnit capul și-am simțit un val de sânge în gură. Cu coada ochiului l-am văzut pe Fang rezistând unui Eliminator, până când alți doi s-au bulucit în jurul său și s-a prăbușit sub ploaia de lovituri date cu ghearele.

Iggy era încă în picioare, însă avea un ochi deja umflat, aproape închis.

Trecând peste starea de șoc, am sărit în picioare, apoi l-am văzut pe Gasman nemișcat, zăcând cu fața în jos, la pământ.

Am făcut un salt spre el, doar pentru a fi înșfăcată iar. Doi Eliminatori mi-au răsucit mâinile la spate. Un altul s-a aplecat, cu ochii licărind de satisfacție, cu falca alungită, transformată într-un râț. Și-a tras mâna înapoi, strân- gându-și pumnul. Apoi a lovit cu sete, izbindu-mă în stomac. În interiorul meu a explodat o durere incredibilă care m-a făcut să mă încovoi, după care m-am prăbușit ca un bolovan.

Ca prin ceață, am auzit-o pe Angel strigând și pe Nudge plângând.

Ridică-te! mi-am spus, încercând să trag aer în piept. Ridică-te!

Fiind niște copii mutanți, ciudați, suntem cu mult mai puternici decât adulții normali. Însă Eliminatorii nu sunt oameni adulți, obișnuiți, și ne mai și depășesc numeric. Eram hrană pentru câini. M-am chinuit stând în patru labe, încercând să nu vomit.

M-am ridicat, clătinându-mă, în picioare, însetată de sânge, gata să ucid. Doi Eliminatori o țineau pe Nudge de mâini și de picioare. O legăneau dintr-o parte în alta, după care i-au dat drumul. Aceasta a zburat prin aer, apoi s-a lovit cu capul de un copac. Am auzit un țipăt scurt, de durere, rămânând apoi prăbușită printre acele de pin.

Scotând un urllet răgușit, înăbușit de sânge, m-am repezit înainte și l-am lovit pe unul dintre Eliminatori peste urechile păroase, cu palmele făcute căuș. A țipat când i-au pocnit timpanele, căzând în genunchi.

— Max! a strigat Angel cu un glas strident și îngrozit, iar eu m-am răsucit pe călcâie.

Un Eliminator o ținea de mâini și m-am repezit înainte, sărind peste Iggy, care zăcea la pământ fără cunoștință. Doi Eliminatori s-au năpustit asupra mea, aruncându-mă la pământ, unul punându-și genunchiul greu pe pieptul meu. Horcăiam și mă zbăteam, iar unul dintre ei m-a palmuir atât de tare, încât ghearele lui colțuroase mi-au lăsat creștături adânci pe obraz.

Buimăcită, am căzut din nou, cei doi Eliminatori țin- tuindu-mă la pământ și, simțind o groază de nedescris, i-am văzut pe ceilalți trei Eliminatori înghesuind-o pe Angel, copila mea, într-un sac aspru. Plângea și țipa, și unul dintre ei a lovit-o.

Zbătându-mă furioasă, am încercat să strig, însă n-am putut să scot decât un urllet răgușit și găuit.

— Dă-te jos de pe mine, arătare stupidă..., am reușit să scuip, însă am fost pocnită din nou.

Un Eliminator s-a aplecat asupra mea, zâmbind oribil.

— Max, a spus el, iar stomacul mi s-a strâns.

Ne cunoșteam de undeva?

— Ce bine-mi pare că te văd din nou, a continuat el pe un ton degajat. Arăți ca naiba. Întotdeauna ai acționat mult mai bine decât toată lumea, așa că asta mă bucură.

— Cine ești? am icnit, simțind cum înghețasem până-n adâncul ființei mele.

Eliminatorul a rânjit, arătându-și dinții ascuțiți, care de-abia dacă aveau loc toți pe falcă.

— Nu mă recunoști? Cred că am mai crescut nițel.

Am căscat ochii, îngrozită brusc, pentru că l-am recunoscut.

— Ari, am șoptit, iar el a izbucnit în râs ca un dement.

Apoi s-a ridicat. I-am văzut cizma uriașă, neagră, venind spre capul meu, mi l-am simțit zvâcnind într-o parte și totul s-a făcut negru.

Ultimul meu gând a fost că nu-mi venea să cred: Ari era fiul lui Jeb. Îl transformaseră într-un Eliminator. Avea șapte ani.

— Max?

Glasul lui Gasman era foarte subțire și foarte speriat. Am auzit un geamăt

oribil, răgușit, apoi mi-am dat seama că provenea de la mine. Gasman și Fang stăteau aplecați asupra mea, cu niște expresii îngrijorate pe fețele lor zgâriate și însângerate.

— Sunt bine, am hârâit, fără să știu dacă așa era sau nu. Amintirile mi-au revenit năvalnic, și-am încercat să mă ridic.

— Unde-i Angel?

Aveam glasul încordat.

Ochii întunecați ai lui Fang mă priveau fix.

— Nu mai e. Au luat-o.

Am crezut că leșin din nou. Îmi amintesc cum, pe la nouă ani, m-am uitat prin sticla armată de la fereastra laboratorului, privindu-i pe Eliminatori prin semiîntuneric. Savanții, halatele albe, dăduseră drumul unor cimpanzei în curtea Școlii și-i lăsaseră pe Eliminatorii noi să se ocupe de ei. Ca să-i învețe cum să vâneze.

Țipetele de groază și de durere ale cimpanzeilor încă-mi mai răsunau în minte.

Iarăștia au pus acum mâna pe Angel.

M-a copleșit furia. De ce nu m-au putut lua pe mine în locul ei? De ce să ia o copilă firavă? Poate că eu aș fi avut o șansă... poate.

M-am ridicat, tremurând, în picioare. Mi se învârtea capul și a trebuit să mă sprijin de Fang, urându-mă pentru slăbiciune.

— Trebuie s-o salvăm, am spus înfrigurată, încercând să stau în picioare. Trebuie s-o recuperăm înainte ca ei să...

Imagini pline de groază mi-au fulgerat prin minte: Angel fugărită, rănită, ucisă. Am înghițit în sec, trăgând oblonul peste ele.

— Gata, băieți, sunteți pregătiți pentru acțiune?

I-am cercetat pe toți patru. Arătau de parcă fuseseră băgați într-un blender pus pe comanda „mărunțit“.

— Da, a spus Nudge cu glas sugrumat de lacrimi.

— Sunt gata, a rostit Iggy, iar buza crăpată îi făcea vocea mai groasă.

Gasman mi-a făcut, solemn, un semn cu capul.

Spre groaza mea, lacrimi fierbinți mi-au încetșat vederea. Le-am șters imediat cu dosul palmei și m-am rugat ca furia să nu înceteze.

Tocmai atunci, Iggy și-a ridicat ușor capul. Era un semn pentru mine, să încep să ascult cu atenție. Apoi am auzit și eu: un zgomot îndepărtat, de motor.

— Acolo! a arătat Iggy.

Toți am luat-o la goană, țepeni și greoi, spre sursa zgomotului. După vreo sută de metri prin pădure, am ajuns pe un povârniș abrupt, de aproximativ cincizeci de metri, deasupra unui vechi drum forestier, nefolosit.

Și-atunci l-am văzut: un Humvee negru, plin de praf și noroi, hurducându-se violent pe drumul din pământ. Inima-mi bătea nebunește. Știam, pur și simplu știam, că micuța mea, Angel a mea, se afla înăuntru și era în drum spre un loc unde moartea venea ca o binecuvântare.

Asta nu avea să se întâmple, nu atât timp cât încă mai respiram.

— Haideți s-o luăm de-acolo! am strigat, apoi m-am tras înapoi vreo trei metri.

Ceilalți s-au grăbit să se retragă din calea mea în timp ce alergam spre marginea povârnișului de unde, pur și simplu, am sărit în gol.

Am început să mă prăbușesc spre drum.

Apoi mi-am deschis aripile repede, prinzând curentul de aer.

Și-am început să zbor.

Vezi tu, acel coșmar pe care l-am avut, de fapt, este dificil de separat de viața mea reală. Prietenii mei și eu chiar am trăit într-o cloacă împutită, colcăind de rău, numită Școala. Am fost creați de halatele albe, care au grefat ADN-ul aviar pe genele noastre umane. Jeb a fost un halat alb, însă i-a părut rău de noi și ne-a luat de acolo.

Eram copiii-păsări, un stol de șase. Iar Eliminatorii voiau să ne ucidă. Acum au pus mâna pe Angel, care are șase ani.

M-am avântat puternic în picaj, apoi m-am ridicat, simțind cum se puneau în mișcare mușchii umerilor pentru a desfășura aripile mele de patru metri lungime. Am virat abrupt, luându-mă după Humvee. O privire rapidă în spate mi-a arătat că Nudge sărise după mine, apoi Iggy, Gasman și Fang. Ne-am abătut în formație strânsă spre mașină. Fang a rupt dintr-un copac o creangă uscată. A intrat apoi în picaj și-a lovit cu ea parbrizul Humvee-ului.

Vehiculul a derapat, un geam s-a lăsat în jos. S-a ițit țeava unei arme. În jurul meu, copacii au început să trosnească, loviți de gloanțe. În aer s-a răspândit mirosul de metal încins și praf de pușcă. Am manevrat înapoi spre șirul de copaci, tot cu ochii la mașină. Fang i-a lovit din nou parbrizul. Gloanțele au țâșnit de la mai multe geamuri. Fang s-a retras abil.

— Angel! am strigat. Suntem aici! Venim după tine!

— Drept înainte! a strigat Fang, și-am văzut o poiană aflată la vreo două sute de metri în față.

Printre copaci, se putea distinge, vag, conturul verzui al unui elicopter. Humvee-ul sălta greoi pe drumeagul brăzdat de urme de roți. Mi-am încrucișat privirile cu Fang, iar el a dat din cap. Șansa ni s-a ivit în momentul când au dus-o pe Angel de la mașină spre elicopter.

Totuși, lucrurile s-au petrecut atât de repede. Humvee-ul a frânat anevoie, derapând în noroi. Ușa s-a deschis brusc, iar un Eliminator a țâșnit afară. Fang a sărit asupra lui, apoi s-a dat înapoi țipând, cu sângele șiroindu-i pe braț. Eliminatorul a luat-o la goană spre elicopter, arun- cându-se prin trapa deschisă. Un al doilea Eliminator, hlizi ndu-și caninii galbeni, uriași și ascuțiți, a sărit din mașină și-a azvârlit ceva în aer. Strigând, Nudge l-a prins pe Iggy de mână și s-au dat înapoi în viteză, în vreme ce o grenadă a explodat înaintea lor, împrăștiind peste tot schije metalice și bucăți de scoartă de copac.

Elicea elicopterului se învârtea tot mai repede, iar eu .im năvălit din spatele copacilor. Nu vor pleca cu copila mea. N-o vor duce înapoi în acel loc.

M-am repezit spre elicopter, frica și o furie amestecată cu disperare făcându-mi sângele să clocotească. Ari a arun- ait sacul în care se afla Angel prin ușa deschisă. A sărit și el imediat, ca un atlet incredibil ce era.

Scotând un urlet furios, am făcut un salt și m-am prins de bechia elicopterului chiar când acesta decola. Metalul era încins de la soare și prea lat pentru a putea fi cuprins. M-am agățat cu un braț de bechie, încercând să mă sprijin.

Curentul de aer descendent, puternic, provocat de elice, aproape că mi-a rupt aripile la jumătate. Le-am strâns, iar Eliminatorii au râs, arătând spre mine când au închis trapa de sticlă. Ari era chiar acolo. A luat o pușcă și-a îndreptat-o spre mine.

— Dă-mi voie să-ți spun un secret, vechea mea camaradă, veche prietenă! a

strigat Ari spre mine. Ai înțeles total pe dos. Noi suntem băieții de treabă!

— Angel, am șoptit, gata-gata să plâng.

Gheara lui Ari s-a strâns pe trăgaci. O s-o facă. Iar moartă nu voi mai fi de folos nimănui.

Cu inima frântă, m-am desprins și am căzut rapid, tocmai când am văzut un căpșor blond, ciufulit, ieșind afară din sac.

Copila mea, zburând spre moarte.

Și, crede-mă pe cuvânt, spre lucruri mult mai rele decât moartea.

8

Cu toții avem o vedere grozavă, una de pasăre de pradă. Așa că am avut parte de durerea insuportabilă de a privi rum se îndepărtează elicopterul cu Angel, pentru mult mai mult timp decât un om obișnuit. Mi s-a pus un nod în gât. Angel, pe care am îngrijit-o de când era bebeluș, cu aripioare moi, ca de pui de găină. Mă simțeam ca și cum ini-ar fi retezat propria mea aripă dreaptă, lăsând în loc o rană sfârtecă.

— Mi-au luat surioara! a urlat Gasman, aruncându-se în picaj.

Întotdeauna încerca din greu s-o facă pe tipul dur, însă avea numai opt ani și tocmai își văzuse sora răpită de du- 1.1 ii din iad. A început să lovească pământul cu pumnii, iar

Fang a ingenuncheat lângă el, cuprinzându-i umărul cu blândețe.

— Max, ce-o să facem?

Ochii lui Nudge erau plini de lacrimi. Era zgâriată și în- mgerată, și își închidea și-și desfăcea, neliniștită, pumnii.

— Au luat-o pe Angel.

Deodată, mi-am dat seama că voi face implozie. Fără niciun cuvânt, m-am săltat de la pământ cu aripile desfăcute, luându-mi zborul cât puteam de repede.

Am zburat dincolo de câmpul vizual al celorlalți, dincolo de auzul lor. Înaintea mea am văzut un pin Douglas uriaș, iar eu am aterizat fără grație pe una dintre crengile lui de sus, la peste cincizeci de metri deasupra solului, stră- duindu-mă să mă agăț de ceva, pentru că era cât pe ce s-o ratez. Gâfâind, m-am agățat de creangă.

Bine, Max, gândește. Gândește! Rezolvă problema! Găsește ceva.

Creierul îmi era inundat de prea multe gânduri, emoții, confuzie, furie și durere. Trebuia să-mi revin.

Dar nu-mi puteam reveni.

Era ca și cum tocmai o pierdusem pe surioara mea.

Și ca și cum aș fi pierdut-o pe fetița mea.

— Oh, Doamne, Angel, Angel, AngeU

Urlând cât puteam eu de tare, am strâns din pumni și-am lovit scoarța noduroasă a pinului, iar și iar, până când efectiv durerea a pătruns în simțurile mele secătuite. Mi-am privit încheieturile degetelor, am văzut sângele, pielea jupuită, așchiile de lemn.

Durerea fizică era mult mai redusă decât cea sufletească.

Angel a mea, copila mea, a fost răpită. Acum era în compania oamenilor-lupi, mutanți însetați de sânge, doritori de sângele ei, care o vor da pe mâna dezgustătorilor savanți din laborator, care voiau s-o dezmembreze. Literalmente.

Iar apoi m-a apucat plânsul și m-am ținut de copac de parcă ar fi fost o barcă de salvare de pe Titanic, și-am tot bocit, și-am bocit, până am crezut că mă îmbolnăvesc. Treptat, sughițurile de plâns s-au transformat într-un tremur și mi-am șters fața de cămașă, lăsând pe ea dăre de sânge.

Am rămas în copac până când respirația mi-a revenit la normal, iar mintea-mi funcționa iar la întreaga capacitate. Mâinile mă înnebuneau, totuși. Notă pentru mine: nu mai lovi obiecte lipsite de viață.

OK. Sosise vremea să cobor și să fiu puternică, să-i adun pe toți, să aplic Planul B.

Și încă ceva: ultimele cuvinte ale lui Ari încă-mi mai urlau în minte: Noi suntem băieții de treabă.

9

Nu-mi amintesc nici măcar cum am zburat spre casă. Mă simțeam devastată și amorțită și, când am intrat toți în bucătărie, primul lucru pe care l-am văzut a fost farfuria lui Angel cu micul ei dejun, rămasă pe masă.

Iggy a izbucnit în plâns și a măturat cu mâna blatul bufetului din bucătărie, azvârlind prin aer o cană. L-a lovit pe Fang drept în tâmplă.

— Ai grijă, idiotule! i-a strigat furios lui Iggy.

Apoi și-a dat seama ce spusese, a strâns din dinți, dându-și ochii peste cap înspre mine, în semn de frustrare.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji, iar faptul că erau sărate îmi provoca usturime acolo unde Eliminatorul mă zgâriase cu ghearele. Mișcându-mă ca un automat, am scos trusa de prim ajutor și-am început să curăț rănilor și tăieturilor lui Gasman. Am privit în jur. Obrazul lui Nudge sângera; o arsese vreo schijă care trecuse pe lângă ea. Momentan, nu mai spunea nimic, zăcea ghemuită pe canapea și plângea.

Gasman s-a uitat spre mine.

Cum ai lăsat să se întâmple astea, Max?

Și eu mă întrebam același lucru.

Era adevărat. Eu sunt liderul, Max Invincibilă, dar sunt doar o copilă de paisprezece ani. Și, din când în când, atunci când realizez, iar și iar, că Jeb s-a dus pentru totdeauna, că suntem pe cont propriu, că toți ceilalți depind de mine și că nu-i pot lăsa baltă, ei bine, atunci mă potopesc toate. Dintr-odată, sunt iarăși doar o copilă, do- rindu-și ca Jeb să vină înapoi, sau chiar, hei, asta-i tare, să fi fost normală Ori să fi avut și eu părinți.

Mda, chiar așa.

— Tu să ai grijă! i-a strigat Iggy lui Fang. Ce s-a întâmplat? Adică, voi, tipilor, voi vedeți, nu? De ce n-ați putut s-o luați pe Angel?

— Aveau un elicopter! a explodat Gasman, scăpând din raza mea de acțiune. Și arme! Nu suntem blindații

— Hei! Hei! am țipat. Toți suntem necăjiți. Dar nu noi suntem dușmanii! Ei sunt.

I-am lipit lui Gasman și ultimul plasture și-am început să merg de colo-colo.

— Tăceți doar un minut, să mă pot gândi, am adăugat mai calmă.

Nu era vina lor că misiunea noastră de salvare a fost un dezastru total. Nu era vina lor că Angel dispăruse.

Dar era vina lor că bucătăria arăta de parcă ar fi aparținut unei familii de șacali, certați cu curățenia, dar mă voi ocupa de asta mai târziu. Atunci când

genul acesta de probleme va deveni, din nou, important. Dacă va deveni.

Iggy s-a îndreptat spre canapea și aproape că s-a trântit peste Nudge. Ea s-a tras într-o parte, iar după ce băiatul s-a așezat alături, și-a lăsat capul pe umărul lui. Iggy a început să-i mângâie părul.

— Respiră adânc, m-a povățuit Gasman, arătându-se îngrijorat.

Aproape că am izbucnit, din nou, în lacrimi. O lăsasem pe sora lui să fie răpită, n-am reușit s-o salvez, iar el era îngrijorat pentru mine.

Fang era tăcut și sumbru. Ochii lui mă urmăreau în vreme ce deschidea o cutie de ravioli, apucând o furculiță și folosindu-se de o mână bine bandajată.

— Știți, dacă ar fi vrut doar s-o ucidă, sau să ne omoare pe toți, ar fi putut s-o facă, a rostit Nudge cu glas tremurător. Aveau arme. O voiau pe Angel în viață pentru un anumit motiv. Și nu le păsa dacă noi trăim, sau nu. Vreau să spun, nu s-au abătut din drum ca să se asigure că suntem morți, asta vreau să zic. Asta mă face să cred că încă mai avem timp să mergem, din nou, după Angel.

— Dar aveau un elicopter, a zis Gasman. Au dispărut de mult. Ar putea fi oriunde acum.

Buza de jos îi tremura și-și încleștă maxilarul.

— Ar putea fi și în China, sau oriunde altundeva.

M-am dus la el și i-am ciufulit părul blond, care oricum era deja zburlit.

— Nu prea cred că au dus-o în China, Gazzy.

— Știm unde-au dus-o.

Vorbele calme ale lui Fang au căzut ca niște pietroaie. El scrijelea cu furculița pe fundul cutiei de conserve.

— Și unde-i asta? a întrebat Iggy, ridicându-și capul cu ochii lui orbi, înroșiți de lacrimi neplânse.

— La Școală, am răspuns, în același timp, Fang și cu mine.

Ei, cum îți poți imagina, după acest răspuns, parcă peste noi s-ar fi prăvălit un munte de cărămizi.

10

Nudge a icnit, punându-și palma peste gură, cu ochii cășcați.

Gasman părea speriat, apoi încercă să-și șteargă spaima de pe față.

Iggy și-a îndreptat spinarea, cu chipul ca de gheață. Cât timp era la Școală, au tot încercat pe cale chirurgicală să-i îmbunătățească vederea pe timp de noapte. Acum era orb pentru totdeauna. Ah!

— Au dus-o pe Angel înapoi la Școală? a întrebat Gasman, nedumerit.

— Cred că da, am răspuns, încercând să par stăpână pe mine și pe situație, ca și când n-ar fi urlat spaima în mine.

— De ce? a șoptit Nudge. După patru ani, am crezut că, poate, au uitat...

— Ne vor înapoi, a zis Fang.

N-am vorbit niciodată, serios, despre asta. Era o chestiune pe care dacă n-o vedeam, nici nu ne venea în minte. Ie fapt, cel mai probabil, am încercat cu toții să uităm cum era la cheremul acoliților sadici ai Satanei, într-un loc ca un iad îngrozitor, care ar trebui bombardat. Da, mai degrabă asta.

— Nu ne vor uita niciodată. Nu era prevăzut ca Jeb să ne ia de acolo, i-am reamintit lui Gasman.

— Jeb știa că vor face orice să ne recupereze. Dacă se descoperă vreodată ce ne-au făcut, ăsta va fi sfârșitul Școlii, i-a lămurit Fang.

— Atunci de ce nu-i denunțăm chiar noi? a întrebat Nudge. Am putea merge la un post de televiziune și să spunem tuturor, „hei, uitați, ne-au făcut să ne crească aripi și noi suntem doar niște copilași, și..

— OK, asta i-ar aranja, a întrerupt-o Iggy. Dar noi am sfârși într-o grădină zoologică.

— Ei, și-atunci ce-o să facem?

Gasman începea să dea semne de panică.

Fang s-a ridicat și a părăsit încăperea, iar apoi a revenit ținând în mâini un teanc de pagini îngălbenite, decolorate. Marginile lor păreau roase și a scuturat dintre foi câțiva ră- hăței de șoarece.

— Pfui! a făcut Nudge, ștergându-se cu mâneca la nas. Pfui. Asta a fost...

— Poftim, a zis Fang, întinzându-mi hârtiile.

Erau vechile dosare printate ale lui Jeb. După dispariția lui, îi făcusem curat în birou și pusesem totul în fundul unei debarale, ca să nu mai dăm, tot timpul, peste lucrurile lui.

Am împrăștiat documentele pe masa din bucătărie. Doar privindu-le, și-am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Fără a mai pomeni de puternica „mireasmă” de șoarece. Aș fi preferat să fac orice altceva.

Fang a început să caute prin hârtii. A dat peste un plic mare, maro, sigilat cu un boț de ceară. După ce mi-a aruncat o privire, văzându-mă că aprob dând din cap, a desprins ceara cu degetul mare.

— Ce-i acolo? a întrebat Gasman.

— O hartă, a răspuns Fang, scoțând afară o schiță topografică decolorată.

— O hartă cu ce?

Nudge s-a apropiat, uitându-se peste umărul lui Fang.

— Schița unei zone secrete, am rostit, simțind cum mi se strânge stomacul.

Sperasem să n-o mai văd niciodată, să nu mai trebuiască să rup vreun sigiliu de ceară.

— E în California. Școala.

11

— Pooooftim? a scheunat Gasman.

Iggy a devenit și mai palid decât de obicei, dacă așa ceva mai era posibil.

— Acolo au dus-o pe Angel, am zis. Și de acolo trebuie noi s-o recuperăm.

— Oh, a oftat Nudge, cu mintea lucrând la turație maximă. Mda. Trebuie s-o aducem pe Angel înapoi. N-o putem lăsa acolo... cu ei. Sunt niște... monștri. Au să-i facă tot felul de porcării. Și-au s-o bage într-o cușcă. Au s-o rănească. Dar nu suntem decât noi cinci. Așa că ceilalți dintre noi trebuie să... hmmm...

I-am pus mâna la gură. Mi-a desprins degetele unul câte unul.

— Ăăăă... cât de departe-i?

— Cam nouă sute și ceva de kilometri, a zis Fang. Cel puțin șapte ore de zbor, fără opriri.

— Putem discuta de așa ceva? a întrebat Iggy, fără a-și întoarce capul. Suntem total depășiți numeric.

— Nu.

Am cercetat harta, gândindu-mă deja la traseu, opriri pentru odihnă, planuri de rezervă.

— N-am putea vota? Aveau arme. Și un elicopter.

În glasul lui Iggy s-a simțit o ezitare.

— Iggy, aici nu suntem într-o democrație, am spus în- țelegându-i teama, dar fără să pot face ceva în această privință. Este o Maxocrație. Știi că va trebui să mergem după Angel. Doar nu-ți trece prin cap că am putea să-i lăsăm s-o ia. Noi șase avem grijă unul de celălalt, indiferent de condiții. Niciunul dintre noi nu va mai trăi într-o cușcă, cât sunt eu pe lume.

Am tras adânc aer în piept.

— Dar, de fapt, Nudge, Fang și cu mine mergem după Angel. Tu și cu Gasman... voi trebuie să rămâneți aici. Să păziți fortul. Există o șansă vagă ca Angel să evadeze și să ajungă acasă.

S-a lăsat un moment de tăcere lugubră.

— Ești atât de sigură de asta, a zis Iggy, întorcându-se spre mine. Nu ăsta-i motivul pentru care vrei să rămânem aici. De ce nu ne spui adevărul?

Tensiunea mi-a declanșat dureri de stomac. N-aveam timp de așa ceva. Nu... Angel n-avea timp de așa ceva.

— OK, am spus, încercând un ton împăciuitoare. Așa este. Nu vreau să veniți. De fapt, ești orb, și cu toate că ești un zburător excelent pe aici, pe unde cunoști terenul, nu doresc să-mi fac probleme din cauza ta în cazul unui schimb de focuri cu Eliminatorii.

Fața lui Iggy s-a schimonosit de furie. A deschis gura să răspundă, dar a fost întrerupt.

— Iar cu mine ce-i? a scâncit Gasman. Nu-mi pasă deloc dacă au arme, un elicopter și Eliminatori. Este sora mea.

— Așa e. Iar dacă o vor atât de mult, s-ar putea să te vrea și pe tine la fel de mult, am conchis. În plus, ești un bun zburător, dar ai numai opt ani, iar noi o să zburăm întins ore în șir.

— Jeb nu ne-ar fi lăsat niciodată în urmă, a izbucnit Iggy nervos. Niciodată, cu niciun chip.

Am strâns din buze. Făceam tot ce-mi stătea în putere.

— Poate că nu, am încuviințat. N-o să știm niciodată. Jeb e mort. Acum, toată lumea, adunați-vă lucrurile.

PARTEA A 2-A HOTEL CALIFORNIA, SAU AȘA CEVA

12

— Suntem înțeleși cu Planul B? am întrebat, ridicând glasul pentru ca Nudge și Fang să mă poată auzi peste mugetul vântului.

Ne-am îndreptat în direcția soarelui, spre sud-sud-vest, lăsând în urmă munții Sangre de Cristo, străbătând cerul cu o viteză constantă de o sută patruzeci și patru de kilometri pe oră. Dacă am nimeri un curent de aer potrivit, am mai putea câștiga cam treizeci și doi de kilometri pe oră la viteză. Minunea zborului.

Fang a dat din cap. Doamne, întotdeauna-i genul puternic și tăcut.

— Îhî..., a zis Nudge. Dacă ne despărțim, cumva, deși nu văd cum, doar dacă vreunul dintre noi intră într-un nor și se pierde, sau așa ceva, crezi că s-ar putea întâmpla asta? N-am intrat niciodată într-un nor. Pariez că-i nașpa. Poți vedea ceva în interiorul unui nor...

I-am aruncat o privire sugestivă. A tăcut, apoi a terminat dintr-o suflare:

— Ne întâlnim la punctul cel mai de nord al lacului Mead.

Am dat din cap.

— Și unde-i Școala?

— În Valea Mortii, la doispe kilometri de depresiunea Badwater.

A deschis gura ca să mai spună ceva, dar mi-am arcuit sprâncenele spre ea. O iubesc pe Nudge, este un copil grozav, dar gura aia a ei, ca o moară stricată, ar fi putut s-o transforme și pe Maica Tereza într-o criminală.

— Te-ai prins, am zis. Bună treabă.

Ai înțeles adresa? Ar putea Școala să fie localizată într-alt loc mai bun? Valea Mortii. Dincolo de depresiunea Badwater. Ca și cum, odată ajunși acolo, am vedea un drum pavat cu intenții bune și-ar trebui să trecem râul Styx pentru a intra. Nici nu m-ar surprinde.

Vântul îmi despletea coada de cal, iar șuvițe de păr lung îmi biciuiau, enervant, fața. Notă pentru mine: Tunde-te.

Gasman și Iggy nu s-au arătat a fi prea entuziasmați când am plecat, dar cred că am luat decizia corectă. A existat o problemă legată de aspectul conducerii. N-am venit cu un manual de instrucțiuni. Ținând cont de lucrurile cu care se confrunta Angel, nemulțumirile lor erau ultima mea preocupare.

I-am aruncat o privire lui Fang și-am văzut că fața lui părea senină, sau pe aproape, adică nu chiar fericită. Fang nu-i niciodată fericit, mai degrabă calm. M-am strecurat pe lângă el.

— Partea bună este că zboru-i chiar foarte, foarte plăcut, i-am zis, iar el m-a privit cu un zâmbet vag, înțelegător.

Aripile lui întunecate băteau cu putere, licărind ușor spre violet în lumina soarelui. Vântul ne fluiera pe la urechi; puteam vedea totul la kilometri depărtare. Era ca și cum ai fi fost Dumnezeu. Așa-mi închipui.

Oh, da.

— Partea rea este că suntem niște ciudățenii de mutanți, care nu vor duce niciodată o viață normală.

Fang a dat din umeri.

— Nu poți să le ai pe toate.

Eram prea supărată ca să râd, însă am schițat un zâmbet strâmb și m-am uitat spre Nudge. Era cu trei ani mai mică decât noi, dar se descurca bine. La fel ca noi toți, era înaltă pentru vârsta ei și slăbănoagă, probabil că nici nu cântărea mai mult de douăzeci și șapte de kilograme, datorită oaselor ei puternice și ușoare, de pasăre.

O sută patruzeci și patru de kilometri pe oră nu însemna suficient de repede. „Savanții” de la Școală puteau provoca foarte mult rău în șapte ore. Chiar și așa, știam că tot va trebui să facem o oprire înainte de a ajunge acolo. Dacă aveam de gând să atacăm Școala, trebuia să fim odihniți, nu hămesiți.

M-am uitat la ceas — zburam de două ore pline. Deja mă simțeam secătuită, ușor slăbită. Zborul consuma energie ca nimic altceva, iar după câte unul lung mă simțeam de parcă aș fi putut mânca și o vacă. Tacâmurile fiind facultative. Cu toate că trebuia s-o recuperăm pe Angel, nu puteam neglija necesitatea banală de a mânca.

— Max?

Ochii mari ai lui Nudge, de același roșu-cafeniu ca și aripile ei, mă priveau.

— Mă gândeam...

Iar începe.

— Vreau să spun, chiar înainte de a pleca. Tocmai m-am uitat peste vechile dosare ale lui Jeb, știi? Iar unele dintre ele erau despre noi. Sau despre mine. Mi-am văzut numele pe o pagină, numele meu adevărat, Monique, iar apoi și alte nume... Tipisco, Arizona. Tipisco este chiar la frontiera dintre Arizona și

California... am descoperit asta pe hartă. Un orășel chiar micuț, așa părea. Oricum, mă gândeam că niciunul dintre noi nu și-a cunoscut părinții adevărați, și știi, întotdeauna ne-am întrebat, sau cel puțin eu m-am întrebat, dacă m-au dat de bunăvoie sau...

— Nudge. Știu cum te simți, însă acele nume s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu tine. Nu știm dacă am fost doar copii rezultați din inseminare artificială sau altfel. Te rog. Să ne concentrăm asupra salvării lui Angel.

Niciun răspuns.

— Nudge?

— Da, OK. Doar mă gândeam.

Știam că asta se va întoarce împotriva mea și mă va mușca de dos.

13

Gura-i era atât de uscată. O durea capul, o dureau toate. Angel clipi de câteva ori, încercând să se trezească. Deasupra ei era un capac din plastic maro-închis. O cușcă. O cușcă pentru câini. O ladă Kanine Kamper de mărime medie. Gânduri încețoșate i se învârtteau prin minte, în timp ce se chinuia să stea în șezut. Știa unde se află, ar fi putut recunoaște oriunde mirosul acela chimic, de dezinfectant. Era la Școală.

Noi, noi și noi aripi și noi aripi fată nouă

Brusc, Angel se întoarce în direcția gândurilor.

Într-o cutie din apropierea ei se aflau alți doi copii, mai mici decât ea. Ochii lor, prea mari pentru fețișoarele lor flămânde, erau fixați într-ai ei.

— Bună, a șoptit Angel.

Nu simțea ca prin jur să fie vreun halat alb, ci doar gân- t lu rile amestecate, incoerente, ale acestor copii.

Gura fetei zgomot aripi noi noi

Copiii se holbau fără să răspundă. Încercând să zâmbească, Angel îi examinează mai cu atenție. Avea impresia că amândoi erau băieți. Unul avea o piele aspră, solzoasă, practic avea solzi, ca un pește, dar pe suprafețe mici, nu peste tot. Nu aveau un aspect prea plăcut.

Celălalt arăta ca... o eroare. Avea degete în plus, la mâini și la picioare, și aproape că-i lipsea gâtul. Ochii-i erau imenși și bulbucați, iar părul de pe cap destul de rar. Pe Angel o durea sufletul numai privind-1.

— Eu sunt Angel, a șoptit ea din nou. Voi aveți nume?

Zgomot zgomot rău fată aripi zgomot rău

Cei doi băieți păreau să se teamă și s-au ferit de ea, refugiindu-se în spatele cuștii lor.

Angel înghiți în sec și tăcu. Ce se întâmplase cu Max și ceilalți? Erau și ei în cuști?

Atunci s-a deschis o ușă și pe podeaua acoperită cu linoleum s-au auzit pași. Angel îi simțea pe băieții din cușcă tremurând de frică, înnebuniți, cu gânduri înfricoșate în- vârtejindu-li-se prin minte. Se înghesuiau unul în altul, la capătul cuștii lor. Însă cei doi cercetători s-au oprit în fața cuștii lui Angel.

— Oh, Doamne! Harrison avea dreptate, a spus unul dintre ei, ghemuindu-se ca să se holbeze la ea printre gratii. Au prins-o! Știi de cât timp îmi doream să pun mâna pe asta?

S-a întors agitat spre celălalt halat alb.

— Ai citit vreodată raportul directorului privind acest grup recombinant?

— Da, dar n-am prea știut dacă să cred sau nu, a răspuns celălalt halat alb, o femeie. Vrei să spui că ea-i Subiectul Unsprezece? Fetița asta?

Primul cercetător și-a frecat palmele de satisfacție.

— Chiar la el te uiți acum.

S-a aplecat în față, ca să deschidă ușa cuștii.

— Hai, micuț. Ești așteptată în laboratorul șapte.

Oh, da! Măi, când o să-i secționez creierul...

Angel se cutremură, apoi mâinile aspre o traseră afară. Băieții fură străbătuți de o ușurare jalnică, după ce văzură că ea fusese cea scoasă afară și nu ei.

Angel nu-i învinovăța deloc.

14

— Max? Mi-e foame.

Timp de o jumătate de oră, mi-am ignorat chiorăiturile feroce ale mațelor. Nu se punea problema să cedez prima; ca să-i dau satisfacție lui Fang? Nu prea credeam. Însă aveam obligația, ca lider de grup, să am grijă de Nudge. Cu toate că detestam să mă opresc și să pierd vremea, asta era realitatea.

— OK, OK. Avem nevoie de mâncare.

Cum ți se pare asta ca mod dur de a conduce?

— Fang! Trebuie să ne facem plinul. Ceva idei?

Fang căzu pe gânduri. Mă uimea întotdeauna cât de calm reușea să pară în cele mai rele momente. Uneori, dădea impresia că era un android sau o dronă. Fang de Nouă. Fang 2-D2.

Sub noi defilau munții, vârfurile San Francisco, potrivit hărții noastre.

Privirile ni s-au întâlnit, era ciudat cum de știam fiecare, în același moment, la ce se gândea celălalt.

— Pârtii de schi, am spus, iar el a dat din cap.

— E vară. Case de vacanță goale.

— Au și mâncare? a întrebat Nudge.

— Haideți să aflăm, am zis.

Am planat într-un cerc larg, dând ocol crestei munților. Orășelele care reveneau la viață în timpul iernii, punctau coastele dealurilor. Am condus grupul departe de ele, spre locul unde se înălțau printre copaci, ca niște machete pentru seturile de trenulețe, câteva case. Una dintre ele era situată mai departe de celelalte. În fața ei nu erau parcate mașini, nu ieșea fum pe coș. Nimeni acasă?

M-am înclinat într-o parte și-am încetinit, strângându-mi un pic aripile, și-am început să cobor.

Am aterizat cu toții la vreo sută de metri distanță. Ca de obicei, după un zbor de câteva ore, îmi simțeam picioarele ca de cauciuc. Mi le-am scuturat, apoi mi-am pliat, strâns, lângă corp, aripile calde.

Nudge și Fang au făcut la fel.

Ne-am strecurat fără zgomot prin pădure. Niciun semn de viață. Veranda era acoperită cu ace de pin, cărarea din față nu fusese folosită de mult, vegetația era crescută în neorânduială.

I-am făcut lui Nudge un semn cu degetul mare ridicat, iar ea a zâmbit, cu toate că, uluitor, nu spusese nimic. Fii binecuvântată, fetiço.

O cercetare rapidă a dezvăluit că nu exista niciun sistem de alarmă pe care să-l pot vedea. Nicio lumină roșie clipind în interiorul vreunui detector de mișcare. Oricum, nu era o casă mare și luxoasă care să merite sisteme de alarmă. Era doar o căsuță modestă de vacanță.

Folosind briceagul, am tăiat plasa unei ferestre și-am desfăcut zăvorul. Plasa s-a ridicat fără probleme, și-am rezemat-o cu grijă de-o latură a casei. Un spărgător prudent, așa eram eu.

Apoi, Fang și cu mine am scuturat vechea ramă de lemn a ferestrei până când încuietoarea de sus a cedat. Fang s-a strecurat primul, apoi am împins-o pe Nudge înăuntru și am urcat și eu, închizând fereastra.

Peste tot era praf. Frigiderul era scos din priză, ușa deschisă. Am început să trag sertarele bufetului din bucătărie.

— Bingo, am spus, ridicând o cutie prăfuită, cu supă.

— Oh, da, ce noroc pe noi, uhaaaa!

Cutiile cu fasole, fructe, lapte condensat, orice-o fi fost, nu arătau prea bine. Existau și nelipsiții ravioli.

— Ne-am scos!

Fang a găsit niște sticle prăfuite cu apă carbogazoasă, cu aromă de portocale, și-am deschis toate nenorocirile acelea. Dar dă-mi voie să-ți spun, există un anumit motiv pentru care oamenii le servesc reci.

O jumătate de oră mai târziu, ne-am prăbușit pe canapelele prăfuite, cu ochii pe jumătate închiși, cu burțile mult prea pline.

— Uhhhh, a gemut Nudge. Mă simt de parcă aș fi... aș fi din beton.

— Atunci, haideți să ne odihnim puțin, a spus Fang, închizând ochii.

S-a întins pe canapea, încrucișându-și picioarele lungi.

— După o scurtă siestă, o să ne simțim cu toții mai bine.

— Sunt de acord, am mormăit, închizând și eu ochii.

Venim, Angel. Într-o clipă.

15

— Hai să le aruncăm toate bulendrele afară, spuse Iggy furios, lovind canatul ușii.

Faptul că fusese nevoit să asculte cum pleca restul stolului, în vreme ce el stătea degeaba, fiind orb, însemnase mai mult decât putea el suporta.

— Cred că până și paturile ar încăpea pe fereastra de pe hol.

Gasman se încruntă.

— Nu-mi vine să cred că eu trebuie să rămân acasă, în vreme ce ei decolează ca să-mi salveze propria soră.

Lovi masa din mijlocul bucătăriei cu un papuc roșu, u/.at. Casa părea pustie și cam prea tăcută. Se trezi trăgând cu urechea după vocea lui Angel, așteptând s-o audă cântând încet, sau vorbind cu animalele ei de pluș. Înghiți cu noduri. Era sora lui. Era răspunzător pentru ea.

Pe tăblia mesei zăcea o pungă deschisă de fulgi de cereale, și scoase un pumn plin și începu să mănânce. Deodată, ridică punga de cereale și-o azvârli de perete. Punga se sparse, iar bucățile de Frootios se împrăștiară peste tot.

— E nasoli strigă Gasman.

— Oh, de-abia acum ți-ai dat seama? replică Iggy sarcastic. Bănuiesc că nu-1 poți prosti pe Gasman. S-ar putea să nu arate el ca una dintre cele mai sclipitoare minți, însă...

— Taci, zise Gasman, iar Iggy își arcui sprâncenele, surprins. Uite ce-i, e cât se poate de nasol. Max ne-a lăsat aici pentru că a considerat că n-am putea face față.

Trăsăturile lui Iggy se crispară.

— Dar s-a gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă Eliminatorii se întorc aici? întrebă Gasman. Când au pus mâna pe Angel, nu departe de noi, ne-au văzut pe toți ceilalți. Așa că ei știu acum că suntem pe undeva, prin apropiere. De ce n-ar veni după noi?

— Hm, făcu Iggy gânditor. De fapt, locul ăsta-i greu de găsit și chiar și mai greu de ajuns aici.

— Nu și dacă au un elicopter, îi atrase Gasman atenția. Și au.

— Îhîm, zise Iggy, iar Gasman se simți mândru că se gândise la toate astea înaintea lui, chiar dacă Iggy era mai mare, la fel de mare ca Max și Fang. Aproape bătrân.

— Asta înseamnă că trebuie să rămânem aici și s-o încasăm? întrebă Gasman, bătând cu pumnul în tăblia mesei. Nu! Nu trebuie să așteptăm ca Eliminatorii să vină și să ne înhațe! Putem face tot felul de chestii! Putem face planuri. Vreau să spun, nu suntem niște handicapați, indiferent ce crede Max.

— Corect, zise Iggy dând din cap.

Veni la masă, să se așeze lângă Gasman, iar fulgii de cereale îi trosniră sub tălpi.

— Mda, îmi dau seama ce vrei să spui. Ca să zicem așa.

— Adică, suntem isteți! Suntem duri ca stânca! S-ar putea ca Max să nu se fi gândit să asigure tabăra, însă noi da, și o putem face.

— Da, acum mai vii de-acasă. Aăăă... dar cum?

— Am putea face capcane! Sabotaje! Bombe!

Gasman își frecă palmele.

Iggy rânji.

— Bombele sunt bune. Îmi plac bombele. Ți amintești de aia din toamna trecută? Aproape că am declanșat o avalanșă.

— Asta ca să facem un drumeag prin pădure. OK, a existat un motiv. Max a aprobat.

Gasman scotoci printr-un munte de ziare vechi, mormane de gunoi, ciorapii vechi ai cuiva, un castron abandonat demult, care conținuse vreun fel de mâncare- hopa! - până când găsi un blocnotes ușor pătat cu ulei.

— Știam eu că-i pe aici, mormăi el, rupând foile folosite.

O căutare similară scoase la iveală un rest de creion.

— Așa. Avem nevoie de un plan măreț. Care ne sunt obiectivele?

Iggy gemu.

— Oh, nu... anii de influență exercitați de Max își spun cuvântul. Ai vorbit exact ca ea. Ești ca o Maxcotă. Un Max- chetar. Un... un...

Gasman se încruntă spre Iggy și începu să scrie. „Numărul unu: bombe incendiare, doar pentru protecția noastră. Numărul doi: de aruncat în aer Eliminatorii demonici, când se întorc.”

Ridică hârtia și-o reciti, apoi zâmbi.

— Oh, da. Acum avem un plan. Asta-i pentru tine, Angel!

s-o ardă rău de tot, cu o oră în urmă; nu-și mai putea simți mușchii picioarelor de mai mult de-o oră. Dar, de fiecare dată când se oprea din alergat, un halat alb sadic, Reilly, o curenta cu un fel de băț. O scutura cu descărcarea electrică, făcând-o să scâncească și să sară. Avea deja patru urme de arsură provocate de el, iar astea chiar dureau. Ceea ce era și mai rău, îi putea simți nerăbdarea cu care anticipa ce va urma; voia să-i facă rău.

Ei bine, n-avea decât s-o curenteze de o mie de milioane de ori dacă dorea. Asta era, nu mai putea continua.

Era o ușurare să renunțe. Angel vedea cum întreaga lume se îngusta până la dimensiunile unui mic tunel cețos, așezat înaintea ei, și apoi și acesta se făcea cenușiu. Se simțea, cumva, ca și cum era în cădere, își simțea picioarele în- curcându-se în banda transportoare. Șocul electric se produse o dată, de două ori, de trei ori, însă îl simți din depărtare, mai mult ca pe o înțepătură neplăcută decât durere adevărată. Apoi, Angel se pierdu cu totul, se pierdu într-un vis, iar Max era acolo. Max îi mângâia părul transpirat și plângea.

Angel știa că era un vis pentru că Max nu plângea niciodată.

Max era cea mai puternică persoană pe care o cunoștea. Nu că ar fi cunoscut ea cine știe câtă lume.

Zgomote de sfâșiere și o nouă durere, arzătoare, pe piele o aduseră pe Angel înapoi. Clipi în luminile albe. Lumini de spital, de închisoare. Simți acel miros înfiorător și .îproape că vomită. Mai multe mâini îi scoteau toți electrozii lipiți de piele.

— Oh, Doamne, trei ore și jumătate, murmură Reilly. Iar pulsul specimenului a crescut cu numai șaptesprezece la sută. Iar apoi, la sfârșit, chiar la sfârșit, cam douăzeci de minute, punctul maxim al consumului de oxigen a explodat.

Specimen! se gândi Angel și-i veni să urle. Nu sunt un specimen!

— Nu-mi vine să cred că am avut șansa de a studia Subiectul Unsprezece. Am tot vrut, de ani de zile, să disec acest recombinant, comentă o altă voce. Niveluri interesante de inteligență, de-abia aștept să primesc un eșantion din creier.

Angel le simțea admirația, plăcerea dezgustătoare. Îi încântau toate nepotrivirile din ea, tot ce nu era normal. Și toate acele cuvinte lungi și prostesti conduceau la o singură concluzie: Angel era un experiment. Pentru savanți, ea nu reprezenta decât o piesă de echipament științific, ca o eprubetă. Era un specimen.

Cineva îi băgă un pai în gură. Apă. Începu să înghită repede, îi era atât de sete, de parcă ar fi mâncat nisip. Apoi, un alt halat alb o ridică de jos. Era prea obosită să opună rezistență.

Trebuie să mă gândesc cum să scap de aici, își reaminti ea, însă îi era cât se poate de greu să-și adune gândurile acum.

Cineva deschise ușa cuștii de câini și o aruncă înăuntru. Angel rămase acolo unde căzuse... cel puțin, acum stătea întinsă. Avea nevoie să doarmă o vreme. Apoi va încerca să scape.

Istovită, clipi și-l văzu pe băiatul-pește holbându-se la ea. Celălalt dispăruse. Bietul băiat fusese luat în această dimineață și nu se întorsese încă. S-ar putea să nici nu se mai întoarcă vreodată.

Nu și eu, își spuse Angel. Am să lupt. Chiar... după. ..ce... mă odihnesc.

- Uhhhh...

Acest pat era oribil! Ce se întâmpla cu patul meu? Iritată, am încercat să-mi aranjez perna într-o poziție mai bună, apoi am început să strănut demential când norii île praf s-au ridicat până la nasul meu.

— Hapciu!

M-am apucat de nas într-o încercare de a-mi păstra în l.irtăcuță câte ceva din creier, însă mișcarea bruscă m-a tăcut să-mi pierd echilibrul și, fără să-mi dau seama, m-am trezit pe podea. Buf!

— Au! Fir-ar să...

M-am grăbit să mă ridic. Am atins cu mâinile o tapițerie aspră și marginea mesei. OK, acum eram pierdută. Deschizându-mi, curioasă, ochii împăienjeniți, m-am uitat prin jur.

— Ce naiba...

Unde mă aflam? Am privit furioasă de jur împrejur.

Eram într-o... cabană. O cabană! Ohhh. O cabană. Da, da. Era întuneric, nu se iviseră încă zorii.

Am sărit în picioare, am cercetat încăperea cu privirea și n-am văzut nimic de care să fiu alarmată. Cu excepția faptului evident că Nudge, Fang și cu mine am pierdut ore prețioase cu dormitul.

Oh, Doamne! M-am repezit la Nudge, care era întinsă de-a latul peste un fotoliu rabatabil.

— Nudge! Nudge! Trezește-te! Oh, fir-ar...

M-am întors după Fang, și l-am găsit cu picioarele atârând peste marginea unei canapele. Strănută și scutură din cap.

— Cât e ceasul? a întrebat el calm.

— E aproape dimineață! i-am răspuns, foarte necăjită. Dimineața zilei următoare!

Pornise deja spre bufetul din bucătărie. Într-o debara găsisese un rucsac străvechi, murdar, iar acum începu să-l umple, metodic, cu cutii de ton, pachete neînceptute cu chipsuri, pungi închise cu fermoar, cu amestecuri de batoane energetice.

— Ce se 'ntâmplă? a întrebat Nudge, clipind buimăcită.

— Am adormit cu toții, i-am spus, apucând-o de mâini și ridicând-o în capul oaselor. Haide! Trebuie să plecăm!

Stând în patru labe, mi-am scos pantofii de sub canapea și-am suflat stratul de praf de pe ei.

— Fang, nu poți să duci atâtea, i-am atras atenția. Or să te tragă în jos. Cutiile de conserve sunt foarte grele.

Fang dădu din umeri și-și puse rucsacul. Un tip încăpățânat. Traversă încăperea fără niciun zgomot, strecu- rându-se afară, pe fereastră, ca o umbră.

Acum îi puneam lui Nudge pantofii în picioare, frecând-o pe spate, încercând s-o trezesc. Nudge era întotdeauna foaaaarte lentă în mișcări. De obicei, apreciam absența torentului de vorbe, care începea imediat ce-și venea în fire, dar acum trebuia să ne urnim, să ne urnim, să ne urnim!

Practic, am aruncat-o pe Nudge pe geam, m-am stre- curat afară și eu, apoi am potrivit plasa la locul ei pe cât île bine am putut.

O alergare scurtă, pe un drumeag de țară, și-am deco- lat dând din greu din aripi ca să ne înălțăm.

Îmi pare rău, Angel. Îmi pare rău, îmi pare rău, scumpa mea.

OK. În pofida zorilor iminenți, m-am simțit mai bine odată ce ne-am luat zborul pe deasupra copacilor.

Totuși! Ce prostie mare făcusem! Cât de inconștientă putusem să fiu de i-am lăsat pe toți să doarmă în miezul unei afurisite de operațiuni de salvare! M-am gândit la Angel, cum ne aștepta, și-am simțit o strângere de inimă. Având un sentiment teamă, am virat și am stabilit un curs la zece, douăsprezece grade sud-vest. Neliniștea îmi pune aripile în mișcare, și-a trebuit să mă gândesc ca să-mi amintesc de curenții buni de aer, să-mi potrivesc aripile într-un anumit unghi, și să glisez atunci când puteam.

— A trebuit să ne odihnim, a spus Fang, venind aproape de mine.

I-am aruncat o privire supărată.

— Dar zece ore?

— Astăzi avem alte patru ore pe drum, poate ceva mai mult, a continuat el. N-am fi putut s-o facem într-o singură etapă. Era târziu când am plecat. O să fie nevoie să ne oprim din nou, oricum, chiar înainte de a ajunge acolo, și să mâncăm ceva.

Nu există nimic mai enervant decât logica necruțătoare și rațiunea, atunci când ești pe cale să faci o criză de nervi.

Fang avea, desigur, dreptate și bineînțeles că va trebui să ne oprim din nou. Nici măcar nu ajunseserăm încă la frontiera Californiei. Eram departe de asta.

— O să atacăm locul, sau cum procedăm? a întrebat Fang o oră mai târziu.

— Da, Max, chiar mă gândeam care-i planul tău, a zis și Nudge, aliniindu-se lângă noi. Adică, noi suntem doar trei, iar ei o gașcă întreagă. Și Eliminatorii au arme. Am putea, să zicem, să intrăm cu un camion pe poartă? Sau chiar să-l băgăm drept într-o clădire? Sau poate o să așteptăm venirea nopții, ne strecurăm înăuntru, și apoi ieșim, cu Angel, înainte să-și dea seama cineva.

Această idee creață a înveselit-o. Am rămas tăcută, adică nu m-a lăsat inima să-i spun că aveam la fel de multe șanse cu asta pe cât aveam să zburăm până la Lună. Dar, în cel mai rău caz, aveam un plan secret, Planul C. Dacă lunciona, scăpa toată lumea și erau cu toții liberi. Cu excepția mea. Însă era OK.

În pofida neliniștii mele crescânde, aici în aer era fabulos. Nu prea multe păsări zburau atât de sus, doar unii șoimi, ulii, alte păsări de pradă. Din când în când, unele dintre ele se apropiau să ne cerceteze, gândindu-se, probabil, mamă, da' ce zburătoare pocite mai sunt și astea.

La această înălțime, pământul de sub noi avea aspectul unei table de șah, cu carouri verzi și maro. Mașinile arătau ca niște furnici harnice, agitându-se preocupate pe cărările lor. Din când în când, zăream ceva mic acolo, jos, și mă concentram asupra obiectului. Era fascinant cum câte-o chestie mică, precum o piscină, un tractor, orice se contura la focalizarea privirii. Cel puțin, maniacii aceia de la Școală nu au avut timp să-mi „îmbunătățească” vederea, așa cum i-au făcut lui Iggy.

— Doamne! Mă întreb ce fac acum Iggy și cu Gasman? a bolborosit Nudge. Poate că au reparat iarăși televizorul. Sper că nu se simt prea aiurea. Ar fi

fost... vreau să spun, cred că-i mai bine pentru ei să fie acasă. Dar pariez că nu fac curățenie și nu aduc lemne, nici nu-și fac treburile lor zilnice.

Eu pariez că-mi blestemă numele din zori și până-n seară. Măcar așa, ei sunt în siguranță. Dusă pe gânduri, am zărit o formă care licărea jos și mi-am concentrat privirea asupra ei, văzând cum o mică aglomerare se transformă într-o mulțime de oameni care dobândesc trăsături, au haine și individualitate. Era un grup de copii, poate de vârsta mea, poate mai mari. Nu puteau fi mai altfel decât mine.

Ei, și ce-i cu asta? mi-am zis. Erau doar niște copii plictisitori, care aveau un cămin, care-și făceau temele. Cu program de somn și un milion de adulți în jurul lor care le spuneau ce să facă, cum să facă totul, tot timpul. Ceasuri deșteptătoare și școală și treburile de la amiază. Bieții ton- tălăi. În vreme ce noi eram liberi, liberi, liberi. Înălțându-ne prin aer ca niște rachete. Eram legănați de vânt. Făceam ce voiam, când voiam.

Destul de bine, nu? Aproape că mă convinsesem și pe mine.

M-am uitat în jos, din nou, și mi-am reajustat vederea. Apoi m-am încruntat. Ceea ce-a părut, la prima privire, un j;rup de copii pământeni, târându-se spre școală împreună, acum, la o examinare mai atentă, s-au dovedit a fi mai mulți copii mari, care îl înconjuraseră pe unul mult mai mic. Bine, poate că sunt paranoică văzând pericole peste tot, m să puteam să bag mâna-n foc că băieții mai mari arătau cu adevărat amenințatori.

Copiii cei mari erau toți băieți. Cel mic, din mijloc, era o fetiță.

Coincidență? Nu cred.

Să nu începi să mă bâzâi cu povestea cu cromozomul V Trăiesc împreună cu trei tipi, îți amintești? Sunt trei dintre cei buni și tot sunt oribili până la extrem.

Am luat atunci una din deciziile mele subite, cele de genul de care-și amintesc toți după aceea, fie pentru că a fost lucrul cel mai idiot văzut de ei vreodată, fie pentru că, în mod miraculos, a salvat situația. Mi se pare că aud mai mult comentarii despre primul fel de decizii. Cam asta ar fi recunoștința, ca să știi.

M-am întors spre Fang și abia dacă mi-am deschis gura.

— Nu, a zis el.

Mi-am mijit ochii. Am deschis gura din nou.

— Nu.

— Ne întâlnim la punctul cel mai de nord al lacului Mead, i-am spus.

— Poftim? Despre ce tot vorbești? a întrebat Nudge. Ne oprim? Mi-e foame iarăși.

— Max vrea să fie Supergirl, apărătoarea celor slabi, a rostit Fang, părând iritat.

— Oh.

Nudge se uită în jos, încruntându-se spre pământ, ca și cum totul urma să se clarifice cât de curând.

Am început să descriu un cerc larg, care să mă ducă spre fetița de jos. M-am tot gândit: Și dacă fetița are probleme, la fel ca Angel, și nu se oprește nimeni s-o ajute?

— Oh! Max, îți amintești când i-ai suflat vulpii iepurașul acela și l-ai ținut într-o cutie de carton din bucătărie, iar când s-a făcut bine i-ai dat drumul? Asta a fost cool.

Nudge a continuat după o scurtă ezitare.

— Ai văzut un alt iepure?

— Cam așa ceva, i-am răspuns, simțind cum încep să-mi pierd răbdarea.

Nu durează decât două secunde.

Lui Fang i-am spus:

— Vă ajung din urmă înainte să străbateți voi șaiszeci de kilometri. Doar mențineți cursul și, dacă se întâmplă ceva neașteptat, ne întâlnim la lacul Mead.

Fang a luat-o înainte, vântul biciuindu-i părul. Știam că detesta asta.

Ei bine, nu poți să le faci pe plac la toți, tot timpul.

— OK, am zis la repezeală. Ne vedem imediat.

20

Ei bine, ciudățenia cu Iggy era că, uneori, putea pune cap la cap lucrurile ca un savant autentic. Era superdeștept, înspăimântător de deștept.

— Avem ceva clor? îl întreabă Gasman pe Iggy. Se pare că devine un soi de exploziv când este amestecat cu alte chestii.

Iggy se încruntă.

— Cum ar fi ciorapii tăi? Nu, nu avem clor. Nici piscină. Ce culoare are firul ăsta?

Gasman se aplecă înainte și examinează ghemotocul încâlcit de măruntaie ale instalației stereo, răspândit pe masa din bucătărie.

— Arată ca și cum a venit un robot pe-aici și-a borât, comentă el. Firul este galben.

— Bine. Urmărește sârma galbenă. E foarte important. Nu o confunda cu cea roșie.

Gasman consultă schemele descărcate de el de pe Internet. În această dimineață, Iggy reparase ventilatorul procesorului, astfel că acum calculatorul funcționa fără să se mai oprească tam-nisam la fiecare zece minute. Tocmai reparase computerul, presto.

— Okey dokey, mormăi Gasman, răsfoind paginile. Pentru pasul următor avem nevoie de un dispozitiv de temporizare.

Iggy reflectă o clipă. Apoi zâmbi. Chiar și ochii-i păreau să zâmbească.

— Ei, ăsta-i un rânjet malefic, făcu Gasman tulburat.

— Du-te și adu-mi deșteptătorul lui Max. Cel în formă de Mickey Mouse.

21

Am aterizat cam dur și-a trebuit să alerg destul de repede ca să nu ajung să dau cu nasul de pământ. Eram pe undeva prin Arizona, și goneam prin tufărișul din spatele unui depozit abandonat. Mi-am închis aripile, simțindu-le pliate, încinse din cauza efortului, în falduri strânse, de ambele părți ale șirei spinării. Mi-am legat pelerina la gât. Iată. Un aspect perfect normal.

Când am trecut dincolo de colțul depozitului, am văzut că acolo erau trei tipi, cam de cincisprezece, șaisprezece ani. Fata era mai mică, avea cam doisprezece ani, așa părea.

— Ți-am spus să nu zici nimănui despre mica mea problemă cu Ortiz, a zbierat la ea unul dintre băieți. Nu era treaba ta. A trebuit să-i dau o lecție.

Fata și-a mușcat buza, părând furioasă și speriată.

— Cotonogindu-1? Arată de parcă l-a lovit o mașină. Și nu ți-a făcut nimic, a spus ea, iar eu am gândit: Du-te, fată.

— îi umbla gura. Există. Îmi respiră aerul, a spus tipul, iar lepădăturile lui de prieteni au râs amenințători.

Doamne, ce mai ticăloși. Ticăloși înarmați. Unul dintre ei ținea o pușcă, sprijinită alene de îndoitura brațului. America, dreptul de a deține arme, bla, bla, bla. Ce vârstă aveau neisprăviții ăștia? Părinții lor știau că au arme?

Devine agasant deja acest stil al celor puternici de a profita de cei slabi. Era povestea vieții mele, literalmente, și părea să fie și a unei bune părți a lumii largi. Eram sătulă de ea, sătulă de indivizi ca aceste brute cretine.

Am ieșit la iveală dintr-o parte a clădirii. Fata m-a văzut, și ochii i s-au căscat de surprindere. A fost suficient. Băieții s-au întors să mă privească.

Doar încă o fată proastă, s-au gândit ușurați. Privirile lor au zăbovit, o clipă, pe fața mea zgâriată, ochiul vânăt, dar n-au continuat să mă supravegheze. Greșeala numărul unu.

— Așadar, Ella, ce-ai de spus în apărarea ta? a luat-o peste picior șeful găștii. Există vreun motiv pentru care să nu-ți dau și ție o lecție?

— Trei tipi împotriva unei fete. Asta pare chiar corect, am zis, mărind pasul.

Era greu să-mi ascund furia. Îmi clocotea sângele.

— Taci, gagico, s-a răstit unul dintre ei. Mai bine te-ai căra de-aici, dacă știi ce-i mai bine pentru tine.

— Nu pot, am rostit, înaintând până lângă fata numită Ella.

M-a privit alarmată.

— De fapt, cred că ar fi bine dacă v-aș trage niște șuturi în fundurile voastre de idioți.

Au râs. Greșeala numărul doi.

La fel ca restul stolului, sunt mult mai puternică decât un om adult; ingineria genetică la lucru. Iar Jeb ne-a învățat pe toți tehnici de autoapărare. Mă pricepeam. Până mai ieri, n-am avut niciodată nevoie să le folosesc. Dacă aș putea s-o scot pe Ella de aici...

— Puneți mâna pe Gură Mare, a ordonat șeful, iar ceilalți doi au dat să se apropie de mine.

Iar asta a fost greșeala numărul trei. Bang, v-am ras!

M-am mișcat rapid, rapid, rapid. Fără niciun avertisment, i-am tras o lovitură de picior în piept ticălosului șef.

O lovitură care lui Fang i-ar fi tăiat doar respirația, părea să-i fi rupt o coastă băiatului ăștia. Am auzit pocnitura, iar tipul s-a sufocat, șocat, și-a căzut pe spate.

Ceilalți doi s-au repezit spre mine. M-am răsucit și i-am smuls pușca din mâini unuia dintre ei. Ținând-o de țeavă, am răsucit-o într-un cerc larg și l-am lovit în tâmplă. Poc! Amețit, s-a clătinat câțiva pași într-o parte, în timp ce un suvoi de sânge, de un roșu-deschis, a început să i se scurgă din scalp.

Am aruncat o privire și-am văzut-o pe Ella stând tot acolo, cu o expresie temătoare. Speram că nu din cauza mea.

— Fugi! i-am strigat. Dispari de-aici!

După un moment de ezitare, s-a întors și luat-o la goană, stârnind în urmă un mic nor de praf roșiatic.

Cel de-al treilea m-a înșfăcat de braț, dar mi l-am tras, eliberându-l, apoi l-am răsucit și l-am lovit, țintind bărbia, dar nimerind în nas. M-am cutremurat — hait! — simțind cum i s-a spart nasul, iar înainte de a-l podidi sângele a existat o pauză de aproape o clipă, mișcare cu încetinitorul. Doaaamne... oamenii erau fragili ca niște coji de ouă.

Brutele erau varză. Dar tot se mai clătinau pe picioare, furia și umilința

deformându-le chipurile hidoase.

Unul dintre ei și-a scos pistolul și l-a armat, ferindu-și mâna dreaptă.

— O să-ți pară rău, a promis el, scuipând sânge din gură și îndreptându-se spre mine.

— Pariez că nu, am rostit.

Apoi, m-am răsucit pe călcâie și am zbughit-o spre pădure cât am putut de repede.

22

Desigur, aș fi putut să-mi iau zborul, aș fi devenit un mic punct pe cer până acum. Dar nu-i puteam lăsa pe nerozii ăștia să-mi vadă aripile și, în câteva clipe, am intrat oricum în pădure.

Am fugit prin tufăriș, dând la o parte crengile din calea mea, bucuroasă că purtam pantofi. N-aveam nicio idee despre direcția în care mă îndreptam.

În urma mea, am auzit cum urlau doi dintre nătarăi, înjurând, amenințând. Aș fi vrut să râd, dar nu-mi permiteam să irosesc vremea. Măream, constant, distanța dintre noi.

Apoi am auzit un poc puternic, se trăsese cu pușca, și scoarța unui copac mi-a explodat în jurul capului. Arma aia idioată.

Te gândești la ce cred eu că te gândești? Te întrebi dacă am observat asemănările dintre această situație stupidă și visul meu? Păi, mda, că nu sunt fraieră. Cât despre ce însemnau toate astea, mă voi ocupa mai târziu.

În secunda următoare, s-a auzit un alt bubuit și, aproape simultan, am simțit o durere subită, arzătoare, în umărul stâng. Am icnit și-am aruncat o privire ca să văd sângele înflorindu-mi pe mânecă. Imbecilul chiar m-a nimerit!

Apoi, un ghinion cumplit m-a făcut să mă împiedic de rădăcina unui copac, să cad pe umărul rănit și să alunec nebunește pe o pantă abruptă, printre arbuști, tufe, lujere și pietre. Am încercat să mă agăț de ceva, dar brațul stâng nu mi se mișca prea bine, iar cu dreapta am zgâriat în zadar.

În cele din urmă, m-am rostogolit până pe fundul unei viroage năpădite de vegetație. Privind în sus, am văzut numai verde: eram acoperită de lujere și tufe.

Am rămas nemișcată, încercând să-mi recapăt răsuflarea, încercând să gândesc. Departe, undeva deasupra mea, i-am auzit pe derbedei strigând și trăgând din nou cu arma. Păreau niște elefanți care goneau prin pădure, și i am auzit cât se poate de clar când au trecut pe lângă locul unde căzusem.

Mă simțeam ca și cum un căpcăun m-ar fi zvântat în bă- laie cu o bâtă. De-abia dacă mai puteam să-mi mișc brațul stâng, simțeam durerea ca o arsură. Am încercat să-mi întind aripa, doar ca să mi se taie respirația când mi-am dat seama că și ea fusese lovită. N-am putut s-o văd bine din- i'olo de umăr, însă indiciul cel mai important era durerea năucitoare.

Eram zgâriată peste tot, îmi pierdusem pelerina și, dacă nu mă înșelam, stăteam pe un strat de iederă otrăvitoare.

Încet, m-am ridicat înăbușindu-mi icnetele de durere.

Trebuia să ies de acolo. Am căutat soarele și-am pornit spre nord. Mi-am înghițit un geamăt, dându-mi seama că

Nudge și Fang se întrebau, fără îndoială, pe unde naiba umblam.

O s'fclisem a-ntâia. Angel mă aștepta și ea, dacă mai era în viață. Ii

lăsasem baltă pe toți.

Mai presus de toate, eram și rănită destul de rău și aveam niște maniaci înarmați pe urmele mele. Ce porcărie!

M-am încruntat. Asta e firea mea, să lupt pentru cei slabi. Jeb îmi spunea întotdeauna că ăsta e defectul meu fatal.

Jeb a avut dreptate.

23

— Fang? Știi, mie chiar mi-e foame.

Trecuse aproape o oră de când plecase Max. Nudge încă nu înțelegea exact ce se petrecuse, unde se dusesse Max.

Fang o aprobă cu un gest scurt, apoi îi făcu semn cu capul. Nudge viră ușor și-l urmă.

Zburau pe deasupra unor stânci, plate la vârf și alcătuite din rocă striată. Fang coti spre o scobitură învăluită în umbră, iar Nudge începu să bată din aripi ca să încetinească în vederea aterizării. Văzută de aproape, adâncitura s-a dovedit a fi o cavernă largă, nu prea adâncă, iar Nudge se aplecă puțin ca să pășească înăuntru.

Fang ateriză lângă ea aproape fără niciun zgomot.

Peștera continua vreo cinci metri în interior, și avea aproape șapte metri lățime, îngustându-se la ambele capete. Solul era nisipos și uscat, iar Nudge se așeză pe jos încântată.

Fang își scoase rucsacul și se pregăti să-i dea ceva de mâncare.

— Oh, da, da, aprobă Nudge, deschizând o pungă cu fructe uscate.

Fang agită pe dinaintea ei un baton de ciocolată, iar ea chicoti bucuroasă.

— Oh, Fang, unde le-ai găsit pe astea toate? Trebuie să le fi ascuns tu pe undeva... n-ai spus nimic și în tot acest timp ai avut ciocolată și, oh, Doamne, cât e de bună...

Fang îi oferă un zâmbet vag și se așeză. Mușcă din bucata lui de ciocolată și-și închise câteva clipe ochii întunecați, mestecând încet.

— Deci, unde-i Max? Întrebă Nudge peste câteva minute. De ce s-a dus acolo? N-ar fi trebuit să se întoarcă până acum? Nu trebuie să mergem toți la lacul Mead? Ce ne facem dacă nu se întoarce cât mai repede...

Se opri când Fang ridică mâna.

— Max a văzut pe cineva care dăduse de necaz, acolo, jos, și s-a dus să dea o mână de ajutor, spuse el cu glasul lui scăzut și domol. O s-o așteptăm aici; lacul Mead e chiar sub noi.

Nudge era îngrijorată. Fiecare secundă conta, așa că de ce stăteau blocați aici? Ce făcea Max era mai important decât Angel? Își termină și ultima piersică uscată și privi în jur.

OK, acum că și Fang pomenise de asta, putea vedea marginea albastră a lacului Mead jos, la stânga ei. Nudge se ridică; capul de-abia dacă-i atingea tavanul. Peștera lor avea câte o bordură destul de lată pe ambele părți și se duse pe cea din stânga, să privească mai bine spre lac.

Încrămeni.

— Oh, Fang?

24

Fang veni imediat lângă Nudge, apoi rămase înlemnit. Bordura se curba în sus, spre vârful stâncii. Plante subțiri, pipernicite, punctau zona, iar bolovanii ieșeau afară din lutul tare și stâncă.

Printre roci și plante se aflau cuiburi mari, fiecare cu un diametru de peste o jumătate de metru. În majoritatea cuiburilor erau pui mari de pasăre, pufoși, iar cei mai mulți aveau părinți de dimensiuni și mai mari, cu penajul ruginiu, și aproape toți se holbau nervoși la Nudge și Fang, cu ochii lor galbeni, de păsări de pradă.

— Ce sunt astea? șopti Nudge din colțul gurii.

— Șoimi ruginii, răspunse Fang încet. Cel mai mare răpitor din State. Așază-te, foarte încet. Să nu faci nicio mișcare bruscă, altfel devenim amândoi hrana lor.

Biiiine, își zise Nudge, lăsându-se, încet, în genunchi. Ar fi vrut să se întoarcă și să o ia la fugă, dar bănuia că, dacă i n ea asta, ar fi fost atacată. Cele câteva gheare pe care le putea vedea arătau înspăimântător. Fără a mai pomeni de i locurile ascuțite, foarte curbate și cu aspect amenințător.

— Crezi că..începu ea șoptit, dar Fang îi făcu semn să rămână tăcută, foarte tăcută.

Se lăsă în jos lângă ea, cu ochii ațintiți spre păsări. Unul dintre șoimi ținea în cioc un popândău dezmembrat parțial. Puii lui chirăiau zgomotoși și pofticioși.

După câteva minute, Nudge simți că-i venea să urle. Ura să stea nemișcată, avea un milion de întrebări de pus, nu știa cât de mult mai dura această inactivitate.

Privirea-i fu atrasă de o mișcare scurtă. Fang își întinse, foarte încet, una dintre aripi.

Toate capetele de șoim se rotiră la unison, cu ochii ațintiți asupra aripii ca niște lasere.

— îi las să mă adulmece.

Buzele lui Fang de-abia dacă s-au mișcat.

După un răstimp, care păru cât un an, șoimii dădură impresia că deveniseră ceva mai relaxați. Erau uriași, cu o anvergură a aripilor de aproape un metru și jumătate, și arătau ostili și puternici. La vârful aripilor penele erau mai mult maro, cu dungi roșcate, iar pe dedesubt se observau striatii albe. Nu arătau altfel decât aripile lui Nudge, cu deosebirea că erau mult mai mari, de două ori mai mari decât ale ei.

Unii dintre șoimi își reluară hrănirea odraslelor zgomotoase, alții plecară în căutarea hranei, iar alții reveniră la ospățul lor.

— Uau! nu se putu abține Nudge să exclame, șoptit, când unul dintre șoimi se întoarse ținând în cioc un șarpe care încă se zbătea.

Puii erau încântați să-l vadă și, practic, se cățărau unul peste altul ca să înșface prima îmbucătură.

— De două ori uau!

Fang își întoarse încet capul și-i rânji. Nudge fu atât de surprinsă, încât îi răspunse cu un zâmbet.

Asta era destul de cool. Ardea de nerăbdare să plece, își dorea ca Max să apară cât mai curând, și-și mai dorea să fi avut mai multă mâncare, dar, cu toate acestea, era totuși grozav să stea aici, la soare, înconjurată de păsări frumoase, cu propriile ei aripi întinse și relaxate. Bănuia că nu-i strica să mai facă asta câtva timp.

Dar nu chiar atât de mult.

— Angel ne așteaptă, zise Nudge după o vreme. Vreau să spun, mi-e ca o soră mai mică, adică-i surioara tuturor.

Își scutură puțin praf de stâncă de pe picioarele bronzate, deja prăfuite, și se încruntă, înlăturând o crustă de pe genunchi.

— Noaptea, când ar trebui să dormim, eu și Angel discutăm și spunem glume și tot felul de chestii.

Ochii ei mari, căprui, întâlneau privirea lui Fang.

— Adică, după ce ajungem acasă, va trebui să dorm singură în camera aia? Max nu s-a întors. N-ar lăsa-o baltă pe Angel, nu?

— Nu, zise Fang. N-ar lăsa-o pe Angel baltă. Uite, vezi cum face șoimul acela mare, cel cu o dungă neagră pe spate, cum pare să-și miște o aripă mai repede atunci când virează? Asta-i face virajul foarte strâns și lin. Ar trebui să încercăm și noi.

Nudge se uită la el. Probabil era cel mai lung discurs pe care-l auzise vreodată de la Fang.

Se întoarse să privească șoimul arătat de el.

— Mda, înțeleg ce vrei să spui.

Dar de-abia sfârși de vorbit că el se ridică, alergă ușor spre marginea stâncii, și-și luă zborul. Aripile sale mari, puternice și întunecate prinseră curenții de aer și-l înălțară. Fang zbura aproape de locul unde ceilalți șoimi descriau cercuri, ca într-un fel de balet al lor.

Nudge oftă. Își dorea foarte, foarte mult ca Max să fie aici. Era rănită? Oare n-ar trebui să se întoarcă și ei? O să-l întrebe pe Fang, când acesta o să revină.

Chiar atunci trecu de ea și coborî la nivelul peșterii lor.

— Haide! strigă el. Încearcă și tu! Ai să zbori mai bine.

Nudge oftă iar și-și scutură câteva firimituri de ciocolată de pe cămașă. Nu era deloc îngrijorat de Angel? Dacă era, probabil că n-o arăta, își dădu ea cu părerea. Dar știa despre Fang că o îndrăgea pe Angel, îi citise din cărți înainte ca ea să învețe alfabetul, și chiar și acum o alinta când era supărată dintr-un motiv sau altul.

Ei bine, aș putea să mă antrenez și eu. Mai bine așa, decât să •lau pe-aicifără să fac nimic. Se aruncă de pe stâncă, incapabilă să împiedice valul de bucurie amară să-i cuprindă pieptul. Era atât de minunat să plutească în văzduh, să-și miște energic aripile și să simtă cum plana liberă prin spațiu.

Se așeză lângă Fang, iar el îi arătă mișcarea. Ea-l urmări, iinitându-l. Funcționa grozav.

Zbură în cercuri largi, repetând mișcarea, și zburând mai aproape de șoimii care păreau s-o accepte. Câtă vreme iui se gândea la Max sau Angel, totul era bine.

În acea seară, Nudge se culcă pe burtă, cu aripile strânse în jurul ei, și privi cum șoimii adulți se ocupau de puii lor. Erau atât de blânzi, de atenți. Aceste păsări aprige și puternice netezeau, cu grijă, penajul alb-pestriț al odraslelor lor, hrănindu-le, ajutându-le să-și dea drumul din cuib ca să învețe să zboare.

I se puse un nod în gât. Oftă.

— Poftim? zise Fang.

— Păsările astea, făcu Nudge ștergându-și ochii și simțindu-se ca o proastă. Cred că șoimiiăștia retardați au parte de mai multă dragoste

părintească decât am avut eu vreodată. Părinții îi îngrijesc pe cei mici. Pe mine nimeni nu m-a îngrijit așa vreodată. Ei, în afară de Max. Dar ea nu-i mamă.

— Mda. Am priceput.

Fang n-o privi. Glasu-i răsunase aproape trist.

Soarele apuse, iar șoimii se așezară pe la cuiburile lor. În cele din urmă, puii cei gălăgioși se liniștiră. La o oră după lăsarea întunericului, Fang se trase mai aproape de Nudge, și-și ridică mâna stângă ținând pumnul strâns. Nudge îl privi, apoi își așază pumnul stâng peste al lui. Era ceva ce stolul făcea întotdeauna înainte de culcare.

Doar atât că asta nu se mai întâmplase și când adormiseră în cabană, noaptea trecută. Iar acum nu mai erau decât ei doi.

Nudge îi lovi în pumn cu palma dreaptă, iar el bătu într-a ei.

— Noapte bună, șopti ea, simțindu-se ca și cum tot ce conta pentru ea îi fusese smuls.

Tăcută, se cuibăriră lângă peretele cavernei.

— Noapte bună, Nudge, șopti Fang.

26

Oh, Doamne. Asta n-a fost chiar cea mai bună zi trăită de mine. Umărul încă îmi mai sângera puțin, chiar dacă-1 țineam apăsător de ore în șir. De fiecare dată când îl mișcăm, printre degete mi se scurgea sângele cald.

N-am mai dat de bătăranii ăia înarmați, dar i-am mai .uizit din când în când. Mi-am urmat drumul spre nord făcând un ocol mare, încercând să las o urmă înșelătoare pentru oricine s-ar fi luat după mine. De fiecare dată când i-am auzit, am rămas încremenită minute nesfârșite, încercând să mă contopesc cu vegetația.

Apoi, atentă și cu trupul rigid, o luam conștiincioasă de la început. În caz că aduceau câini, am intrat de cel puțin patru ori prin pâraie și, dă-mi voie să-ți spun, când încerci să-ți menții echilibrul pe pietre acoperite de mușchi, prin apa rece, nu-i absolut nicio distracție.

Mi-am pipăit umărul și aripa și, din câte-mi puteam da seama, împușcătura îmi lăsase o urmă pe piele și aripă, dar nu pătrunsesese adânc. Oricum, simțeam brațul și aripa scoase din uz și mă dureau îngrozitor.

Se făcea târziu. Angel se afla undeva, la câteva ore distanță, supusă numai Dumnezeu știe căror orori, între- bându-se pe unde eram. Am strâns din buze, încercând să nu izbucnesc în plâns. Nu puteam zbura, nu-i puteam ajunge din urmă pe Fang și Nudge, amândoi, probabil, furioși deja. Nu se puneau problema să-i sun pe mobil sau așa ceva.

Această situație era cu totul ingrată și era sută la sută greșeala mea idioată, ceea ce înrăutățea chiar și mai mult lucrurile.

Apoi, bineînțeles, a început să plouă torențial.

Așa că acum înaintam cu greu prin pădurea umedă, vegetația udă, noroiul cleios și roșiatic, ștergându-mi apa de pe ochi, fiindu-mi și mai frig și simțindu-mă mai mizerabil, mai infometată și mult mai demential de furioasă pe mine însămi.

Nu i-am mai auzit pe tipi de o bună bucată de vreme, probabil că plecaseră să scape de ploaie.

Un minut mai târziu, am clipit și m-am șters la ochi. Am privit cu ochii mijiți. Înaintea mea se vedeau lumini.

Dacă era vreo dugheană sau o baracă, aș fi putut să aștept până pleca toată lumea și apoi să mă strecur înăuntru ca să mă adăpostesc. Foarte repede, am ajuns la numai zece pași distanță, ghemuindu-mă prin beznă, cercetând cu privirea printre copacii uzi. Era o casă.

O siluetă a trecut prin dreptul unei ferestre, iar eu am ridicat din sprâncene. Era fata aceea, Ella. Înseamnă că era casa ei.

Mi-am mușcat buza. Probabil că trăia aici, împreună cu părinții ei iubitori și frățiorii ei. Ce drăguț pentru ea. Oricum, eram bucuroasă că ajunsese în siguranță acasă. În pofida celor întâmplate, dacă i-aș fi lăsat pe indivizii ăia oribili s-o bată, nu mi-aș fi iertat niciodată una ca asta.

Tremuram din greu, simțind cum ploaia înghețată mi se scurgea pe spinare. Eram pe cale să mă dau iarăși peste cap. Ce să fac, să pun la cale un plan...

Încă mai așteptam momentul de inspirație genială, când s-a deschis ușa dintr-o latură a casei. Ella ieși ținând o umbrelă mare. La picioarele ei se mișca o umbră. Era un câine, unul cu picioarele scurte, gras.

— Haide, Magnolia, a strigat Ella. Fă-o repede. Nu cred că vrei să te uzi prea tare.

Câinele a început să adulmece pe la marginea curții lor, prin ierburi, indiferent la ploaie. Ella s-a întors, plim- bându-se în sus și-n jos, învârtindu-și umbrela, privind-și curtea. Stătea cu spatele spre mine.

Momentele desperate cer măsuri desperate. Nu știu cine-a spus-o primul, dar a meritat toți banii. Am inspirat .idânc, apoi, foarte, foarte încet, am început să mă apropiu de fată.

27

OK, încă două eșantioane de sânge și terminăm evaluarea glicemiei. Apoi putem trece la EEG-uri.

De ce nu s-a sfârșit cu asta? Unde ești, Max? se întrebă Angel întristată, la apropierea halatului alb. Partea din față a cuștii de câine a lui Angel se deschise și un individ înge- nuche și o cercetă cu privirile. Ea se lipi de spatele cuștii cât putu de tare.

Își băgă brațul înăuntru, s-o înșface de mână, unde era fixat șuntul, și-i văzu fața. Se întoarse spre colegii săi, cercetătorii.

— Ce i s-a întâmplat?

— L-a mușcat pe Reilly ceva mai devreme, zise cineva. A lovit creatura.

Angel încercă să se facă o minge cât mai mică. Întreaga parte stângă a feței ei îi ardea. Dar era bucuroasă că-l mușcase. Îl ura. Îi ura pe toți.

Prostănacul de Reilly. Ar trebui ca tipul să lucreze într-o spălătorie auto. Dacă rănește specimenul ăsta, îl omor.

— Nu-și dă seama cât de deosebit este acest material de studiu? spuse, nervos, cercetătorul. Vreau să spun, acest Specimen Unsprezece. Știe cât l-am tot căutat noi? Spune-i lui Reilly să nu mai pericliteze marfa.

Întinse brațul și încercă din nou să înșface mâna lui Angel.

Angel nu știa ce să facă. Șuntul de plastic de pe partea interioară a mâinii o durea, și și-o ținea lipită de piept. Nu primise nimic de mâncare sau de băut toată ziua, apoi o făcuseră să înghită acea mizerie portocalie, îngrozitor de dulce. Îi luaseră sânge din braț, dar se luptase cu ei și îl mușcase pe unul dintre tipi. Așa că îi fixaseră un șunt pe interiorul mâinii, ca să-i ia sânge mai ușor. Îi luaseră de trei ori deja.

Angel simți lacrimile, dar își încleștă maxilarul.

Încet, se relaxă puțin câte puțin și se apropie de deschizătură. Întinse mâna spre cercetător.

— Asta-i, făcu el liniștitor, și scoase un ac și o eprubetă.

Deschise capacul șuntului și înfipse acul.

— N-o să doară. Pe bune.

Angel se întoarse, ținându-se cu spatele spre el, cu mâna întinsă departe de ea.

Nu dură mult și nici n-o duru. Poate că era un cerce- 1.1 lor bun, la fel ca Jeb. Și poate că luna era făcută din cașcaval.

28

— Bine, făcu Iggy- Avem foarte mare grijă. Hello? Gazzy? Avem foarte mare grijă?

— Gata, zise Gasman ciocănind pachetul cu explozivi numit de ei Big Boy.

— Cuie?

Gasman scutură borcanul.

— Bifat.

— Prelată? Ulei de gătit?

— Bifat, bifat.

Gasman dădu din cap.

— Suntem niște genii. Eliminatorii ăia nici n-au să știe ce i-a lovit. Numai dacă am avea timp să săpăm o groapă.

— Da, și să punem țepușe otrăvite pe fund, adăugă Iggy. Dar cred că e bun și ce avem. Acum trebuie să zburăm de aici, să ne ascundem și să verificăm căile de acces și dacă nu cumva Eliminatorii și-au făcut vreo tabără pe undeva.

— OK. Apoi putem presăra cuie pe drumuri și să pregătim prelata și uleiul. Gasman rânji.

— Trebuie doar să ne asigurăm că nu vom fi prinși.

— Da, asta ar fi nasol, spuse Iggy cu o figură serioasă. Ei, s-a făcut deja noapte?

— Aproape. Ți-am găsit niște haine de culoare închisă.

Gasman împinse în mâinile lui Iggy o cămașă și niște pantaloni.

— Am și eu. Așa că ești gata de acțiune?

Spera că Iggy nu-și putea da seama cât era de emoționat. Era un plan măreț; trebuiau să reușească, pentru că un eșec ar fi fost dezastruos. Probabil chiar mortal.

— Da. Îl aduc pe Big Boy în caz că se ivește vreo ocazie.

Iggy își schimbă hainele, apoi puse bomba lor artizanală într-un rucsac și-l atârna pe umeri.

— Nu-ți fie teamă, zise el, ca și cum ar fi putut citi expresia de pe fața lui Gasman. Nu poate exploda până nu-i potrivesc detonatorul. E ca o bombă cu

siguranță.

Gasman încercă să zâmbească. Deschise fereastra pe cât de larg putea și se aplecă peste pervaz. Îi transpirau palmele, iar stomacul i se întoarse pe dos. Dar nu avea de ales, asta era pentru Angel. Era ca să le arate unora ce se întâmpla dacă se puneau cu ai lui.

Înghiți cu noduri și se lansă în văzduhul nopții. Era uluitor că putea să-și deschidă aripile și să zboare. Era măreț. În timp ce simțea pe obraji vântul nocturn, moralul lui Gasman crescuse. Se simțea puternic, năprasnic și periculos. Nici pe departe ca un băiat de opt ani, o ciudățenie mutantă.

29

— Hm... Ella?

Fata a înlemnit, apoi s-a tras înapoi.

Am făcut câțiva pași înainte, ieșind dintre tufe, ca să-mi poată vedea fața.

— Eu sunt, am rostit, simțindu-mă chiar și mai netoată. Fata de la amiază.

Se întuneca și încă ploua, iar eu speram că o să mă recunoască. Câinele a venit fuga-fuguța, m-a văzut, și mi-a transmis un hămăit de avertizare, cam fără tragere de inimă.

— Oh, mda. Hei, mulțam... că m-ai ajutat, a zis Ella, privind-mă prin ploaie. Ești bine? Ce faci?

Părea precaută și privea în jur, de parcă de când mă văzuse ultima oară poate că trecusem de partea răului.

— Sunt bine, am răspuns jalnic. Ei, de fapt, cred că aș cam avea nevoie de ajutor.

Buzele mele nu mai rostiseră niciodată aceste cuvinte. Slavă Domnului că Jeb nu era pe aici, să mă vadă făcând ceva atât de incredibil de nesăbuit și de jalnic.

— Oh, a spus Ella. Doamne. OK. Tipii ăia...

— Unul dintre ei a reușit să mă atingă cu un glonț, dacă poți să crezi așa ceva, am spus trăgându-mă mai aproape.

Ella a icnit și și-a dus mâna la gură.

— Oh, nu! De ce nu mi-ai spus? Ești rănită? De ce nu te-ai dus la un spital? Oh, Doamne, vino înăuntru!

S-a dat înapoi, ca să-mi facă loc, și-a strigat-o pe Magnolia, care se întinsese și începuse să-mi adulmece, cu interes, hainele ude, ținându-se departe de mine.

Și ia ghid. Am ezitat. Atunci a venit clipa decisivă. Până nu intram în casa aceea, încă mai puteam să mă întorc și să fug, să scap. Odată intrată în casă, va fi mult mai greu. So- cotește-1 un mic capriciu al personalității mele, dar tind să mă sperii dacă mă simt prinsă în capcană pe undeva. Cu toții facem așa, adică noi, stolul. Când trăiești într-o cușcă în primii tăi ani de viață, ți se poate întâmpla și asta.

Însă sunt destul de cinstită cu mine însămi ca să știu că nu puteam continua așa, adică udă, înghețată, flămândă și puțin cam vlăguită din cauza pierderii de sânge. Trebuia să înghit hapul și să accept ajutorul. De la niște străini.

Am întrebat:

— Părinții tăi sunt acasă?

— Nu-i decât mama, a răspuns Ella. Tata nu. Haide, să If ducem înăuntru. Mama te poate ajuta. Magnolia, aici, vino fetiço.

Ella s-a întors și a pornit spre casă. A bocănit pe treptele «li- lemn, apoi s-a întors și s-a uitat după mine.

— Poți să mergi singură?

— Ihîm...

Încet, am luat-o spre căsuța Ellei, care strălucea cu căl- ilură și lumină. M-am simțit amețită și panicată. Aceasta ar fi putut fi ultima mare greșeală dintr-un șir lung de erori uriașe pe care le comiseseam deja astăzi.

Mi-am sprijinit mâna rănită cu cea zdravănă.

— Oh, Doamne... sânge? făcu Ella, holbându-se la bluza mea de un albastru-deschis. Oh, nu, haide, trebuie să mergem repede înăuntru!

A deschis ușa împingând-o cu umărul, aproape împie- dicându-se de Magnolia, care s-a îndepărtat repezitor.

— Mamă! Mamă! Fata asta are nevoie de ajutor!

Am simțit că încremenesc. Stai sau fugi. Stai sau fugi. Stai?

30

— Crezi că sârma asta o să țină? șopti Gasman.

Iggy dădu din cap, încruntându-se în vreme ce răsucea cu cleștele capătul celor două cabluri, unindu-le. Se sprijini ile un pin, pentru mai multă forță, iar când firul se strânse, îl prinse cu o clemă și-o închise.

— Asta o să țină cât de cât, șopti el ca răspuns. Până c.înd un anumit Hummer îl lovește cu viteză maximă.

Gasman clătină trist din cap. Ce mai noapte. Făcuseră .1 ta tea, nici chiar Max n-ar fi putut reuși mai bine. Spera că Max o salvase deja pe Angel. Spera că nu se întâmplase nimic rău. Dacă cercetătorii puseseră mâna pe Angel... O văzu pentru o clipă, palidă și fără viață, întinsă pe o masă din oțel rece, în vreme ce halatele albe comentau structura ei osoasă neobișnuită. Înghiți un nod și alungă imaginea îns.păimântătoare. Privi în jur din nou, trăgând cu urechea.

— Ne întoarcem? șopti Iggy.

— Da.

Ridicându-se în picioare, Gasman se înalță de la sol, răsărind aproape de copaci. Se luă după umbra întunecată Im Iggy, în vreme ce acesta redusese viteza și viră înapoi spre vest, către casă. De acolo, de sus, Gasman nu putea distinge nimic din isprava lor, ceea ce era un lucru bun. Nu voiau ca Eliminatorii să poată vedea prelata din elicopterul lor, sau firul declanșator decât după ce era prea târziu.

— Am acoperit căile de intrare și de ieșire, îi zise lui Iggy odată ce ajunseră la altitudinea de croazieră. Pata de ulei, cuiele de pe drum, firul de declanșare. Ar trebui să fie suficient.

Iggy dădu din cap.

— îmi pare rău că nu l-am putut folosi pe Big Boy, spuse el. Dar nu vreau să-l irosim. De fapt, noi trebuie să-i vedem primii. Vreau să spun, tu să-i vezi.

— Poate mâine, spuse Gasman pe un ton încurajator. Ieșim și-o să vedem ce prăpăd am produs.

— Provocat, făcu Iggy.

— Cum zici tu, rosti Gasman inspirând adânc aerul rece al nopții.

Las' să vadă și Max cât au fost ei de cool.

O femeie cu părul negru și priviri îngrijorate a deschis ușa mai larg.

— Ce-i, Ella? Ce s-a întâmplat?

— Mămico, ea este...

Ella s-a oprit cu mâna în aer.

— Max, am zis.

De ce n-am folosit un nume fals? Pentru că nici nu m-am gândit la asta.

— Prietena mea, Max. Ea-i fata de care ți-am povestit, cea care m-a salvat de Jose și de Dwayne și ceilalți. M-a salvat. Dar au împușcat-o.

— Oh, nu! a exclamat mama Ellei. Te rog, Max, vino înăuntru. Vrei să-i sun pe părinții tăi?

Stăteam pe covorașul de la intrare, nedorind să las ploaia și sângele să li se scurgă pe podea.

— Hmmm...

Apoi, mama Ellei a dat cu ochii de bluza mea pătată de sânge, și privirile i s-au oprit pe fața mea. Obrazul îmi era luit, un ochi învinețit. Întreaga situație s-a schimbat brusc m-acea clipă.

— Stai să-mi iau trusa, a zis ea cu blândețe. Dă-ți jos pantofii și du-te cu Ella la baie.

Am lipăit prin hol în ciorapii mei uzi.

— Ce trusă vrea să aducă? am șoptit.

Ella a aprins lumina și m-a condus într-o baie de modă veche, cu gresie verde și-un inel de rugină pe fundul chiuvetei.

— Trusa ei medicală, mi-a șoptit fata. E veterinar, așa că se pricepe la răni. Chiar și la oameni.

Un veterinar! Am început să râd încet și a trebuit să mă las pe marginea căzii. Un veterinar. Stai să vezi când o să descopere cât de bine s-a nimerit.

Mama Ellei a intrat cu o cutie de plastic care conținea trusa de prim ajutor.

— Ella, ai putea să-i aduci lui Max ceva suc sau altceva. Probabil că are nevoie de ceva dulce și lichide.

— Sucul ar fi grozav, am spus cu toată convingerea.

Ella a dat din cap și a pornit grăbită pe hol.

— Presupun că nu vrei să-i sun pe părinții tăi? a spus încet mama Ellei, începând să taie gulerul bluzei mele.

— Hm, nu.

Bună, laboratorul? Aș putea vorbi cu eprubeta, vă rog?

— Și nici poliția, nu?

— Nu-i nevoie să-i implicăm, am fost de acord, apoi mi-am ținut răsuflarea când degetele ei blânde găsiră rana de pe brațul meu. Cred că glonțul doar m-a zgâriat.

— Da, cred că ai dreptate, însă rana-i destul de adâncă și murdară. Iar aici...

Stăteam încremenită, holbându-mă drept înainte, cu toate simțurile încordate. Îmi asumam un mare risc acum. Nici n-ai idee cât de mare. Nu mai lăsasem niciodată pe nimeni din afara stolului să-mi vadă aripile. Însă aceasta

era o situație pe care n-o puteam rezolva singură. Uram asta.

Mama Ellei s-a încruntat ușor. A tăiat gulerul și apoi a tras de bluză în jos, lăsându-mă doar în tricou. Stăteam acolo ca o statuie și simțeam o răceală de gheață pe dinăuntru, care n-avea nicio legătură cu faptul că eram udă.

— Uite.

Ella mi-a dat un pahar mare cu suc de portocale. Practic, m-am înecat încercând să-l dau peste cap cât mai repede posibil. Oh, Doamne, era atât de bun.

— Ce-i cu..., a început mama Ellei, pipăind cu degetele pe marginea aripii mele, acolo unde se plia și se strângea în adâncitura de lângă spinarea mea, între umăr și șold.

S-a aplecat să vadă mai bine.

M-am holbat la ciorapii mei uzi, la degetele strânse.

M-a răsucit ușor, iar eu am lăsat-o.

— Max.

Ochii ei de un căprui-închis arătau îngrijorați, obosiți și nervoși, toate odată.

— Max, ce-i asta? a întrebat ea încet, atingând penele care de-abia dacă se vedeau.

Am înghițit din greu, știind că tocmai îmi pierdusem orice speranță pentru o relație normală cu Ella și mama ei. Am revizuit în minte planul casei: la dreapta, pe hol, imediat la stânga, apoi ușa din față. Probabil că mi-ar lua doar câteva secunde. Aș reuși s-o fac. Probabil că mi-aș putea înșfăca și ghetetele din mers.

— Este o... aripă, am șoptit.

Din colțul ochilor am văzut-o pe Ella încruntându-se.

— Este... hm... aripa mea.

Tăcere.

— Mi-au rănit-o.

Am inspirat adânc, simțindu-mă de parcă îmi venea să bo- răsc, apoi, încet și cu grijă, mi-am întins puțin aripa, ca mama Ellei să poată vedea unde-am fost împușcată. Ochii li s-au căscat cât cepele. Și s-au tot căscat și s-au tot căscat. Până la urmă, m-am așteptat să-i văd cum le sar afară și cad pe podea.

— Ce..., a început Ella întrebătoare.

Mama ei s-a aplecat s-o examineze mai îndeaproape. Era uimitor că încerca să se poarte normal, ca și cum, oh, bine, ai o aripă. Mare brânză.

Practic, m-am hiperventilat, simțindu-mă amețită și cu un soi de viziune îngustată, de tunel.

— Da, și aripa ți-a fost lovită, a murmurat mama Ellei, întinzând-o atât de grijulie. Cred că glonțul a rupt puțin din os.

S-a dat înapoi și m-a privit.

M-am holbat la podea, simțind greutatea privirii ei. Nu-mi venea să cred că ajunsese în această situație. Fang o să mă omoare. Și după ce-o să fiu moartă, o să mă mai omoare încă o dată.

Și-aș merita-o.

Mama Ellei a tras adânc aer în piept, după care l-a expirat imediat.

— Bine, Max, a spus ea cu o voce calmă, controlată. În primul rând, va trebui să curățăm rănilile și să oprim sângerarea. Când ți-ai făcut ultima oară vaccin antitetanos?

M-am uitat fix în ochii lor. Mama Ellei părea stăpână pe situație și... incredibil de atentă. Cu mine. Devenisem o mare plângăreată în ultimele două zile, așa că n-am fost deloc surprinsă să simt cum lacrimile-mi încețoșau vederea.

- Hm, niciodată.
- OK, mă pot ocupa și de asta.

32

- Hai, haide, pufni Gasman.

Se ținea atât de strâns de o creangă de pin, încât de-abia dacă-și mai putea simți degetele.

- Ce se întâmplă? întrebă Iggy nerăbdător. Povestește-mi tot.

Era dimineața devreme, iar ei doi erau cocoțați în apropiere de vârful unui pin bătrân, care se înălța deasupra unuia dintre drumurile forestiere abandonate. Studiaseră situația, iar Gasman avusese dreptate: cel puțin doi dintre eliminatori, poate mai mulți, își așezaseră tabăra improvizată nu departe de locul unde aterizase elicopterul. Părea destul de clar că-i căutau pe ceilalți din stol. Nu conta dacă voiau să-i omoare sau să-i răpească: capturarea era de ne- lonceput.

Gasman încă mai avea coșmaruri în care se pomenea înapoi, la Școală. Visa că halatele albe îi luau sânge, îi injectau tot felul de substanțe, pentru a vedea cum reacționa, îl făceau să alerge și să sară, apoi îi dădeau să înghită o substanță radioactivă, pentru a-i putea studia sistemul circulator. Zile și săptămâni fără de sfârșit și ani de suferințe, de răni și vomitat, de istovire, ținut într-o cușcă. Mai degrabă, Gasman ar fi murit decât să se mai întoarcă acolo. Și Angel ar fi preferat să moară, dar n-avusese de ales.

- Vine Hummerul, zise Gasman în șoaptă.

- Pe drumul din dreapta, nu?

- Îhî. Și vine cu viteză prea mare.

Gasman zâmbi ușor, îngrijorat.

- Nu prea conduc prudent. Nțțț. Ce păcat.

- OK, vin, murmură Gasman. Încă vreo patru sute de metri.

- Poți vedea prelata?

- Nu.

Gasman privi încordat cum Humvee-ul acoperit de noroi gonea pe drumul forestier din pământ.

- Acuș, acuș, îi șopti lui Iggy, care, practic, vibra de nerăbdare.

- Sper că și-au pus centurile de siguranță. Nu!

Se întâmplă chiar atunci.

Era ca și cum ai fi privit un film. Acum vehiculul pă- trățos, negru, gonea pe drum, pentru ca în clipa următoare să vireze violent spre stânga, scrâșnind sonor din frâne. Începu o serie de derapaje lente, greoaie, smucite, pe drum în jos, apoi făcu un salt neașteptat spre copacii de pe o margine. Îi lovi înclinat pe o parte, după care zbură prin aer răsturnat cam cincisprezece metri, înainte de a se prăbuși la pământ cu un zgomot greu.

- Uau, făcu Gasman încet. A fost incredibil.

- Ai două secunde ca să-mi descrii totul, spuse Iggy nervos.

A atins uleiul ca lumea. S-a răsucit, a intrat în copaci și s-a răsturnat, îi povesti Gasman. Acum e pe spate, ca un gândac mare, urât, mort.

- Da!

Iggy lovi aerul cu pumnul, provocând legănarea crengii lor.

- Ceva semne de viață?

- Aăă... oh, da. Da, unul dintre ei tocmai a spart un geam. Acum se cațără

afară. Arată destul de șucăriți. Pot merge, deci nu sunt chiar așa de loviți.

Gasman i-ar fi vrut pe Eliminatori cu totul scoși din joc, ca să nu-și mai facă probleme din cauza lor. În același timp, nu era sigur cum s-ar simți dacă ar fi murit de-a binelea.

Apoi își aminti că o luaseră pe Angel.

Decise că era, probabil, OK să sufere un accident care să le fi periclitat viața.

— Mai spune-mi.

Iggy părea dezamăgit.

— Are vreun rost să-l lansăm pe Big Boy peste ei acum?

Gasman clătină din cap, își aminti că Iggy nu-l putea vedea și zise:

— Nu cred. Vorbesc în stațiile lor de radio. Acum se îndreaptă direct spre pădure. Probabil că am declanșa un incendiu de pădure uriaș, ceva de genul acesta.

— Hmm.

Iggy se încruntă.

— OK. Trebuie să ne regroupăm, lansăm Faza Doi. Ce-ar fi să mai zăbovim prin vechea cabană vreun minut?

Cool, făcu Gasman. Hai să mergem. Am făcut destule pentru o singură zi.

33

Cu optzeci de ani în urmă, tăietorii de lemne folosiseră o cabană improvizată din apropiere drept bază, în timpul sezonului tăierilor de copaci. Abandonată în ultimii treizeci de ani, era, practic, o ruină. Iar asta o transforma într-un adăpost deosebit de bun pentru stol.

— Așadar, Faza Unu s-a terminat, zise Iggy, așezându-se pe un șezlong rupt, din plastic.

Adulmecă prin aer.

— N-am mai dat pe aici de secole.

— Îhî, făcu Gasman, privind de jur împrejur. În caz că ai vreun dubiu, este tot un morman de gunoi.

— întotdeauna a fost un gunoi, spuse Iggy. De asta ne și place.

— Omule, nu-mi iese din cap și gata... prelata plină de ulei care a mătrășit total Hummerul, comentă Gasman. A fost cam înspăimântător. S-o faci de-adevăratelea.

Iggy deschise rucsacul și-l scoase pe Big Boy, plim- bându-și degetele sensibile pe ceasul fixat cu bandă adezivă de pachetul exploziv.

— Trebuie să-i terminăm pe Eliminatori, murmură el. Ca să nu se mai poată atinge de noi.

— Ca să n-o mai ia niciodată pe Angel, spuse Gasman, mijindu-și ochii. Eu zic să lovim elicopterul.

Iggy dădu din cap și se ridică.

— Da. Ascultă, hai să plecăm de-aici, ne întoarcem acasă, mai pregătim niște planuri.

În clipa următoare, o vibrație ușoară a podelei îl făcu pe Iggy să încremenească. Gasman îl privi în grabă, văzându-i ochii orbi mișcându-se agitați.

— Ai auzit? șopti Gasman, iar Iggy dădu din cap, ridi- cându-și mâna. Poate

că un raton...

— Nu în timpul zilei, răspunse Iggy de-abia auzit.

Un scrâșnet ușor pe ușă îi îngheță lui Gasman sângele în vene. Desigur, era doar un animal, vreo veveriță, altce...

— Purcelușilor, purcelușilor, lăsați-mă să intru.

Glasul șoptit, senin și angelic părea că plutește printre crăpăturile ușii ca un fum otrăvitor. Era o voce de Eliminator, o voce care dacă-ți cerea să te arunci de pe o stâncă, o făceai.

Cu inima bătându-i nebunește, Gasman scotoci repede încăperea cu o privire cercetătoare. Ușa. Două ferestre, una în încăperea principală și alta micuță în baie. Se îndoia că ar putea strecura prin cea de la baie, iar Iggy cu atât mai puțin.

Eliminatorul zgârie din nou ușa, iar lui Gasman i se ridică părul de pe ceafă. OK, fereastra de-aici atunci. Începu i se tragă spre ea, știind că Iggy va putea să se ia după zgomotul aproape imperceptibil.

Pac! Ușa se trânti de perete, așchiile de lemn zburând prin aer ca niște săgeți.

— Către ora opt, șopti Gasman, indicându-i astfel lui Iggy unde se afla fereastra, în vreme ce mintea lui înregistra apariția mătăhăloasă a unui Eliminator care umplea cadrul ușii. Mușchii i se încordară pentru saltul pe fereastră, însă lumina provenită de la ea fu blocată, dintr-odată, de un cap uriaș, rânjitor.

— Hei, purcelușilor, purcelușilor, purcelușilor, îi zefle- misi un al doilea Eliminator prin geamul acoperit de murdărie.

Anii de antrenament obligatoriu, impus de Max, acționară ca un declic, în vreme ce adrenalina se răspândi în organismul lui Gasman. Ușa blocată. Fereastra blocată. Erau înconjurați, fără nicio cale de scăpare clară la dispoziție. Va avea loc o confruntare, își dădu el seama, pregătindu-se deja.

Mai mult ca sigur, o luptă pe viață și pe moarte.

34

Nudge se trezise de patru ori înainte ca, într-un târziu, să se răsucească în culcuș și să-și întredeschidă ochii.

Era aproape de zorii zilei. Fang plecase. Prima s-a dus Angel, apoi Max, iar acum... Fang.

Duși! Nudge privi în jur, târându-se până la deschizătura peșterii în mâini și-n genunchi. Nimic nu te trezește mai repede ca panica, îți pune toate simțurile în mișcare. Nudge se simțea foarte alarmată, înspăimântată, cu prea multe gânduri bântuindu-i prin minte.

Privirea-i fu atrasă de o mișcare, iar capul i se întoarse după o formație răsfirată de șoimi care străbăteau cerul înghețat, alb-albastru. Erau atât de frumoși, de puternici, grațioși, deveniți una cu cerul și pământul și stâncile dure.

Unul dintre ei era Fang.

Nudge se ridică grăbită, aproape lovindu-se cu capul de tavanul scund al peșterii. Fără nicio ezitare, se avântă de pe marginea stâncii spre cer. Își desfăcu aripile și prinse curenții de aer precum vântul în pânze și, dintr-odată, deveni o bărcuță maro, avântată pe marea nesfârșită și albastră.

Se apropie de șoimi și, după câteva ocheade aspre și ascuțite, aruncate spre

ea, se deplasară în așa fel încât să li se poată alătura. Fang o privea, iar Nudge fu surprinsă de figura lui, cât de viu părea acum, cât de... relaxat. Fang se arăta întotdeauna foarte îngrijit, cumva încordat, ca o strună pe arc. Acum arăta relaxat și eliberat, viu.

— 'Neața, zise el.

— Mi-e foame, răspunse Nudge.

El dădu din cap.

— Orașul e la vreo trei minute distanță. Ia-te după mine.

Își înclină trupul într-un fel nou, care-l proiectă în sus, departe, fără a-și mișca aripile. Era grozav, ca un avion. Nudge încercă și ea, însă nu-i reuși la fel de bine. Va trebui să mai exerseze.

Sub ei se întindea o autostradă îngustă, cu două benzi, mărginită de ultimele magazine și firme înainte ca drumul să cotească spre deșert. Fang își coborî privirile: un fast-food, cu un container imens în spate. Chiar și de la această înălțime, Nudge putea vedea cum un lucrător arunca niște cutii de carton pline cu de toate, pregătindu-se pentru o nouă zi.

Dădură ocol de două ori, până când se asigurară că lucrătorul nu va mai ieși, apoi coborâră rapid, ca niște bombe, strângându-și aripile astfel că numai vârful penelor le ghida picajul. La zece metri deasupra containerului, își desfăcură aripile din nou, frânând brusc, apoi aterizară aproape în tăcere, pe marginea metalică a containerului.

— E Nirvana, făcu Fang, căutând prin mâncarea încă bună, dar nevandabilă. Un hamburger?

Nudge chibzui, apoi dădu din cap.

— Nu știu... după ce i-am văzut pe șoimi cum sfâșie animale mici... oh, dar uite două salate. Și niște plăcinte cu mere! Bonus!

Strânseră în talie șnururile pelerinilor. Apoi, în viteză, începură să bage mâncarea în interiorul hainelor, orice putea fi transportat. La trei minute după ce aterizaseră, erau din nou sus, încărcăți cu provizii de hrană și zâmbitori.

Era uluitor cum se simțea Nudge după ce mâncase. Oftă și se așeză la intrarea în peșteră cu picioarele încrucișate, privindu-i pe șoimi cum zburau.

Fang termină cea de-a cincea chiflă cu hamburger și-și șterse degetele de blugi.

— Știi, cred că felul în care zboară și toate astea sunt un Id de mesaje către alți șoimi, zise el. Ca și cum le-ar spune unde-i vânatul, sau unde se duc și așa mai departe. Încă iui mi-am dat seama. Dar o să văd eu.

— Oh.

Nudge se lăsă pe călcâie și-și întinse aripile, bucu- i induse de soarele care-i încălzea penele. Încercă să păstreze tăcerea, ca să nu-l deranjeze pe Fang, dar după cinci minute era aproape de explozie.

Fang? Trebuie să mergem s-o găsim pe Max, spuse ea. Sau n-ar trebui să ne luăm zborul și să încercăm s-o găsim pe Angel?

Fang își mută cu greu atenția de la șoimi.

O să ne întoarcem să cercetăm zona după Max, zise.

Trebuie să fi... pățit ea ceva.

Nudge dădu solemn din cap, incapabilă să definească ce-ar fi putut fi acel ceva care-o despărțise pe Max de ei. Nici nu voia să se gândească la asta.

Fang se ridică, înalt și întunecat pe fundalul pietrei lustruite de vânt, de culoare nisipie, a stâncii. Privi în jos spre ea, cu o expresie calmă și răbdătoare, iar ochii nu-i reflectau deloc lumina.

— Ești gata?

Nudge sări în picioare, scuturându-și nisipul de pe fund.

— Absolut. Hm, unde crezi că ar trebui să...

Dar Fang își luase zborul deja, purtat de vânt, ridicat în sus, prin văzduh, de curenții de aer înălțați din canionul de dedesubt.

Nudge își luă un mic avânt sărind de pe stâncă pe urmele băiatului.

— Tarzan! strigă ea.

Indiferent ce-o mai fi însemnat și asta.

35

M-am trezit încălzită, uscată, bandajată și în siguranță.

Mă simțeam ca naiba.

Ca întotdeauna, imediat după trezire, m-am speriat în primul moment, neștiind unde mă aflu. Creierul meu a înregistrat, neliniștit, detaliul tapetului floral. Un pat moale și cald, care mirosea a balsam de rufe. M-am uitat în jos. Purtam o bluză imensă, cu un personaj de desene animate pe ea, unul necunoscut mie.

Eram în casa Ellei. Și se presupunea că o salvam pe Angel, dacă măcar mai era în viață. Fang și Nudge înfingeau, probabil, ace într-o păpușă Max. Nici nu-i condamnam.

Acum că mă trezisem, durerea din umăr și aripă m-a lovit din nou, o durere ascuțită, împrăștiată ca o explozie stel ară. Uf. Mi-am amintit cum îmi dislocasem cândva umărul, antrenându-mă cu Fang. M-a durut atât de tare, încât mă clătinam pe picioare ținându-mă de umăr, încercând să nu plâng. Jeb m-a liniștit, vorbindu-mi, abătându-mi gândurile de la umăr, și tocmai când mă așteptam mai puțin, l-a împins la loc. Instantaneu, întreaga durere s-a dus. Mi-a zâmbit și mi-a dat părul transpirat la o parte de pe frunte, aducându-mi niște limonadă. Iar eu m-am gândit: asta-i ceea ce-ar face un tată. E mai grozav decât ce-ar face un părinte.

Încă îmi era atât de dor de Jeb, încât mi s-a pus un nod în gât.

Deodată, am încremenit pentru că ușa camerei s-a deschis foarte, foarte încet și fără niciun zgomot.

Fugi! urla mintea mea, în vreme ce degetele mi s-au strâns ca niște gheare pe așternut. Zbori!

Ochii căprui ai Ellei, curioși și scotocitori, mă priveau de după ușă. A rostit încet, peste umăr:

— Cred că s-a trezit.

Mama Ellei și-a făcut apariția.

— 'Neața, Max. Ți-e foame? Îți plac clătitele?

— Câmăciori de micul dejun? adăugă Ella. Fructe și de toate?

Am sperat că doar mi s-a părut că-mi curg balele pe cămașa de noapte. Am dat din cap. Au zâmbit și-au plecat, iar după aceea am văzut hainele de pe patul meu. Blugii și ciorapii, hainele mele, fuseseră spălate, iar lângă ele era o bluză mov-deschis, cu găuri mari, recent tăiate, la spate.

Mama Ellei avea grijă de mine, așa cum făcuse și Jeb. Nu știam cum să mă port, ce să spun.

O fată se putea obișnui cu astea.

36

Indiferent cât de repede-i ucideau Eliminatorii, Gasman ora sigur că se va simți ca și cum ar fi durat o veșnicie.

— Sus și valea, icni Iggy, apropiindu-se ușor de el.

Sus și valea? Gasman se încruntă. Iggy probabil că glumea. Drept în sus?

Poc! Gasman sări când fereastra din spatele lui se spulberă într-o explozie de sticlă spartă și lemn rupt. Un Eliminator intră prin deschizătura zdrențuită rânjind tăcut.

— Ca să vezi! exclamă primul Eliminator cu un zâmbet încântător. L-am prins pe cel mic, n-au nevoie de voi doi în viață.

Râseră, iar râsul lor răsună ca un dangăt de clopot alânc și fețele lor începură să se schimbe. Gasman nu se lăsa abținut să nu se strâmbe în timp ce aceștia se transformau, devenind tot mai vizibil lupi, cu boturile alunecându-se, cu dinții ieșind în afară, până când boturile lăsar mișcări pline de lame de cuțit.

— Băieți, măi băieți, făcu unul dintre ei, parcă torcând. N11 v-a spus nimeni niciodată? Puteți fugi, dar nu vă puteți încunde.

Părul său strălucitor, negru, devenea mai bogat, și începuse să-i apară grotesc pe brațe și palme. Își linse buzele, literalmente, și-și frecă palmele imense, păroase, ca și cum ar fi imitat niște personaje negative din desenele animate.

— Gata?

Glasul lui Iggy era atât de stins, buzele-i erau atât de încordate, încât Gasman nu era sigur dacă auzise cu adevărat ceva. Fiecare clipă părea că se prelungește nefiresc de mult. Își strânse pumnii, ținându-i îndepărtați de corp. Era gata. Sigur.

— Mutantul ăsta-i orb, zise unul dintre Eliminatori, arătând spre Iggy. Nu-ți face probleme, băiete. Se va termina curând și nu va mai trebui să te chinui cu asta, cu orbirea. E păcat că nu ți-au pus ochi noi, așa ca ai mei.

Gasman privi spre el, și în gât îi urcă o senzație de vomă când văzu ce voia Eliminatorul să spună. O bilă din oțel inoxidabil era așezată adânc într-una din orbite. Un licăr roșiatic, ca de laser, o făcea să pară ca și cum ar fi fost plină de sânge. Eliminatorul rânji și-și întoarse ochiul spre Gasman. Un punct roșu apărău pe cămașa băiatului și, pe când privea, începu să ardă încet, făcându-i o gaură în pânză.

Eliminatorii râseră.

— Ați plecat înainte să apuce să vă doteze cu ultima tehnologie, zise unul. Paguba voastră.

Da, așa-i, se gândi Gasman cu dezgust.

— Ce-ați zice voi de asta, purcelușilor? Întrebă primul Eliminator. N-ați vrea să încercați să fugiți? Cine știe, poate că aveți noroc. Pentru ceva vreme.

Rânjind de nerăbdare, Eliminatorii se apropiară.

— La trei.

Din nou, Gasman nu era sigur dacă-l auzise pe Iggy, sau doar își imaginase.

— Unu.

Degetele de la picioarele lui Gasman se încordară în teniși.

— Doi.

Când Iggy strigă „Trei!”, Gasman sări direct în sus, deschizându-și aripile cu un șuierat puternic. Scoțând un urlet de furie, unul dintre Eliminatori îl prinse pe Gasman de un picior și trase. Deasupra lui, Iggy țâșni prin acoperișul putred al cabanei urcând în văzduh. Gasman își eliberă piciorul din strânsoarea Eliminatorului.

Apoi țâșni și el prin acoperișul spart, strângându-și bine aripile ca să poată încăpea prin gaură. Afară, pierdu altitudine mult prea repede și ateriză

stângaci pe o grindă de pe acoperiș. Alunecă într-o parte, agățându-se de țiglele care se desprindeau în mâinile lui.

Iggy țipă de la șase metri deasupra lui:

— Gazz! Dă-i drumul!

Tocmai când aluneca peste marginea acoperișului, Gasman își desfăcu aripile. Se lansă în picaj cu toată forța lui, .ipoi își ridică aripile și le lăasă din nou în jos. Când urca, pentru a-1 întâlni pe Iggy, acesta aruncă un pachet în cabană.

— Dă-i drumul, mișcă-te, mișcă-te! strigă Iggy, fâlfâind din aripi ca nebunul.

În câteva secunde, ajunseră la sute de metri distanță.

Buum! Doar atât că a fost, mai degrabă, un ba-ba-bu- iuuuum!

Cei doi băieți goniră din calea exploziei, rostogolin- 1111 se pe spate, prin aer, din cauza undei de șoc. Gasman .e redresă, cu ochii căscați, în vreme ce o minge de foc cu un diametru de zece metri se ridica pe locul unde fusese cabana.

Rămase fără grai.

După ce minge de foc produsă de Big Boy se dezintegra, cabana arse cu veselie, lemnul său vechi și putred fiind consumat la fel de repede ca vreascurile. Flăcările se înălțau spre cer atingând copacii verzi de pe margine, șerpuind pe pământ când acele uscate de pin luară foc.

Doamne, ce frumos era!

— Ei, spuse Iggy după o vreme îndelungată, asta o să le ajungă.

Gasman dădu din cap, simțindu-se îngrozitor. Un trup întunecat fusese propulsat în aer din cauza exploziei, căzând înapoi pe pământ ca un tăciune aprins. Celălalt Eliminator se târî la câțiva metri depărtare de cabană, o siluetă arzând, care dispăru cu contururile încețoșate de flăcări.

— Doar dacă nu cumva au scăpat, adăugă Iggy.

Desigur, Iggy nu văzuse nimic. Gasman își dres glasul.

— Nu, spuse el. Sunt morți.

Se simți ușor dezgustat, vinovat și murdar. Apoi își aminti de Angel, cum împărțise ea ultima înghețată cu el, cu trei seri înainte. Era atât de mică și numai Dumnezeu știa ce lucruri oribile făceau cu ea. Își încleștă maxilarul.

— Luați asta, mormăi el. Asta a fost pentru sora mea, pentru Angel, gunoaie mâncătoare de rahat.

Apoi dădu cu ochii de Hummerul negru, cu caroseria îndoită, gonind spre cabana în flăcări. Un Eliminator era aplecat peste geamul din dreptul locului pasagerului și privea prin binoclu.

— Haide, Iggy, zise Gasman. Hai să plecăm de-aici.

37

Bătaia clopotului se auzi strident, și mâinile aspre o împinseră pe Angel înainte. Se împiedică, redresându-se în ultima clipă înainte de a cădea peste niște bobine de sârmă lamelată.

Angel ar fi vrut să plângă. Făcuse asta toată dimineața i acum era pe la sfârșitul amiezii.

Era flămândă și amețită, și-o dureau toți mușchii, iar ei tot o mai obligau să alerge.

Era un labirint, Angel știa asta.

Îl pregătiseră într-o sală uriașă, ca o sală de sport, în clădirea principală a Școlii. Sunau dintr-un clopot și o împingeau înainte, iar ea trebuia să alerge cât de repede putea

pentru a găsi ieșirea. De fiecare dată, labirintul era altfel, cu ieșirea într-un alt loc. Dacă încetinea, primea un șoc electric atât de puternic, încât îi zdruncina și creierii, ori o arde, iu firele încălzite la roșu, de sub tălpile ei. Așa că Angel, alerga orbește înainte, cu ochii încețoșați de lacrimi, cotind meoace și-ncolo până când, în cele din urmă, ieșea afară împleticindu-se.

Apoi primea o gură de apă și era lăsată să se odihnească cinci minute, până când refăceau labirintul.

Angel trase aer adânc în piept, încercând să păstreze tăcerea. Ura asta. Dacă ar ști dinainte... dacă ar fi știut, ar putea alerga repede prin interior și n-ar mai curența-o sau arde.

Angel se ridică, simțind fiori de nerăbdare străbătân- du-i șira spinării. Își închise ochii și încercă să asculte la ce se gândeau halatele albe.

Unul dintre cercetători voia să lase un Eliminator să pătrundă în labirint, să o atace, ca să vadă cât era de puternică. Altul se gândea că ar trebui să mărească suprafața firelor incandescente, ca să fie întotdeauna nevoită să fugă peste ele, fie că încetinea sau nu. Apoi, el ar fi putut studia efectele stresului asupra nivelului ei de adrenalină.

Angel le dorea să ardă pe vecie în iad.

Unul dintre ei pregătea următorul labirint, scârbosul.

Angel se concentrează, încercând să pară că se odihnea. Cineva-i aduse încă o gură de apă și o sorbi imediat. Putea vedea schița labirintului! Se afla în mintea ei pentru că halatul alb se gândise la el. Angel răsufla din greu, intenționat, părând epuizată, însă simți fiorii unor noi posibilități.

Asta-i! Știa cum va arăta următorul labirint. Clipind istovită, Angel se ridică, menținându-și privirile răvășite. Revizua în minte planul labirintului: repede la dreapta, apoi iar la dreapta, după aceea la stânga, trecea de următoarele trei deschideri spre dreapta, până la a patra... și-așa mai departe până vedea ieșirea.

Putea vedea toate capcanele, coridoarele înfundate, căile care nu duceau nicăieri.

De-abia aștepta să-i uimească. Va fi distractiv!

Un halat alb puse mâna pe ea, o făcu să se așeze înaintea intrării în noul labirint.

Răsună clopotul.

Cineva o împinse.

Angel o rupse la fugă. Alergând cât putea de repede, în caz că toate firele erau încinse, făcu un viraj scurt la dreapta, un altul tot la dreapta, apoi stânga și tot așa. Alergă prin labirint cu o viteză record, fără nicio ezitare. Nu o curențară deloc și nu simți nici firele încinse sub tălpi.

Țâșni prin ieșirea din labirint, apoi se prăbuși pe podeaua rece, de lemn.

Secunde treceau.

Prin minte-i pluteau cuvinte: Uluitor. Abilități cognitive. Abilități de evaluare. Capacitate creativă de rezolvare a problemelor. Îi disecăm creierul. Conservarea organelor. Extragem ADN-ul.

Un glas rosti:

— Nu, nu-i putem diseca încă mintea.

Vorbitorul râse, ca și cum ar fi fost ceva hazliu. Vocea-i suna... ca și cum ar mai fi auzit-o într-un basm sau așa ceva, poate noaptea, sau acasă, ori cu Max...

Angel clipi, și-și recăpătă concentrarea. Făcu greșeala ile a se uita în sus. Văzu un bărbat mai în vârstă. Purta ochelari cu ramă de sârmă și-i zâmbea. Nu recepționa niciun fel de gânduri din partea lui. Părea...

— Bună, Angel, spuse Jeb Batchelder cu blândețe. Nu te-am mai văzut de multă vreme. Mi-a fost dor de tine, Ictițo.

38

Nudge nu știa exact ce se aștepta Fang să vadă. Max, zburând către ei? Max, stând pe pământul de sub ei, fă- cându-le semn cu mâna ca să le atragă atenția? Trupul lui Max, chircit... Nudge își scoase din minte acest gând. Va aștepta. Fang era mai mare decât ea și cu adevărat isteț; Max avea încredere în el. Și Nudge se încredea în el.

Cât de departe, în urmă, fusese Max când s-a despărțit de ei? Nudge nu-și putea aminti. Ea și Fang zburaseră în cercuri tot mai largi ore în șir. De unde știau ei că Max nu-i depășise cumva și-i aștepta acum înapoi, lângă lacul Mead?

— Fang? Îți amintești unde-am lăsat-o pe Max?

— Da.

— O să mergem acolo?

Pauză.

— Nu, chiar dacă putem.

— Dar de ce? Poate că Max e rănită și are nevoie de ajutor. Poate că trebuie s-o salvăm pe ea înainte de a merge s-o salvăm pe Angel.

Era greu să separi acum aceste misiuni. Întâi Angel, acum Max, apoi din nou Angel.

Fang viră spre stânga, îngustând unghiul, așa cum văzuseră că fac șoimii. Nudge se luă după el. Sub ei, pământul părea pârjolit, din când în când mai apărea câte-un drumeag, cactuși, tufăriș.

— Nu cred că Max s-ar fi putut răni prosteste, zise Fang încet. Nu-i genul care să se izbească de un copac, sau să se prăbușească. Așa că, dacă întârzie pentru că-i rănită, asta probabil înseamnă că cineva, o persoană, a rănit-o. Ceea ce înseamnă că cineva a aflat ce-i cu ea. Nu vrem să știe cineva și de noi, ceea ce s-ar întâmpla dacă ne-am duce acolo unde-i Max.

Nudge rămase cu gura căscată.

— Iar dacă Max întârzie pentru că-i ocupată, atunci sosirea noastră nu va urgenta lucrurile... va veni atunci când îi pică ei bine și-i pregătită. Așa că, deocamdată, nu vom face decât o recunoaștere generală. Dar nu ne întoarcem pe unde-am venit.

Nudge auzi în minte glasul lui Max: gândește înainte să vorbești. Așa că-și ținu gura și căzu pe gânduri. Nu avea nii io idee cum de putea Fang să nu se ducă după Max, chiar dacă asta însemna că puteau fi capturați sau răniți. Cu toții puteau să fie capturați sau răniți încercând s-o salveze pe Angel, nu? De ce era Max mai altfel decât Angel? M.ix era mai importantă decât Angel, își zise Nudge cu un sentiment de vinovăție. Max avusese grijă de ei, îi ajutase să-și organizeze întreaga viață.

Îi aruncă lui Fang o privire. Fang era bun, dacă nu cald și mănos. Era puternic și arătos și capabil. Dar va rămâne cu el, să se îngrijească de toată lumea, dacă Max nu mai era? Sau își va lua zborul și se va duce undeva unde să trăiască singur, fără să se mai complice cu ei? Nudge nu știa la ce se

gândea Fang cu adevărat.

Deodată, Nudge se trezi ștergându-și lacrimile, înghițind cu noduri, simțind cum i se înfunda nasul. Oh, Doamne. Nu putea îndura așa ceva fără Max. Clipind, încercă să-și limpezească vederea și se străduia să se gândească la altceva. Văzu jos un camion alb și se concentrează asupra lui, forțându-se să-și dea cu presupusul despre ce transporta, de unde venea. De parcă ar fi contat.

Inspiră adânc, ținându-și respirația, refuzând să plângă înaintea lui Fang. S-ar putea ca, foarte curând, să trebuiască să se țină foarte tare. Ar putea începe să se pregătească încă de pe acum.

Camionul se îndrepta spre o intersecție cu indicatoare care marcau o răscruce de drum. Nudge clipi și privi spre literele devenite tot mai clare, până când le putu citi. Pe unul scria Centrul de primiri California, 28 kilometri. Altul spunea, Las Vegas, North, 157 kilometri. Un altul, Tipisco, 4 kilometri.

Tipisco! Tipisco, Arizona! De unde era Nudge! Acolo fuseseră părinții ei! Oh, Doamne! Oare și-ar mai putea găsi părinții? Ar mai vrea-o înapoi? Le-a fost foarte dor de ea în toți acești ani?

— Fang! strigă ea, deja începând să coboare. E Tipisco, jos! Mă duc acolo!

— Nici vorbă, Nudge! zise Fang apropiindu-se de ea. Nu te lăsa distrasă tocmai acum. Rămâi cu mine.

— Nu! făcu Nudge, simțindu-se îndrăzneată și disperată, curajoasă.

Își strânse umerii și-și lăsă capul jos, simțind cum pierdea altitudine.

— Trebuie să merg și să-mi găsesc părinții! Dacă Max nu mai este, voi avea nevoie de cineva.

Ochii întunecați ai lui Fang se căscară de uimire.

— Poftim? Nudge, ești dusă. Hai să discutăm despre asta. Hai să găsim un loc și să facem o pauză.

— Nu! spuse Nudge, cu ochii plini din nou de lacrimi. Mă duc jos... și nu mă poți opri!

39

— Suntem destul de în siguranță, dacă Eliminatorii nu se apucă să ne adulmece, îi șopti Gasman lui Iggy

Erau amândoi înghesuiți într-o crevasă îngustă pe o latură a unei stânci, sus. Tufe crescute la întâmplare acopereau deschizătura. Eliminatorii ar trebui să se cațere pe stâncă pentru a ajunge la ei, sau să folosească elicopterul.

Iggy se lăsă pe spate și-și puse palmele pe genunchi.

— Păi, asta-i cât se poate de nasol, spuse el țăfnos. Mă gândeam că, după ce Eliminatorii ăia au mușcat pământul, vom fi lăsați în pace și liniște, măcar pentru o vreme. Probabil că au cerut întăriri chiar înainte de atacarea cabanei.

Gasman frământa praful de pe jos între buricele degetelor.

— Cel puțin, am doborât doi dintre ei.

Se întreba dacă Iggy se simțea la fel de ciudat și de prost pe cât se simțea el. N-ar fi putut să-și dea seama.

— Da, dar acum? Suntem pregătiți, dar n-avem niciun loc unde să mergem, spuse Iggy. N-avem nicio șansă să mergem acasă, probabil că-s acum peste tot. Ce-ar trebui să facem? Și ce se întâmplă dacă Max și ceilalți se întorc

acum și aterizează în plină ambuscadă?

— Nu știi, spuse Gasman frustrat. Nu m-am gândit mai departe de a-i arunca naibii în aer. Poate că ar trebui tu să pui la punct un plan.

Băieții stăteau în semiîntinericul crevasei, respirând aerul stătut. Lui Gasman îi chiorăiau mațele.

— Ia zi, dă-i drumul, rosti Iggy, lăsându-și capul pe genunchi.

— OK, OK, făcu Gasman deodată. Am o idee. E riscantă, iar Max o să ne omoare când o afla.

Iggy își înalță capul.

— Îmi pare genul meu de idei.

40

Niciodată, în acei măreți paisprezece ani ai mei, nu m-am simțit normală niciun picuț, cu excepția zilei petrecute de mine împreună cu Ella și mama ei, doctorița Martinez.

În primul rând, am mâncat împreună un mic dejun adevărat, la masa din bucătărie. Pe farfurii, cu furculițe și cuțite alături, și șervețele. Asta în loc de un hot dog înfipt într-o frigare, pârpălit deasupra focului deschis, mâncat direct de acolo. Sau de fulgi de cereale fără lapte, ori unt de arahide de pe vârful unui cuțit. Fasole din cutie.

Apoi, Ella a trebuit să plece la școală. Eram îngrijorată din cauza neisprăviților de acolo, dar mi-a spus că profesorul ei era capabil să-i țină din scurt pe copii, și tot așa era și șoferul autobuzului. Un autobuz școlar adevărat! Așa cum se văd la televizor.

Așa că eu am rămas cu doctorița Martinez.

— Și-așa, Max, a spus ea golind mașina de spălat vase.

M-am crispat.

— Vrei să vorbim despre... ceva?

M-am uitat la ea. Avea un chip bronzat și blând, ochii ei erau calzi și înțelegători. Însă am știut că dacă începeam să vorbesc, nu m-aș mai fi putut opri. Aș fi cedat nervos, aș fi început să plâng. M-aș fi speriat. Apoi n-aș mai fi fost Max, n-aș mai fi putut să funcționez, să am grijă de ceilalți, să fiu fata alfa. S-o salvez pe Angel. Dacă nu cumva era deja prea târziu.

— Nu prea, am zis.

A dat din cap și-a început să pună farfuriile curate una peste alta. Mi-am imaginat cum ar fi să fiu prietenă cu Ella și mama ei, la multă vreme după ce aș fi plecat de aici și m-aș fi dus acasă. Aș putea reveni și să le vizitez, uneori... Da, și-am putea merge la picnic, să ne trimitem felicitări de Crăciun... Eram atât de convinsă. Pierdusem cu totul contactul cu realitatea. Trebuia să plec de aici.

Doctorița Martinez a pus deoparte farfuriile curate și a așezat altele murdare în mașina de spălat.

— Ai un nume de familie?

Am căzut pe gânduri. Din moment ce nu aveam o identitate „oficială”, nu avea ce face cu informația. Mi-am frecat tâmpilele, o migrenă se făcea simțită tot mai mult de la micul dejun încoace.

— Da, am zis în cele din urmă.

Am dat din umeri.

— Eu mi l-am pus.

Când am împlinit unsprezece ani (a fost o zi aleasă tot de mine), l-am întrebat pe Jeb de un nume de familie. Cred că sperasem să-l aud cum spune:

„Pe tine te cheamă Batchelder, ca și pe mine.” Dar n-a făcut-o. Mi-a zis: „Ar trebui să-ți alegi tu unul.”

Așa că m-am gândit la asta, m-am gândit cum puteam zbura și cine eram.

— Numele meu de familie este Ride, i-am spus mamei Ellei. La fel ca Sally Ride, femeia astronaut. Maximum Ride.

Dădu din cap.

— E un nume bun. Mai sunt și alții ca tine? a întrebat ea.

Am strâns din buze și m-am uitat în altă parte. Îmi bubuia capul. Voiam să-i spun, asta era partea cea mai îngrozitoare, ceva dinlăuntrul meu voia să dau totul în vileag. Dar nu puteam. Nu și după atâția ani, cât Jeb îmi spusese că nu mă puteam încrede în nimeni.

— Ai nevoie de ajutor?

Ochii mi s-au oprit din nou asupra feței ei.

— Max, cu aripile tale poți, de fapt, să zbori?

— Păi, mda, m-am pomenit spunând.

Asta-s eu: gura-nchisă-ca-o-capcană-de-oțel-Maximum. Mda, trebuie să-ți folosești toate trucurile ca să mă faci să vorbesc. Uau! Asta mi se întâmplă pentru că am dormit într-un pat moale și-am mâncat ca acasă.

— Chiar așa? Poți cu adevărat să zbori?

Părea fascinată, alarmată, puțin invidioasă.

Am dat din cap.

— Oasele mele sunt... subțiri, am început, urându-mă pentru asta.

Ține-ți gura, Max!

— Subțiri și ușoare. Am mușchi suplimentari. Plămânii-mi sunt mai dezvoltati. Iar inima mai rezistentă. Dar trebuie să mănânc foarte mult. E greu.

Am tăcut brusc, o roșeață de furie învăpăindu-mi obrazii. Oameni buni, cu asta am spus mai mult decât am spus vreodată cuiva din afara stolului. Dar și când îmi dau drumul, nu mă joc. Mai bine aș fi închiriat un avion de publicitate aeriană, să scriu pe cer, cu litere uriașe: „Sunt o scârbă de mutant!”

— Cum s-a întâmplat? a întrebat în șoaptă mama Ellei.

Ochii mi s-au închis fără să vreau. Dacă aș fi fost singură, mi-aș fi acoperit urechile cu mâinile și m-aș fi rostogolit jos, făcută colac. Imagini disperate, amintiri, frică, durere, mi-au năvălit toate prin minte. Crezi că dacă ești un adolescent obișnuit, afectat de dureri crescânde, e un chin? Încearcă s-o faci cu un ADN care nu-i al tău, nici măcar de la un mamifer.

— Nu-mi amintesc, i-am zis.

Era o minciună.

41

Doctorița Martinez părea sincer afectată.

— Max, ești sigură că nu te pot ajuta în vreun fel sau altul?

Am clătinat din cap, nervoasă pe mine însămi, pe ea pentru că adusesese toate astea în discuție.

— Nee. Oricum, s-a terminat. E gata. Dar... trebuie să plec de aici. Mă așteaptă niște prieteni. E foarte important

— Cum ajungi la ei? Pot să te duc cu mașina?

— Nu, am răspuns, încruntându-mă și frecându-mă la umărul rănit. Trebuie să... hmm... să zbor până acolo. Dar nu cred că pot să zbor încă.

Doctorița Martinez își încreți fruntea, căzută pe gânduri.

— Va fi periculos pentru tine, dacă-ți zgândări rana înainte să fie vindecată. Nu-mi pot da seama cât e de gravă, dar aş putea să-ți spun mai mult dacă facem o radiografie.

M-am uitat la ea cu un aer serios.

— Ai ochi cu raze X?

Râse, luată prin surprindere, și nici eu nu m-am putut stăpâni să nu rânjesc. Doamne, Ella a avut parte de ea tot timpul. O mamă adevărată.

— Nu. Nu toți dintre noi avem puteri supraomenești, a spus ea tachinându-mă. Însă unii dintre noi avem acces la aparate cu raze X.

Doctorița Martinez împărțea cabinetul veterinar cu un alt doctor. Astăzi era ziua ei liberă, dar era sigură că nimeni n-ar fi văzut ceva ciudat în faptul că ne arătam pe acolo. Mi-a dat să îmbrac o pelerină, dar încă-mi era destul de teamă să văd alți oameni atât de aproape.

— Bună, băieți, a zis doctorița Martinez în timp ce intra în cabinet. Ea este o prietenă de-a Ellei. Scrie un referat despre activitatea de veterinar și i-am spus că-i fac o scurtă prezentare.

Cei trei oameni din spatele recepției zâmbiră și dădură ilin cap, ca și cum ar fi crezut tot. Poate că așa și era. De unde să știu?

La două secunde după ce-am intrat, am încremenit în prag, simțind cum îmi fuge tot sângele din obraji și cum mă năpădește un val de teroare.

Acolo era un bărbat.

Într-un halat alb.

Doctorița Martinez a aruncat o privire înapoi.

— Max?

M-am holbat la ea fără un cuvânt. M-a luat de braț cu M.îndețe și m-a condus de acolo într-o cameră de consultații.

— Da, aici este locul unde-i consultăm pe pacienți, a explicat ea voioasă, în vreme ce închidea ușa după noi.

Apoi s-a întors spre mine și a rostit în șoaptă:

Max, ce s-a întâmplat? Care-i problema?

M-am sforțat să inspir adânc și încet, de câteva ori, să-mi descleștez pumnii de pe coapse.

— E mirosul, am șoptit stânjenită. Mirosul chimic, de laborator. Tipul cu halat alb. Trebuie să ies imediat de aici, bine? N-am putea pleca acum, adică foarte repede?

M-am uitat spre o ieșire, un geam.

Ea mă freca ușor cu mâna pe spate.

— Pot să-ți promit că ești în siguranță aici. Ești în stare să stai doar atât cât să-ți fac o radiografie rapidă și apoi plecăm?

Am încercat să înghit, dar aveam gura uscată. Inima-mi bătea atât de tare, încât îmi suierau urechile.

— Te rog, Max.

Am încercat să dau din cap. Doctorița Martinez a verificat dacă nu purtam bijuterii — de parcă aş fi avut vreodată așa ceva — apoi m-a așezat cu grijă pe o masă. O mașinărie a trecut pe deasupra mea. Mă simțeam ca și cum nervii erau pe cale să-mi cedeze.

A ieși din încăpere, am auzit un bâzâit ușor și s-a terminat.

Două minute mai târziu, mi-a arătat o imagine mare, întunecată, cu oasele mele de la umăr, braț și o parte a aripii, dezvăluită într-un alb de diferite

intensități. A aplicat-o pe o cutie de sticlă de pe perete și a aprins lumina. Imaginea a ieși strălucitoare în evidență.

— Uite, mi-a explicat ea, urmărind cu degetul conturul omoplatului meu. Acest os n-are nimic. Doar mușchii sunt afectați, poți vedea țesuturile rupte, aici și aici.

Am dat din cap.

— Iar oasele aripii tale, a rostit ea coborându-și glasul fără să-și dea seama, toate par să fie în regulă. Ceea ce-i bine. Din nefericire, leziunile musculare au, de obicei, nevoie de mai mult timp pentru a se vindeca decât oasele. Cu toate astea, trebuie să spun că ai o viteză de regenerare ciudat de rapidă.

S-a încruntat spre radiografie, ciocnind cu degetul.

— Oasele tale sunt atât de fine și de ușoare, a murmurat ea, ca și cum ar fi vorbit de una singură. Sunt minunate. Și apoi... hmm. Ce-i asta?

Arăta spre un pătrat alb strălucitor, cu o lățime de vreun centimetru douăzeci, care se afla exact în mijlocul antebrațului meu.

— Asta nu-i bijuterie, nu?

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— E fermoarul pelerinei?

— Nu, mi-am dat-o jos.

Doctorița Martinez s-a aplecat mai aproape de imagine, cu ochii mijiți.

— Este un... arată ca un...

Vocea i s-a stins.

— Poftim? am zis, speriată de expresia de pe fața ei.

— Este un microcip, a spus ea cu ezitări. Noi le punem ceva asemănător animalelor, pentru a le identifica în cazul

că se pierd. Al tău arată ca... ca unul dintre cele pe care le lolosim pentru animalele de companie scumpe, câinii de spectacol, așa ceva. Au un sistem de urmărire, pentru cazul când sunt furați. Pot fi urmăriți, oriunde s-ar afla.

42

Imaginea groazei, întipărită pe fața mea, după ce realizasem ce însemna asta, a alarmat-o pe doctorița Martinez.

— Nu spun că asta și este, a adăugat ea repede, așa pare doar.

— Scoate-1, am zis cu glas răgușit.

Mi-am ridicat brațul și mi-am suflecat mâneca.

— Te rog, scoate-mi-1 chiar acum.

S-a uitat din nou spre radiografie, studiind-o câteva minute, în vreme ce încercam să-mi țin nervii sub control.

— îmi pare rău, Max, a rostit ea în cele din urmă. Nu cred că poate fi îndepărtat pe cale chirurgicală. Pare să fi fost implantat cu multă vreme în urmă, când brațul ți-era mult mai mic. Acum, mușchii și nervii, vasele de sânge au crescut în jurul lui, astfel încât dacă aș încerca să-l scot, s-ar putea să nu-ți mai poți folosi mâna.

Ai putea crede că m-am obișnuit deja cu coșmarul în plină desfășurare care era viața mea, însă am fost jalnic de surprinsă că demonii aceia de la Școală

puteau continua să facă prăpăd în viața mea, de la asemenea distanță, după atâta vreme.

Dar de ce eram surprinsă? m-am întrebat cu amărăciune. Au făcut-o și acum două zile, când au răpit-o pe Angel. Imaginea ei mi-a venit brusc în minte, fețișoara ei dulce zâmbind spre mine, radiind de dragoste. Am înghițit cu noduri și-am inspirat adânc.

Chiar atunci, am auzit niște voci în camera de așteptare, voci bărbătești, catifelate și încântătoare, punând întrebări.

Am incremenit din nou, oferind o imitație a posturii de căprioară prinsă în lumina farurilor.

Doctorița Martinez m-a privit și a ascultat vocile.

— Sunt sigură că nu-i nimic, Max, a spus ea calmă. Dar ce-ar fi să intri aici un minut?

Pe hol exista o ușă mică, ce dădea în magazia lor de medicamente. Mai multe halate albe, lungi, atârneau înăuntru, iar eu m-am strecurat în spatele lor, lipindu-mă de perete.

Și da, am priceput ironia, mulțumesc.

Doctorița Martinez a stins lumina și a închis ușa. După nici douăzeci de secunde, am auzit vocile în cabinetul de coinsultații, de unde tocmai plecasem.

— Ce se întâmplă aici? a spus doctorița Martinez cu o voce aspră, părând scandalizată. Acesta-i un cabinet medical!

— Scuze, doamnă, a rostit un glas, părând numai lapte și miere.

Inima a început să mi se zbată în piept.

Doamnă doctor! s-a răstit ea.

Scuze, doamnă doctor, s-a auzit o altă voce.

lira mieroasă, calmă, împăciuitoare.

Iertați-ne că vă întrerupem. Nu trebuie să vă faceți in. iun fel de probleme. Cooperăm cu poliția locală.

— Ne interesează orice aspect neobișnuit, a rostit prima voce. E doar o precauțiune. Mă tem că nu vă pot spune mai mult de-atât.

Asta sugera că erau chestiuni ultrasecrete de-ale guvernului. Poate chiar eram.

Tăcere. Oare se lăsa doctorița Martinez cucerită de aceste glasuri? N-ar fi pentru prima dată. Oh, Doamne...

Brusc, mi-am amintit de radiografia mea, rămasă pe sticla luminată și mi-am dus mâna la gură. Mi s-a strâns stomacul. În minutul următor s-ar putea să lupt pentru viața mea. Era prea întuneric ca să caut ceva ce putea servi ca armă. Gândește, gândește...

— Cum adică neobișnuit? a întrebat doctorița Martinez înțepată. Un curcubeu dublu? Benzină mai ieftină de un dolar jumătate? Răcoritoare fără zahăr, cu gust bun?

Nu mi-am putut reprima un rânjet. Era grozavă. Și părea imună la Eliminatori, ceea ce era cu adevărat ciudat.

— Nu, a răspuns cea de-a doua voce, după o clipă. Oameni neobișnuiți, de exemplu. Străini apăruiți prin apropiere. Copii sau adolescenți pe care nu-i cunoașteți, sau care arată ciudat. Sau chiar animale neobișnuite.

— Eu sunt chirurg veterinar, a zis doctorița Martinez cu un glas de gheață. Ca să vă spun drept, de obicei nu mă uit prea mult la stăpânii pacienților mei. N-am văzut niciun străin pe aici. Cât despre animale neobișnuite, săptămâna trecută am tratat o vacă al cărei uter era bifurcat. Avea câte-un vițel sănătos de fiecare parte. Vă ajută asta?

Tăcere. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu vreodată ținta furiei ei.

— Hm..., a făcut prima voce.

— Domnilor, acum vă rog să mă iertați, dar am treburi de făcut. Din vorbele ei se desprindeau parcă sloiuri de gheață.

— Ieșirea-i pe ușa aceea.

— Dacă vedeți sau auziți să se fi întâmplat ceva neobișnuit, iată un număr de telefon la care puteți suna. Vă mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat. Ne pare rău că v-am deranjat.

Zgomotul greu de pași se stinse treptat. Un minut mai târziu, am simțit cum s-a trântit ușa.

— Dacă-i mai vezi pe ăștia doi tipi aici, să chemi poliția, i-a spus doctorița Martinez asistentei.

A venit și m-a scos din debara, privindu-mă cu seriozitate.

— Tipii ăștia au fost vestea rea, a zis ea, așa-i?

Am dat din cap.

— Mai bine plec chiar acum.

A clătinat din cap.

— Măine-dimineață este destul de bine. Încă o noapte de odihnă. Îmi promiți?

Am deschis gura ca să protestez, dar ceea ce mi-a ieșit a fost:

— OK, promit.

43

— Nudge, pentru ultima dată, renunță la asta. E o idee proastă, zise Fang. O idee îngrozitoare.

În sinea ei, Nudge era surprinsă că-1 mai avea lângă ea pe Fang. O amenințase de mai multe ori că pleacă, dar când ea nu dădea semne că cedează, se retrăgea într-o tăcere mândră.

Acum erau la marginea cartierului de rulote. Nudge își amintise o adresă, iar Tipisco era atât de mic, încât nu era nicio problemă să se plimbe prin împrejurimi și să dea de ea. Nu știa la ce se așteptase, dar nu la asta.

Cartierul de rulote era organizat în șiruri serpuitoare, majoritatea marcate cu pancarte șubrede din lemn, cu nume precum Roadrunner Lane sau Seguro Street.

— Haide, zise Fang cu blândețe. Văd Chaparral Court.

Se strecurară printre tufele de mălin alb, ienuperi încovoiați, electrocasnice abandonate și carcassele de mașini care înconjurau cartierul. Nu vedeai niciunde garduri de lemn, vopsite în alb.

Privirile agile ale lui Nudge depistară un număr, 4625, pe ultima rulotă din șir. Înghiți cu noduri. Părinții ei ar putea fi chiar acolo. Dădu la o parte din drum niște cutii de sprayuri cu vopsea și ea și Fang se ghemuiră lângă o mașină abandonată, acoperită de graffiti.

— Și dacă s-au mutat? întrebă Fang pentru a nu știu câta oară. Dacă ai înțeles greșit ce-ai citit acolo și oamenii ăștia n-au nicio legătură de rudenie cu tine?

Apoi, cu blândețe, spuse:

— Nudge, chiar dacă nu ești un copil creat prin inseminare artificială - ceea ce probabil că așa este - ce-ar fi dacă a existat un motiv pentru care te-au dat? S-ar putea să nu te vrea înapoi.

— Crezi că nu m-am gândit și eu la asta? șopti ea cu o furie neobișnuită.

Știu asta! Dar trebuie să încerc. Vreau să spun, dacă ar exista cea mai mică șansă, tu n-ai încerca?

— Nu știi, răspunse Fang după o pauză.

— Asta-i pentru că tu n-ai nevoie de nimeni și de nimic, rosti Nudge întorcându-se să se uite la rulotă. Dar eu nu sunt așa. Am nevoie de oameni. Fang rămase tăcut.

Erau destul de bine ascunși, între mașină și niște arbuști de pinon. Nudge era atât de încordată, încât tremura din loată încheieturile.

Fang înțepeni lângă ea, apoi Nudge auzi o ușă deschizându-se. Își ținu răsuflarea când o femeie ieși din rulotă. Nudge aruncă o otheadă rapidă spre propria-i mână, să vadă dacă nuanța pielii se potrivea. Oarecum. Era greu de spus. Femeia coborî până în curtea din față, acoperită de acele uscate de pin, și se așeză pe un șezlong ieftin, la umbră.

Avea părul ud și buclat, iar pe umeri ținea un prosop. Se lăsă pe spate, își aprinse o țigară și trase inelul unei cutii de băutură răcoritoare.

— Cola. Nu mai e doar în loc de micul dejun, șopti Fang, iar Nudge îi trase un ghiont.

Hmm. Nudge se lăsă pe călcâie. Era ciudat. O parte din ea spera că nu era mama ei. Ar fi fost mai bine dacă ar fi văzut-o așezând o tavă cu prăjituri pe pervazul ferestrei, ca să se răcească, ori dacă ar fi trebăluit prin grădină, sau orice altceva. Ceva mămos. Iar o altă parte din ea încă mai spera că era mama ei, pentru că, cinstit vorbind, cineva, oricine, era o variantă mai bună decât nicio mamă.

Nudge ar fi vrut doar să se ridice, să se ducă până acolo și să spună: „Ăăă, n-ai pierdut o fată pe nume Monique, acum vreo zece, unsprezece ani?” Mda, asta era tot ce avea de spus. Iar apoi femeia ar zice...

— Căutați ceva, mutanților? Păi, cred că ați găsit.

Nu era nicio îndoială în hohotul de râs plăcut, melodios, de Eliminator, din spatele lor.

44

Nudge sări în picioare. Erau trei și începeau deja să se transforme. La început, arătau toți ca niște modele masculine, dar apoi boturile lor îngrozitoare se alungiră, din gingiile însângerate se iviră colții, din vârful degetelor le creșcură gheare.

— Ari, spuse Fang sec.

Nudge se încruntă și privi spre lider. Ochii i se făcură mari.

— Ari! zise ea. Erai doar un prichindel.

Ari zâmbi, flexându-și mâinile cu gheare.

— Iar acum sunt Eliminator matur și mare, spuse el.

Își încleștă dinții în joacă, scoțând scrâșnete.

— Iar tu ești o purcică maronie. Iam-iam.

— Ce ți-au făcut? Întrebă Nudge în șoptă. Îmi pare rău, Ari.

El se încruntă.

— Păstrează-ți milostenia pentru tine. Sunt exact cine vreau să fiu. Și am niște vești pentru voi.

Își suflecă mânecile ca să-i arate brațele foarte vânoase, musculoase, păroase.

— Ascunzătoarea voastră din munți s-a făcut praf. Amicii tăi au tot felul de

accidente nefericite. Voi sunteți ultimii doi rămași în viață... și-acum v-am prins.

Asta-i distră pe Eliminatori la culme și chicotiră, scutu- rându-și umerii, în vreme ce mintea lui Nudge duduia. Ultimii doi în viață? Ceilalți erau morți? Le-a ars casa până-n temelii?

Începu să plângă și încercă să se oprească, dar nu putea. Apoi hohoti ca un copil.

Privi neliniștită spre Fang, însă el se uita la Ari, cu maxilarele încordate, cu pumnii strânși.

— Morișcă, mormăi el din colțul gurii.

Ari se încruntă, întrebându-se, evident, ce mai însemna și morișcă, mijindu-și frumoșii lui ochi mari.

— Întâi cholla, murmură Nudge.

Nu-i venea să creadă că era atât de curajoasă, aproape ca și Fang. Restul stolului e mort? Nu se poate! Pur și simplu, nu!

— Numără până la trei, spuse Fang calm.

Ceea ce însemna numără doar până la unu.

Ari se aplecă, acționând rapid, și-l prinse pe Fang de umăr.

— Tacă-ți gura!

— Unu, zise Fang, recâștigându-și echilibrul, iar Nudge se aruncă înainte într-o clipită, lovindu-1 pe cel de-al doilea Eliminator în piept, cât putu ea de tare.

Luat prin surprindere, se clătină mergând cu spatele direct în acele ascuțite ale cactusului cholla. Înjurând, Eliminatorul dădu din mâini, dar ateriză direct în vârful acelor de peste șapte centimetri, urlând de parcă se petrecuse un accident de tren. Un minunat și muzical accident de tren.

În clipa următoare, Nudge se lansă în aer, într-o parte, rugându-se să fie prinsă de Fang.

O prinse, apucând-o de brațe și rotind-o, folosindu-i avântul. Izbi cu picioarele, îl lovi pe Ari într-o parte a gâtului, aproape doborându-1, lăsându-1 cu respirația tăiată și gata să se sufoce.

Apoi, Fang o întoarse pe Nudge cât putu el de tare, le- gănând-o prin aer în timp ce ea-și desfăcu aripile și bătu otât de repede din ele, încât rămase în aer.

— O să mori, mutantule, mârâi Ari, sărind la Fang tocmai când el se desprindea de la sol.

Îl prinse pe Fang de un picior și se prăbușiră amândoi. Apoi Ari se urcă pe pieptul lui Fang, lovindu-1. Nudge icni, punându-și mâna la gură când văzu sângele țâșnind din nasul lui. Cel de-al doilea Eliminator îl lovea pe Fang în piept, dur, iar și iar, tumpf tumpf.

Nudge se panică — era un dezastru. Oamenii din cartierul de rulote o vor observa plutind în fața copacilor. Fang primi încă o lovitură, iar capul îi zvâcni într-o parte, apoi scuiă un șuvoi de salivă și sânge direct în fața lui Ari. Acesta scoase un urlet și-și înfipse ambele mâini în pieptul lui Fang, cu destulă forță cât să-i rupă coastele. Nudge auzi cum lui Fang i se taie respirația cu un șuierat.

Ce să facă? Dacă ar fi coborât pe sol, era terminată, la fel și Fang. Numai dacă ar putea să...

Atunci își aminti de tuburile de spray cu vopsea, aflate pe jos. Poate că erau goale. Sau poate nu...

Se lăsă jos într-o clipită, înșfăcă cel mai apropiat tub și se avântă din nou în văzduh, la adăpost. Scutură vehement lubul, apoi se lăsă în jos câțiva metri și-l

aținti direct spre luț.i lui Ari. După un hârâit îngrozitor, vopseaua verde țâșni boltindu-se prin aer. Ari urlă și sări în picioare, ștergându-se la ochi cu degetele lui cu gheare.

Fang se înălță dintr-un salt, și-și luă zborul mai repede decât îl văzuse ea mișcându-se vreodată. Nudge izbuti să-l prindă în plină față și pe celălalt Eliminator, apoi vopseaua se termină. Nudge azvârli tubul cu toată forța spre capul lui Ari, de unde ricoșă din coama lui bogată, deasă, de păr verde.

Apoi, ea și Fang se ridicară în aer, mult deasupra Eliminatorilor. Ari stătea încă în picioare, dar amicul său era la pământ, înjurând și încercând să-și șteargă vopseaua de pe ochi. Cel care se desprinsese, în cele din urmă, de cactus, era plin de zgârieturi. Cu sângele roșu și vopseaua verde, arătau ca niște podoabe de Crăciun.

— Sunteți morți, mutanților, mârâi Ari, cu ochii șiroind de lacrimi, dinții lui lungi și galbeni părând prea mari pentru gura lui.

— Oh, de parcă n-ai fi chiar tu un mutant, făcu Nudge răutăcioasă. Încearcă să te uiți într-o oglindă, cățelandrule!

Ari se scotoci prin jachetă, apoi scoase un pistol. Nudge și Fang o luară din loc, cât de repede puteau. Un glonț îi şuieră lui Nudge pe la ureche. Fusesse atât de aproape să ajungă surdă sau... moartă.

Când ajunseră la o distanță sigură, Nudge spuse gâfâind:

— îmi pare rău, Fang. Ai fost rănit din vina mea.

Fang scuipă iarăși sânge și privi cum se îndrepta spre sol, într-o cădere prelungită.

— N-a fost vina ta, spuse el. Ești doar un copil.

— Hai acasă, zise ea.

— Ziceau că a ars toată, răspunse Fang, ștergându-și sângele de pe buze.

— Nu, vreau să spun acasă, printre șoimi, spuse Nudge.

45

Angel se holba, iar și iar, la Jeb Batchelder.

Știa cine era. N-avea decât patru ani când îl văzuse ultima dată, dar încă-și mai amintea de fața lui și zâmbetul lui. Și-l amintea pe Jeb legându-i șireturile de la pantofi, jucându-se de-a baba-oarba cu ea, pregătind pop-com. Își amintea cum se lovea, iar Jeb o ridica, ținând-o strâns. Max îi povestea cât de bun fusese Jeb, cum îi salvase el pe toți de oamenii răi de la Școală. Cum dispăruse și ei toți credeau că era mort.

Dar trăia! Și era aici! Se întorsese ca s-o salveze din nou. Speranța o învălui ca o lumină caldă. Angel aproape că sări n se arunce în brațe.

Așteaptă. Gândește-te. Ceva nu se potrivea în acest cadru.

Nu putea asculta nici măcar un singur gând din mintea Im, era cu totul opacă. Asta nu se mai întâmplase înainte. De asemenea, purta un halat alb. Mirosea tot a antiseptice. Faptul că se afla aici. Creierul ei se simțea, simultan, exaltat și inert, și clipi de câteva ori încercând să-și dea seama ce se întâmpla de fapt.

Jeb îngenunche pe dușumeaua de lemn, în fața ei. Halatele albe care se ocupaseră de labirint se topiră în peisaj. Jeb căută ceva cu mâna la spate, apoi îi întinse ceva.

Angel privi indiferentă într-acolo.

Era o tavă cu mâncare, o grămadă de mâncare cu aspect delicios, caldă și aburind. Mirosea atât de bine, încât Angel simți cum scâncește pofta care-i urca în gâtleej.

Se holbă spre tavă, mintea duduindu-i de efortul de a procesa informația, și o potopiră mai multe gânduri dintr-odată.

Unu, Jeb părea acum să fie de partea lor. Un dușman al stolului, la fel ca toate halatele albe din Școală.

Doi, stai să vezi când o afla Max de asta. Max va fi... ei, bine, va fi atât de furioasă și afectată, încât Angel nici nu-și putu imagina asta. Nu voia să-și imagineze. Nu voia ca Max să se simtă vreodată în acest fel.

— Angel, nu ți-e foame? N-ai primit prea multă mâncare, nu?

Jeb părea îngrijorat.

— Când mi-au spus ce ți-au dat să mănânci, mi-am dat seama că au înțeles greșit, draga mea. Habar n-au ce poftă de mâncare ai.

Râse puțin, clătinând din cap.

— Îmi amintesc cum odată am avut noi crenvurști la micul dejun. Fiecare și-a luat câte doi, dar tu ai mâncat patru, tu singură.

Râse din nou, privind-o de parcă s-ar fi gândit că era uluitoare.

— Aveai trei ani. Patru crenvurști!

Se întinse înainte, împingând, încet, tava cu mâncare mai aproape de ea, cât să ajungă sub nasul fetei.

— Chestia este, Angel, cu metabolismul tău și la vârsta ta, ar trebui să primești în jur de trei mii de calorii zilnic. Pariez că n-ai primit nici măcar o mie.

Clătină din nou din cap.

— Asta se va schimba acum, că sunt aici. Mă voi asigura că te tratează bine, OK?

Angel își miji ochii. Era o capcană. Era exact genul de lucruri asupra cărora îi avertizase Max pe toți. Numai că Max n-ar fi putut ghici niciodată că amenințarea va veni de la Jeb.

Fără să spună niciun cuvânt, Angel se ridică, încru- cișându-și mâinile la piept, și se holbă la el așa cum îl privea Max pe Fang când se certau, iar ea urma să iasă învingătoare. Angel se strădui să nu se uite la mâncare, nici măcar n-o miroși. Era atât de speriată văzându-l pe Jeb acolo, încât stomacul i se strânsese oricum. Faptul că nu putea intercepta niciun gând de-al lui îl făcea să pară ciudat și mort pentru ea.

Jeb zâmbi mahnit și-o bătu cu palma pe genunchi.

— E-n ordine, Angel. Pune-te și mănâncă. Ai nevoie. Vreau să te simți mai bine.

Ea încercă să nici nu clipească, să nu arate cât era de tul- burată. Oftând, Jeb desfășură șervetul din hârtie albă, scoase o furculiță și o înfipse direct în mâncarea de pe tavă. Iot ce-ar fi trebuit ea să facă era să se întindă... și era terminată?

— Știu că totul e derutant, Angel, zise Jeb cu blândețe. Nu pot să-ți explic totul acum. In curând, toate se vor cla- nlica, astfel că ai să înțelegi.

— Siiiiigur.

Angel pusese în acel singur cuvânt întreaga ei durere iscată de trădarea lui.

— Problema este, Angel, continuă Jeb deschis, că viața însăși e un test. Totul este un test. Uneori, trebuie doar să treci de el, apoi totul capătă un înțeles, mai târziu. Ai să vezi. Acum, dă-i drumul și mănâncă. Îți garantez că este OK. Îți garantez.

De parcă ar mai fi crezut vreo promisiune de-a lui.

— Te urăsc, zise ea.

Jeb nu părea deloc surprins. Poate doar un pic trist.

— E-n regulă și asta, draga mea. Este perfect în regulă.

46

— Eu. Sunt. În. Paradis, am rostit, inspirând adânc.

Doctorița Martinez a râs.

— Prăjiturile la care te uiți nu se coc niciodată, m-a tachinat ea.

Și pentru ca vacanța mea să fie totală, toate trei ne-am apucat să facem prăjituri cu fulgi de ciocolată — de la zero - după cină.

Am mâncat destul aluat de prăjituri cât să mi se facă rău, apoi m-a amețit mirosul de prăjituri coapte. Puteam vedea prin geamul cuptorului cum se topea ciocolata.

Notă pentru mine: arată-i lui Nudge și lui Angel cum să facă prăjituri cu fulgi de ciocolată.

Dacă o s-o mai văd pe Angel vreodată.

Mama Ellei a scos prima tavă de prăjituri din cuptor și a introdus-o pe cea de-a doua. De-abia așteptam să se răcească și, luând una, am mușcat, aproape arzându-mi limba.

De pe buze mi s-au desprins gemete incoerente de plăcere, în timp ce mestecam încet, savurând fiecare fărâmbă.

Ella și mama ei mă priveau, iar zâmbetele lor identice le luminau fețele.

— S-ar putea crede că n-ai mai gustat până acum prăjituri făcute în casă, a zis Ella.

— Nici n-am gustat, am bâiguit printre înghițituri.

Era cel mai bun lucru gustat de mine în întreaga viață.

Avea un gust ca de acasă.

— Ei, mai servește, m-a îndemnat doctorița Martinez.

— Trebuie s-o șterg mâine, i-am spus Ellei în acea noapte, pe când ne pregăteam să mergem la culcare.

— Nu! a făcut ea tulburată. Mi-e drag să te avem aici. Îmi ești ca o verișoară. Sau sora mea.

Ce ciudat, cum așa ceva te face să te simți și mai rău.

— Sunt oameni care depind de mine, este cu adevărat important.

— O să te întorci în vizită? a întrebat ea. Cândva?

I-am aruncat o privire neajutorată. Era pentru prima dată când mă atașasem de o altă ființă umană din afara stolului, în afară de Jeb.

A fost foarte cool. Cel mai cool.

În plus, mama ei era atât de grozavă. Era severă în legătură cu unele lucruri — nu-ți lăsa ciorapii peste tot — dar nu chiar așa de strictă cu altele, cum ar fi să cheme poliția pentru o rană de glonț. Spre deosebire de oricare alt părinte despre care am auzit, n-a insistat să afle detalii, nu mi-a făcut morală, și-a crezut ce i-am spus. De fapt, mă acceptase. Tot așa cum o acceptase și pe Ella așa cum era.

Era destul să-mi provoace o cădere psihică, dacă mă complăceam în asta.

— Probabil că nu, i-am spus, detestând expresia rănită de pe fața Ellei. Pur și simplu... nu cred că am să fiu în stare să vin. Dacă aș putea vreodată, aș face-o, dar...

M-am întors cu spatele și-am început să mă spăl pe dinți. Jeb spunea întotdeauna că trebuie să gândești cu mintea, nu cu sentimentele tale. A avut dreptate, ca de obicei. Așa că mi-am pus toate acele sentimente într-o cutie, și-am zăvorât-o.

47

Nudge tot nu putea accepta ideea că Max și ceilalți erau morți. Era imposibil — n-ar fi putut suporta asta — așa că încercă să se gândească la altceva.

Nudge credea că era cam trist faptul că acum, această mică peșteră, din mijlocul unei stânci din deșert, o făcea să se simtă bine și confortabil. Stătea pe spate, cu picioarele sprijinite de perete, ținându-și întinse picioarele julite, examinând straturile de culori — crem, cafeniu, roz, ca piersica — a rocii masive de deasupra capului. Soarele de afară era dogoritor, însă aici era răcoare și plăcut.

Asta-ți demonstrează ceva, își zise ea. Crezi că ai nevoie de toate lucrurile tale, de ceașca ta preferată, cea mai bună pătură a ta, săpun, părinții tăi, și apoi îți dai seama că tot ce ai nevoie este să fii într-un loc unde nu te pot prinde Eliminatorii.

Nu putea să-l uite pe Ari. Ultima oară când îl văzuse, era doar un puști. Își amintea cum părea s-o calce pe Max pe nervi, urmând-o peste tot unde se ducea aceasta. Acum era un Eliminator masiv, cel mai rău dintre toți. Cum s-a putut întâmpla așa ceva în doar patru ani?

Cu o jumătate de oră în urmă, ea și Fang auziseră zgomotul îndepărtat al unui elicopter. S-au retras în cavernă cât au putut de adânc, lipindu-se de peretele rece din spate. După douăzeci de minute de tăcere, Fang a decis că erau în siguranță și-a plecat să caute de mâncare. Spera să se întoarcă repede.

Casa lor era arsă până-n temelii. Toți prietenii ei, cu excepția lui Fang, muriseră. Ea și Fang erau, cu adevărat, pe cont propriu, poate pentru totdeauna.

Fang bătu din aripi pe-o parte a stâncii, aterizând aproape fără zgomot pe bordura ei. Nudge simți un val cald de ușurare.

— Te-aș putea tenta cu o bucată de șobolan proaspăt de deșert? întrebă el, bătând cu palma peste buzunarul pelerinei.

— Oh, nu! răspunse Nudge oripilată.

El își dădu jos pelerina și-și scutură câteva fire de praf de pe tricoul negru. Își băgă ceva în gură, mestecă și înghiți zgomotos.

— Mai proaspăt nu se poate, zise el ademenitor.

— Pfui!

Nudge se înfioră și plecă de lângă el. Șobolan! Să zboare ca șoimii era un lucru; să mănânce ca ei nu avea să se în- lample niciodată.

— Bine, atunci, spuse Fang. Ce-ai zice de niște chebap?

Tu aduci verdețurile.

Întorcându-se, Nudge îl văzu pe Fang desfăcând folia un ui pachet. Instantaneu, mirosul de carne de vită prăjită ni afumată și de legume îi ajunse la nas.

— Chebap! făcu ea, grăbindu-se să se așeze lângă Fang. De unde l-ai luat? N-ai avut când să te duci până în oraș. Oh, Doamne! Sunt încă fierbinți.

— Hai doar să spunem că niște excursioniști vor fi puțin surprinși, spuse Fang pe un ton sec, adunând carnea într-o singură grămadă, cepele și ardeii grași în cealaltă.

Nudge mușcă din ardeiul fript. Era cald, afumat, fraged... o adevărată minunăție.

— Mda, asta da mâncare, zise ea închizându-și ochii.

— Așadar, cred că va trebui să hotărâm dacă mai continuăm s-o căutăm pe Max, ori încercăm s-o salvăm pe Angel, spuse Fang, ospătându-se cu bucăți de came de vită.

— Dar Eliminatorii spuneau că toți ceilalți sunt morți. Asta înseamnă că și Max și Angel, nu? întrebă Nudge, simțind cum o învăluie din nou tristețea.

— N-aș putea să spun, zise Fang. Problema este: dacă Max nu-i aici, asta se întâmplă pentru că-i moartă? Cum au găsit-o? Angel...

Se opri.

— Ei, știm că au pus mâna pe Angel. Probabil că s-a terminat totul deja.

Nudge își lăsă capul în palme.

— Nu pot să mă gândesc la așa ceva.

— Știu. Dar care-ți sunt...

Se opri, uitându-se atent, privind undeva în depărtare.

Punându-și palma streășină la ochi, Nudge se uită și ea. De-abia putea vedea, departe de tot, două pete întunecate. Ei, și ce-i? Doar alți șoimi.

Se lăsă pe spate și mănca încet ultima ei bucată de ceapă, apoi linse folia în care fusese învelită mâncarea.

Fang trebuia să vină cu un plan, asta era tot ce aveau nevoie acum.

Însă Fang continua să se uite spre cer.

Nudge se încruntă. Cele două pete întunecate erau mai mari acum, mai aproape. Probabil că erau niște șoimi foarte mari. Poate că erau vulturi!

Deodată, Fang se ridică și se scotoci prin buzunar după oglinjoara lui metalică. Întinzându-și mâna, prinse în oglindă ultimele sclipiri ale apusului de soare, trimitând reflexia lor înainte.

Lumina, acoperea, lumina, apoi iar acoperea.

Șoimii deveniră tot mai mari, erau tot mai aproape. Acum era limpede că se îndreptau în spirală, în jos, spre ei.

Doamne, dă să nu fie Eliminatori zburători, își zise Nudge, panicată brusc. Își dăduse seama că erau prea mari, prea neîndemânatici, ca să fie păsările de pradă.

Apoi rămase cu gura căscată. O jumătate de minut mai târziu, Iggy și Gasman aterizară greoi pe bordură, împrăștiind pietre și praf peste tot. Nudge rămase cu ochii pironiți la ei.

— N-ați murit, zise ea.

— Nu. Nici voi, rosti Iggy enervat. Ce-ar fi să ne spuneți un „bună!“?

— Bună, prieteni, zise Gasman, scuturându-și praful din păr. N-am putut sta pe-acasă... Eliminatorii sunt peste tot la munte. Are careva vreo problemă din cauza asta?

În dimineața următoare, mi-am tras bluza pe mine. Mi-am încercat aripa. Funcționa, cu toate că era incredibil de rigidă și dureroasă.

Am fost bucuroasă că plec, că mă întorc în văzduh. Știam că Nudge și Fang

mă vor omorî. Știam că o dezamăgisem pe Angel. Dar n-aveam cum să nu fac ceea ce făcusem. N-aș fi fost eu, Max.

Ca să-ți spun adevărul, să nu fiu Max, are uneori avantajele sale.

Doctorița Martinez mi-a oferit un rucsac mic.

— E unul vechi, eu nu-l folosesc, a precizat ea repede, știind că mă pregăteam să refuz orice alt ajutor în plus. Te rog să-l iei.

— Ei, bine, din moment ce ai spus „te rog”, am murmurat, iar ea a râs.

Ella stătea cu privirea-n pământ, cu umerii gârboviți. Am încercat să nu mă uit nici eu la ea.

— Dacă ai nevoie de ceva, vreodată, orice, te rog să ne suni, a spus mama Ellei. Am pus numerele de telefon în rucsac.

Am dat din cap, deși știam că nu le voi folosi niciodată. Nu știam ce să spun. Dar trebuia să încerc.

— Oameni buni, m-ați ajutat, am rostit eu sec, deși nici măcar nu mă cunoșteți. Ar fi fost foarte rău pentru mine dacă n-ați fi făcut-o.

Cum îți place elocvența mea, ei? Am vorbit ca un Tarzan aiurea.

— Tu m-ai ajutat pe mine, a amintit Ella. Și nici nu mă eunoșteai măcar. Ai fost rănită din cauza mea.

Am dat din umeri în acel fel adorabil de mai înainte.

— Oricum... mulțumesc pentru tot. Apreciez foarte mult gestul.

— Cu plăcere, a zis mama Ellei, zâmbind cu căldură. Am făcut-o bucuroase. Și mult noroc... indiferent ce se întâmplă.

Am dat din cap și apoi — închipuie-ți — amândouă m-au îmbrățișat în același timp, ca pe un sandvici Max. I lin nou, am simțit oroarea lacrimilor adunându-se în ochii mei, și am clipit împrăștiindu-le repede. Dar le-am lăsat să mă îmbrățișeze. N-am să te mint, m-am simțit foarte bine. Și foarte rău, în același timp. Pentru că ce poate fi mai rău decât să știi că vrei ceva și că n-ai să obții niciodată acel lucru?

M-am desprins, încet, din îmbrățișare și am deschis ușa. Afară era o zi însorită și călduroasă. Am făcut un mic semn cu mâna, sperând că era elegant, apoi am pășit în curte. M-am decis să le ofer un fel de cadou. Am simțit că-l meritau.

Oare nu le-am apărut ca o proastă? Cum arătam noi, cei din stol, pentru niște outsiders? N-aveam nici cea mai mică Idee, și nici n-aveam timp să înceapă să-mi pese.

Mi-am aranjat bluza și rucsacul. M-am întors spre ele. Ella și mama ei mă priveau cu ochii mari, plini de curiozitate.

Am alergat câțiva pași și-am sărit în văzduh, desfășu- rându-mi aripile, simțindu-le cum se umpleau de aer, ba- lansându-mă ușor când mușchii mei afectați s-au întins și s-au încordat. Întinse total, aripile mele aveau o anvergură de aproape patru metri, maro tărcat și împestritate cu alb.

O bătaie puternică în jos, au!, apoi sus, au!, iar jos. Ritmul familiar. Ella avea pe față o expresie uluită și încântată, și-și ținea palmele împreunate. Doctorița Martinez își ștergea ochii, iar zâmbetu-i era nesigur.

Un minut mai târziu, eram sus, privind spre căsuța Ellei, la cele două siluete mici care-mi făceau semn cu mâna. Le-am răspuns, apoi am virat, simțind bucuria familiară a zborului, libertatea, viteza. M-am înălțat spre orizont, îndreptându-mă spre nord-vest, pe cale să mă întâlnesc cu Nudge și Fang, pe care speram că, în mod miraculos, i-aș mai putea găsi acolo unde le-am spus să se ducă.

Mersi, Ella, m-am gândit, refuzând să mă întristez. Vă mulțumesc amândurora, pentru tot.

Angel, vin spre tine, în sfârșit.

PARTEA A 3-A
ȘCOALA... SAU CE-AR PUTEA FI MAI ÎNGROZITOR DECÂT EA?

49

După vreo jumătate de oră, m-am simțit de parcă scăpaseam de toți cârceii din mușchi. Știam că mâine mă va dura oribil tot, însă chiar acum mă simțeam bine, și prezentul era singurul lucru care conta. Am zburat energic și cu toată viteza, folosindu-mă de curenții de aer ori de câte ori puteam.

De data asta, nu m-am mai uitat în jos.

O oră mai târziu, m-am apropiat de locul întâlnirii, gândindu-mă să fiu așteptată de Nudge și Fang.

Întârziaseam două zile, și nu i-aș fi învinovătit dacă ar fi i enunțat la mine, însă nu credeam în posibilitatea de a fi hotărât s-o salveze pe Angel de capul lor.

Când m-am apropiat mai mult de locul de întâlnire, am mi vput să-i dau ocoluri largi, reducând lent din altitudine, în timp ce examinam solul, stâncile, umbrele. Nimic.

Am zburat pe întreaga lungime a canionului, căutând semne, dar am fost din nou dezamăgită. Panica mă sufoca. Am fost atât de proastă.

Oh, Doamne, și dacă nici n-au ajuns până aici? Dacă...

O umbră s-a lăsat atunci peste mine și m-am uitat în sus, zicându-mi: elicopter! însă nu era asta, ci doar un stol rătăcit de șoimi, deasupra mea, străbătând cerul.

M-am încruntat și m-am orientat spre înălțimi. Câțiva dintre șoimi erau ciudat de mari și de diformi. Însă zburau alături de ceilalți și păreau să facă parte din stolul lor. Mi-am mijit ochii și mi-am focalizat privirea, în tot acest timp câștigând altitudine.

Mi s-a oprit inima în gât; patru dintre șoimi erau mult prea mari. În plus, șoimii nu poartă teniși.

În ordine, m-au așteptat și erau în siguranță. Ușurarea și bucuria mi-au inundat trupul și sufletul. Acum ne vom duce s-o găsim pe Angel, iar apoi stolul va fi din nou întreg.

Și da, am spus suflet.

50

M-au văzut, și zâmbetele lor deschise, poznașe, luminară fața lui Gasman și a lui Nudge.

Iggy, desigur, nu m-a văzut, iar Fang nu era el prea zâmbăreț. Mi-a surprins privirea și mi-a arătat cu capul spre o stâncă. Nu trecuseră decât două zile de când îl văzusem ultima dată, însă părea că zboară cu o nouă grație și putere, aripile lui de peste patru metri licărind întunecate în lumina soarelui. Pe când ne apropiam tot mai mult, Nudge chițăia fericită, atingându-și aripile de ale mele.

— Max! Max! Nu-mi vine să cred! Pot să cred oare?

Fang a aterizat primul, aproape dispărând în neant. De-abia când am ajuns

la aproape șase metri de stâncă, am văzut că se strecurase într-o scobitură mică, săpată pe ver- antul stâncos. Era un loc de așteptare excelent.

Am zburat unul după altul și-am aterizat, gonind spre rapătul cavernei pentru ca și ceilalți să poată veni după noi. Eram împreună. Noi, cinci, eram în sfârșit la adăpost.

— Max! a strigat Nudge, repezindu-se să mă îmbrățișeze.

Brațele ei subțiri m-au cuprins strâns, iar eu am îmbrățișat-o la rândul meu, scărpînându-i aripile acolo unde se îmbinau cu umerii, așa cum îi plăcea ei.

— Am fost așa de îngrijorați... n-am știut ce s-a întâmplat cu tine și nici n-am știut ce să mai facem, iar Fang a zis că o să mâncăm șobolani și...

— OK, OK. Totul e bine, i-am spus.

Peste umărul ei am interceptat privirile lui Fang și-am rostit, în tăcere, șobolani? Peste buze i-a trecut licărul unui rânjel, apoi s-a risipit. M-am uitat în ochii mari, câprui ai lui Nudge.

— Sunt atât de bucuroasă să vă văd în siguranță, i-am spus.

M-am întors spre Gasman și Iggy.

— Ce faceți voi doi aici? De ce n-ați rămas acasă?

— N-am putut, a început Gasman sincer. Peste tot, prin munți, erau Eliminatori. Ne vânau pe noi. Acum am fi mâncare pentru câini.

— Când au început să vă vâneze? am întrebat, uluită. Chiar după ce-am plecat noi?

— Nu, a răspuns Gasman cu glas șoptit.

I-a aruncat o privire lui Iggy, care stătea impasibil, în- lăturându-și firele de praf, invizibile pentru el, de pe pantalonii negri.

— Poftim? am zis, trezindu-mi-se anumite suspiciuni. Când au început să vă caute?

— A fost... a fost după ce Hummerul s-a accidentat din cauza petei de ulei? l-a întrebat, ezitant, Gasman pe Iggy.

Am căscat ochii. Accident din cauza petei de ulei?

Iggy și-a frecat bărbia, chibzuind.

— Sau poate că s-a complicat totul după bombă, a spus Gasman cu glas slab, privind în pământ.

— Cred că bomba a fost, a acceptat Iggy. Asta pare să-i fi pus clar în mișcare.

— Bombă? am întrebat nevenindu-mi să cred. Bombă? Ați declanșat o bombă, măi băieți? Nu credeți că asta le-a spus Eliminatorilor exact unde vă aflați? Ar fi trebuit să stați ascunși!

— Deja știau unde suntem, a explicat Gasman. Ne-au văzut pe toți... știau că ne aflăm prin zonă.

— Era doar o chestiune de timp, a încuviințat Iggy.

Nu știam ce să mai spun. Ca s-o zic pe-a dreaptă, nici nu luasem în considerare faptul că Eliminatorii ne-ar fi putut găsi casa. Am deschis gura și-am închis-o la loc, fără să pot rosti ceva. Poate că peste vreo douăzeci de ani aș reuși să mă descurc cu băieții. Sau poate că nu.

— Ei, sunt bucuroasă că ați scăpat cu bine, am zis jalnic, și l-am auzit pe Fang cum încerca să-și stăpânească râsul.

L-am ignorat.

— Ați procedat corect venind aici. Gândit deștept. Excelent.

L-am îmbrățișat pe Gasman, apoi pe Iggy, care era cu aproape doisprezece centimetri mai înalt decât mine, după mm mi-am dat seama. Am strâns-o, din nou, în brațe pe Nudge, iar ea s-a agățat de mine în timp ce-i mângâiam părul.

— E-n ordine, scumpo, am zis încet.

În sfârșit, mi-a dat drumul și m-am întins să-l îmbrățișez pe Fang, care nu-i cea mai drăgălașă persoană din lume, transformat acum într-o statuie neclintită, și atunci i tehuie să te descurci cum poți. Ceea ce-am și făcut.

Apoi mi-am întins mâna stângă, cu pumnul strâns, iar ceilalți patru și-au așezat, instantaneu, pumnul stâng peste al meu. Am lovit fiecare de două ori în pumnul celuilalt, apoi ne-am azvârlit brațele în sus.

— Pentru Angel! am strigat și glasurile lor au repetat ca un ecou.

— Pentru Angel! Pentru Angel!

Apoi, unul câte unul, ne-am dat drumul de pe versantul stâncos, ne-am deschis aripile și ne-am îndreptat spre blestemata, îngrozitoare Școală.

51

OK, am zis odată ce-am ajuns la mare altitudine, zburând într-un ritm stabil. Ce-ar fi să-mi spuneți repede ce-ați mai făcut?

— Am încercat s-o găesc pe mama, a spus Nudge, fără niciun preaviz.

— Poooftim?

Am căscat ochii cât am putut de mult.

— Mama ta?

Nudge dădu din umeri.

— L-am făcut pe Fang să aterizeze la Tipisco, în vreme ce te așteptam pe tine. Am găsit adresa corectă. Am văzut o femeie și era de culoarea mea, dar n-am fost sigură. Apoi au venit Eliminatorii, între care și jegul ăla de Ari, așa că le-am tras niște șuturi și ne-am cărat.

Mi-au trebuit minute în șir ca să diger povestea asta.

— Deci, n-ai vorbit cu ea? Cu... hmmm... mama ta?

— Nu.

Nudge își examina cu grijă unghiile, păstrând un ritm constant al bătailor de aripă.

— Era drăguță?

Muream de curiozitate. Părinții erau ceva ce ne obseda pe toți, discutam despre ei constant, și, ca să fim cinstiți, plângeam din cauza asta.

— Am să-ți povestesc mai târziu, a spus Nudge dintr-odată, așa că mi-am dat seama că ieșise prost.

Mi-am mijit ochii spre Gazzy și Iggy.

— Știm ce-ați pus voi la cale, am rostit.

Gazzy îmi oferi zâmbetul său dulce, jenat. Ce copil.

Venise vremea să le spun și eu noutățile.

— Cred că am un cip de urmărire, implantat în mine, am rostit sec, simțind un contracurent drept în față.

Mi-am înclinat aripile și-am planat.

— Nu sunt sigură, însă a ieșit la iveală la o radiografie și asta părea să fie. Le-a căzut falca. Toți se holbau îngroziți la mine.

— Ți-ai făcut o radiografie?

Fang nu părea convins.

Am dat din cap.

— Detaliile mai târziu. Dacă am cipul, atunci avem explicația pentru toți Eliminatorii veniți grămadă, dar nu și de ce le-a trebuit patru ani ca să dea de urma noastră. Și nu știu dacă vreunul dintre voi are și el așa ceva, am adăugat, citind întrebarea pe fața lui Iggy.

Au tăcut cu toții, zburând cu gândurile și temerile lor.

Apoi:

— Max? Crezi că ar mai fi o șansă?

Gasman încerca să fie puternic. Încă un motiv pentru care-mi plăcea de copilul ăsta.

— Nu știu. Sper și eu, i-am răspuns sinceră.

Sinceritatea este întotdeauna bună, cu excepția momentului când e mai bine să minți. Ca atunci când vrei să-i protejezi.

— Știu că am întârziat pe toată lumea cu două zile. Îmi pare foarte rău de asta. Am făcut ceea ce-am simțit eu că I trebuia făcut. Dar dacă am ajuns atât de departe, nu mai e cale de întoarcere. Mergem după Angel, indiferent ce se întâmplă.

Au urmat câteva clipe de tăcere, ca și cum își făceau cu toții curaj din nou. Eu știu că-mi făceam, încercând să-mi concentrez forța ca într-o bilă densă și dură, capabilă să mă țină tot restul zilei, în timp ce ne îndreptam spre cel mai cumplit coșmar al nostru.

Cel mai cumplit coșmar al oricui, crede-mă.

52

Nu cred că am mai pomenit de asta, dar noi toți, din stol, avem un simț înăscut al orientării. Nu știu cum funcționează. Știm întotdeauna unde ne aflăm. Așa că am zburat ca vântul și ca gândul pe un curs vest-nord-vest cam două ore bune. Mulți dintre șoimii a căror stâncă a fost împărțită cu Fang și Nudge ne-au însoțit, zburând într-o formație solitară. Noii noștri prieteni grozavi.

— Am învățat unele chestii de la șoimi, a zis Fang, observând că le urmăream zborul. Câteva metode de a vira, cum comunică, lucruri din astea.

— Sunt chiar foarte cool, a adăugat și Nudge, zburând mai aproape de mine. Le place să-și folosească vârful penelor ca să se ajute la orientare. Am încercat și noi și a fost nemaipomenit. Un mic amănunt care înseamnă o diferență atât de mare. Practic, nici n-am știut că pot să-mi mișc penele acelea.

— Ne puteți învăța și pe noi ce-ați aflat? am întrebat.

— Da, sigur că da, a răspuns Fang.

Am mâncat ultimele noastre batoane de ciocolata în timpul zborului. Am survolat deșertul, munții, râuri, câmpii mărăcinoase. Mă uitam în jos numai când nu aveam încotro, încercând să nu mă gândesc la Ella sau la mama ei, de care-mi era la fel de dor ca de o mamă adevărată.

Am privit șoimii, imitându-le mișcările, virând, urmăriindu-i, urcând, intrând în picaj, tot ce făceau ei, în afară de vânătoria de șobolani. Am fost încântată să fiu acceptată printre aceste păsări neînfricate, uluitoare. Când s-au despărțit de noi, la marginea teritoriului lor, mi-a părut rău să-i văd plecând.

Tocmai când începusem să mă simt slăbită din cauza lipsei de zahăr, ne-au apărut în față reperele. Semnalând celorlalți, am intrat în picaj, și m-am îndreptat spre o pădurice din partea din spate a dealului de la poalele muntelui.

Era o zonă destul de puțin populată, și n-am putut vedea cine știe ce activitate, cu excepția unui mail aflat la vreun kilometru și ceva mai încolo.

Am aterizat cu toții și-am privit de jur împrejur. Mi-am frecat umărul

dureros.

— OK, avem nevoie de mâncare. Iar o hartă a străzii n cir fi cea mai rea idee din lume.

— Școala nu-i vizibilă pe nicio hartă, a zis Fang.

— Știu. Dar cam știm destul de bine pe unde se află... pe hartă va fi un spațiu alb, dar tot ne-ar ajuta să găsim t tlele de a ajunge acolo, am comentat.

Cincisprezece minute de umblat ne-au adus înapoi la in.ill. Era un loc de dimensiuni decente, cu un magazin cu produse la un dolar bucata, stație de benzină, un ATM singuratic, curățătorie chimică și un salon de coafură. Nimic de mâncare, în afară de magazinul stației de benzină.

— Vrei să-ți faci părul? a întrebat Fang și i-am tras un ghionț.

Ca și cum mi-aș mai fi făcut, vreodată, permanent în viața mea. De cele mai multe ori, îmi tăiam părul scurt, cu foarfecele, atunci când îmi creștea prea supărător de lung.

— Ei, și acum ce facem? a întrebat Gasman. N-ar trebui să continuăm?

— Lasă-mă să mă gândesc, am spus în șoaptă, cercetând mall-ul cu privirile, de jos și până sus.

Mersul cu autostopul ieșea din discuție, am fi sfârșit omorâți, aruncați într-un șanț, sau cam așa ceva. Până la Școală mai erau cel puțin șaisprezece kilometri. Puteam zbura până acolo, dar nu voiam să ne apropiem în zbor. Așa că va trebui să mergem pe jos, dar va mai dura, iar nouă deja ne era foame.

— OK, am zis în cele din urmă. Se pare că va trebui să...

M-a întrerupt scrâșnetul unei mașini care trăgea pe

dreapta. Fără niciun cuvânt, ne-am ascuns în niște tufe pipernicite, de lângă marginea clădirii. O mașină cenușie, luxoasă, cu un ornament argintiu pe capotă, opri zgomotos în apropierea ATM-ului.

S-a deschis geamul, iar dinăuntru a năvălit muzica dată tare. Un tip arătos s-a aplecat spre bancomat, ținând un celular la ureche.

— Taci, idioato! a explodat el. Dacă nu ți-ai fi pierdut cârdul, nu mi-ar trebui acum cash!

Bărbatul a întins mâna și a introdus cârdul în ATM. A tastat PIN-ul în grabă, apoi a așteptat.

— Asta mi se întâmplă pentru că mă las pe mâna ta să faci ceva! s-a răstit el la telefon. Nu ești în stare nici să te îmbraci dimineața!

— Jegul, mi-a șoptit Nudge.

Am dat din cap.

Ca printr-o scamatorie, mașinăria aruncă printr-o fantă niște bancnote verzi, iar bărbatul le înșfăcă și se apucă să le numere. În clipa următoare, o camionetă neagră, imensă, intră în parcare scrâșnind din cauciucuri, foarte aproape de mașina elegantă. Roțile din spate derapară, împrăștiind pietriș, și-am putut auzi niște bufnituri când a lovit limuzina.

Ne-am afundat și mai mult în pădure. Mi s-a făcut pielea de găină, iar inima mi-a ajuns la gât. Eliminatorii? t ipul pe care-1 aveam. N-ar trebui s-o iau acum la fugă, atrăgându-i pe Eliminatori pe urmele mele și să lase stolul în pace?

— Îi sare țandăra acum, a prezis Fang cu glas scăzut.

Cu venele gata să-i explodeze, jegul se aplecă peste geam și lansă un potop de înjurături, inclusiv una nouă, pe care am pus-o la păstrare într-un ungher al minții, pentru folosirea sa viitoare, dacă va fi necesar.

Geamul întunecat al camionetei a coborât, iar eu am tras aer în piept fără niciun sunet.

— Ce-ai spus, dobitocule? a întrebat Ari cu un zâmbet parșiv.

Am înghițit cu noduri, cu mușchii încordați. Mi-am pus mâna pe umărul lui Gasman.

— Șșșșșt- Șșșșșt.

Ochii nemernicului din mașina cenușie s-au bulbucă ca la melc, iar în clipa următoare a apăsat pedala de accelerație până la podea. Mașina a țâșnit înainte.

Ari râdea ca un dement, iar camioneta neagră a luat-o și ea din loc, risipind pietrișul. Cinci secunde mai târziu, de-abia dacă mai auzeam mugetul celor două motoare, ambalate pe șosea.

— Se descurcă, a zis Fang încet.

— Ari avea părul verde? am întrebat, prostită.

— Mda, a răspuns Nudge, neobișnuit de concisă.

Ne-am uitat toți cinci unul la celălalt — în sfârșit, mai puțin Iggy — apoi la ATM.

Țiua încetișor. Am aruncat o privire prin jur. Prin magazine erau oameni, însă mașinăria nu era orientată spre ei. Fără să spunem un cuvânt, ne-am lăsat în jos și-am tra versat parcare.

Niciunul dintre noi nu mai folosisese astfel de lucruri. Dintr-un motiv neobișnuit, savanții nebuni de la Școală neglijaseră să ne deschidă conturi în bancă și conturi de economii.

Din fericire, mașinăria era proiectată să poată fi folosită și de idioți.

MAI DORIȚI ÎNCĂ O TRANZACȚIE? întreba cu litere portocalii.

— Ia niște bani, m-a sfătuit Fang în mod inutil.

— Crezi că ține? i-am răspuns șmecherește.

— Grăbește-te, a zis Gasman.

Am apăsat pe tasta pentru retrageri de numerar.

VĂ RUGĂM INDICAȚI SUMA DORITĂ.

Am ezitat.

— Șaizeci de dolari? Cu ăștia ne-am putea cumpăra o grămadă de mâncare, nu?

— A fost un jeg nemernic, a zis Fang. Ia-i tot ce are.

Am rânjit.

— Chiar ești malefic. Îmi place asta.

Am accesat soldul și ne-am holbat toți, fluierând.

— Oh, da, oh, da, a îngânat Nudge, ținând de bucurie. Suntem boooogați, o să ne cumpărăm o mașină, oh, da.

S-ar putea să nu știi asta, însă ATM-urile au o limită fixă, i sumei pe care sunt dispuse să ți-o dea dintr-o retragere. Așa că planurile noastre de a ne cumpăra propria noastră |.iră s-au spulberat. Oricum, mașinăria era gata să ne dea t.îteva sute de verzișori.

Am tastat îndată codul nostru de acces, din motive de iguranță.

— Oh, nu, am gemut. Ați văzut asta?

— Am auzit, a zis Iggy încet.

— Cred că dacă introducem un cod greșit de mai mult de două ori, mașinăria oprește tot și înghite cârdul, a rostit Fang.

— Poți s-o faci tu? l-am întrebat pe Iggy

— Hm... am să încerc...

Ezitând, Iggy a atins tastatura. Degetele lui sensibile s-au orientat pe taste.

— E-n ordine, Ig, a făcut Fang. Doar dă tot ce poți mai bun din tine.

Uneori, Fang e incredibil de săritor, dar nu și cu mine.

Iggy a tastat cinci cifre și ne-am ținut cu toții respirația.

ACCESUL RESPINS. VĂ RUGĂM VERIFICAȚI PIN-UL ȘI MAI ÎNCERCAȚI.

— Încearcă încă o dată, am zis încordată. Ai cele mai formidabile urechi de pe întreaga planetă.

Mâna palidă a lui Iggy a plutit, din nou, deasupra tastaturii. S-a concentrat și a introdus cinci cifre.

Nimic. Inima mi-a căzut direct în stomac.

Apoi mașinăria a început să huruie și imediat a țâșnit din ea un teanc de hârtii de douăzeci de dolari.

— Da! a zis Fang, bătând aerul cu pumnii. Mutanții conduc.

— Ia-i și tuleo! am spus, în timp ce Nudge a început să scoată bancnotele și să și le îndese prin buzunare.

Ne-am întors s-o ștergem, când mașinăria a țiuit din nou.

MULȚUMIM PENTRU TRANZACTIE. VĂ RUGĂM » »

LUAȚI CÂRDUL.

— OK, noi mulțumim, am zis, înhățând cârdul.

Apoi am alergat din nou în pădure. Adică am alergat și-am zburat.

54

Dintr-un anumit motiv, nu m-am simțit din cale-afară de rău pentru că luasem banii celui tip. Poate pentru că părea un nemernic. Parcă noi eram karma lui și ne răzbunam pe el.

Nu știu. Știu însă că n-aș fi furat nici măcar un borcan de unt de arahide de la Ella și mama ei. Niciodată. Nimic.

— Ce păcat că n-am putut lua mai mult, a spus Fang, numărând banii.

— Haideți să ne întoarcem la stația de benzină și să ne cumpărăm ceva de mâncare, ne-a îndemnat Nudge.

Am clătinat din cap.

— Oamenii de-acolo s-ar putea să ne fi văzut deja. Trebuie să plecăm de-aici.

Cât timp am stat ascunși prin pădure, o dubă roșie a li.îs în spatele unuia din magazine. Un tip tânăr a descăr- i .il ceva din ea, apoi s-a dus înăuntru. Înainte ca ușa să se închidă, l-am văzut cum tastează o cartelă de pontaj.

Deci era la lucru pentru cel puțin două ore, până la prima lui pauză.

Iar duba lui, zăcea, pur și simplu, acolo.

Fang și cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Banii de la un jeg sunt o chestie, am zis, iar o mașină luată de la un tip oarecare este cu totul altceva.

— N-am face decât s-o împrumutăm pentru câteva ore, a spus Fang. I-am putea lăsa niște bani, ca taxă pentru închiriere.

— Furăm o mașină? a întrebat Gasman. Păi, haideți.

M-am încruntat.

— Nu. Ne gândeam, doar, să o împrumutăm.

Pe de-o parte, nu prea voiam să devin o adolescentă delincventă. Pe de alta, fiecare minut care trecea reprezenta apropierea de momentul când Angel va deveni lecția de disecție de primă mână pentru o bandă de geneticieni descreierați.

— Asta-i ca în Grand Theft Auto, a explicat Gasman îndatoritor. L-am văzut la televizor. E foarte cunoscut de copii.

— Ar fi mai bine s-o „împrumutăm” cât mai rapid, a sugerat Iggy Aud un elicopter.

Am luat o decizie. Și da, știu, karma mea se va întoarce și mă va lovi și pe mine.

Prin filme, oamenii întotdeauna „împrumută” mașinile trăgând niște fire pe sub tabloul de bord și conectându-le. Însă funcționează cu adevărat cu ajutorul unei șurubelnițe și a starterului aflat sub capotă. Etica mea personală mă împiedică să-ți dau mai multe informații despre așa ceva. Asta ar fi exact ceea ce-mi trebuie: un șir de furturi de mașini comise de cititorii fideli.

Dar nu cred.

Oricum, am făcut ce trebuia la motor, în vreme ce Iggy stătea pe locul șoferului, apăsând ambreiajul. Motorul s-a trezit, horcăind, la viață, am trântit capota și-am sărit în dubă. Inima îmi pulsa cu vreo două sute de bătăi pe minut.

Apoi, m-am holbat doar la volan.

— Oh, Doamne, a remarcat Fang. Niciunul dintre noi n-a condus niciodată. Nu-i stătea în caracter să rateze un detaliu atât de important.

— Am văzut la televizor cum conduceau unii, am spus, încercând să par încrezătoare. Cât ar putea fi de greu?

Știam despre manevre, parcare, condus, așa că am băgat în viteză.

— OK, tipilor, le-am zis. Nu merge.

55

S-ar putea să nu știi asta, dar mașinile au și o frână de mână separată, nu doar pedala de frână. Nu este atât de vizibilă, la o privire superficială.

Încercarea de a porni o mașină înainte de a debloca frâna de mână e similară cu tentativa de a băga un Saint-Bernard într-o cadă. Dar ajunge cu asta.

— OK, OK, suntem bine, am zis, douăzeci de minute mai târziu, după ce găsisem și eliberasem frâna de mână.

M-am simțit de parcă țineam frâiele unui elefant uriaș, neîndemânatic, scăpat de undeva.

Transpiram și cât pe ce să mor de frică în timp ce conduceam, dar am încercat să arăt cât mai sigură pe mine și calmă.

— Vreau să spun, nu-i atât de bine ca în zbor, dar mersul cu mașina este dat naibii pe lângă mersul pe jos.

Am zâmbit curajoasă spre Fang, doar pentru a-i vedea chipul încordat.

— Ce-i?

— N-ai putea s-o lași mai moale cu virajele la limită? a zis el.
— Mă perfecționez, i-am răspuns. A trebuit să fac ceva practică.
— N-am știut că o dubă poate merge așa, pe două roți, atât de mult, a comentat Nudge.

— Nu vreau să borăsc într-o mașină împrumutată, a spus Gasman.
Mi-am strâns buzele și m-am concentrat asupra drumului. Ingrații.
— Trebuie să virăm spre est peste vreo cinci sute de metri, am murmurat, holbându-mă pe geamul dubei.

Peste vreo șase sute de metri, am tras pe dreapta și mi-am lăsat capul pe volan.

— Unde naiba-i drumul? am izbucnit frustrată. Nu-i niciun fel de afurisit de drum pe aici!

— Te iei după propriul tău simț de orientare, a subliniat Fang.

— Și nu pot fi drumuri peste tot unde simți tu că ar trebui să fie, a adăugat Iggy împăciuitor.

Aș fi vrut să-i pocnesc pe amândoi.

Oftând, am luat-o pe drumul fără prea multe intersecții și-am făcut o întoarcere în U.

— Va trebui să o iau pe o rută mai ocolitoare, am zis.

Uram această senzație de timp care zboară, fără a ști dacă Angel mai era sau nu în viață. Și chiar mai rău, detestam să știu că ne apropiam tot mai mult de Școală, locul unde ni se întâmplaseră toate lucrurile rele. Mă simțeam ca și cum conduceam spre o moarte sigură și era greu să-mi itd un forțe.

— Fir-ar!

După încă un viraj care ne-a îndepărtat de locul unde ar fi trebuit să mergem, am tras pe dreapta din nou și-am lovit cu pumnul în volan de mai multe ori. Toți mușchii îmi erau încordați din cauza condusului și îngrijorării. Aveam o migrenă urâtă. În ultima vreme, am tot avut migrene păcătoase. Doamne!! Mă întreb de ce?

— E-n ordine, Max, a spus Gasman neliniștit.

— Lovește în volan? s-a interesat Iggy.

— Uite! a zis Fang, arătând spre o tablă indicatoare. E un oraș în față. Haideți să mergem acolo, cumpărăm ceva de mâncare și căutăm o hartă recentă. Fiindcă brambu- reala asta nu duce niciunde.

Bennett era un oraș mic, aproape simpatic. M-am înălțat pe locul șoferului și m-am încruntat, încercând să par mai în vârstă. Existau mai multe locuri unde puteam mânca. Am virat într-o parcare, încet, apoi am condus duba, cu o nespusă grijă, în capătul parării, departe de celelalte mașini.

Am oprit motorul, iar Nudge și Gazzy s-au repezit la ușă.

— Suntem în viață! a țipat Gasman.

— Stați! le-am spus. Uitați, suntem foarte aproape de Școală. S-ar putea să vă credeți la dracu-n praznic, însă Eliminatorii chiar pot fi oriunde și dându-se drept oricine. Știți asta. Așa că trebuie să fim prudenți.

— Trebuie să mâncăm, a zis Nudge, încercând să nu se văicărească.

Pentru ea era greu, părea să ardă calorile mai repede decât oricine, poate doar cu excepția lui Gasman.

— Știu, Nudge, am zis cu blândețe. O să mâncăm. Eu n-am spus decât că trebuie să fim foarte prudenți. Să fim cu garda ridicată, gata s-o ștergem, bine? Oricine ne iese în cale, ar putea fi un Eliminator.

Au dat din cap. Am tras parasolarul, ca să mă pot uita în oglindă, și ceva mic și greu mi-a aterizat în poală.

Am încremenit, cu respirația tăiată în gât. Ce... ?

Am privit în jos, cu grijă. Nu era o grenadă. Era o legătură de chei. Una dintre ele era pentru această dubă. M-am uitat la ea ca vițelul la poarta nouă.

— Ei, asta simplifică lucrurile, a zis Fang.

56

— Aș vrea să-mi miroasă camera așa.

Iggy inspiră adânc, iar aromele de hamburgeri și de cartofi prăjiți fierbinți pluteau pe lângă noi.

— Ar fi o îmbunătățire, am căzut de acord citind meniul afișat.

Aveam o senzație ca și cum stomacul meu încerca să se digere singur. Tremuram de tensiune și adrenalină, simțindu-mă de parcă urma să mă desfac pe la încheieturi.

Restaurantul fast-food era aglomerat și trepida de gălăgie. Cu toții eram tensionați când ne aflam în preajma oamenilor obișnuiți. Ne-am așezat la rând, încercând să nu ieșim în evidență. Din câte-mi dădeam seama, nimeni de aici nu era vreun Eliminator.

Desigur, Eliminatorii arătau și ei normal, dar numai până începeau să se transforme și încercau să-ți ia capul cu totul.

— Eu nu mai mănânc came, a anunțat Nudge.

La privirea mea întrebătoare, m-a lămurit:

— Nu și după ce-am văzut șoimii mâncând iepuri, șerpi și alte păsări. E, pur și simplu, dezgustător.

Fang pași înainte și comandă trei cheeseburgeri dubli, un shake de ciocolată, o băutură cu cafeină și zahăr, trei porții de cartofi, trei plăcinte cu mere.

— Hrănești gloata? a întrebat femeia de la tejghea.

— Da, doamnă, a răspuns Fang cu toată drăgălășenia.

Mda, pe el și toate personalitățile lui multiple, m-am gândit.

M-am întors spre Nudge.

— OK, am zis, căutând adânc prin puțul răbdării mele de lider. Dar tot ai nevoie de o mulțime de proteine.

Iggy a comandat același lucru ca și Fang, am plătit eu pentru el. Fang l-a așteptat să-și ia mâncarea, și l-a condus discret în cel mai izolat dintre separeuri.

— Hm, ia să vedem, am spus, înaintând. Vă rog să-mi dați două sandviciuri cu pui, doi cheeseburgeri, patru porții de cartofi prăjiți, șase plăcinte cu mere, două shake de vanilie, unul de căpșuni și apoi doi cheeseburgeri tripli, ilar fără hamburgeri.

— Adică, doar brânza și chifla? Fără carne?

— Da. Asta ar fi grozav.

M-am uitat spre Nudge, iar ea a dat din cap.

Eram cât pe ce să leșin de foame, iar mirosul de mâncare mă ucidea. Stând lângă mine, Gasman își muta greutatea de pe un picior pe altul, cu un aer nerăbdător. Mi s-a părut că a trecut o viață de om până când ne-am luat cele trei tăvi încărcate, am plătit și ne-am alăturat lui Fang și Iggy în spate.

O altă privire prin jur mi-a dezvăluit familii fericite, copii care suflau de colo-colo hârtiile în care erau ambalat o paie pentru băuturi, femei care discutau una cu alta, adolescenți care ardeau gazul. M-am așezat cu grijă, iar Nudge a venit lângă mine. Gasman s-a înghesuit lângă ea.

Sunt dură? Puternică? Sunt fermă? Absolut.

Am scâncit, oare, cu o jalnică încântare, când mi-am înfipt dinții în sandviciul meu cald cu carne de pui? Află că da.

Nudge s-a năpustit asupra chiflei ei cu brânză, Fang era la cel de-al doilea burger, Iggy de-abia dacă mai putea respira cu toată mâncarea îndesată în gură, iar Gasman devora cartofi prăjiți cu pumnul. Arătam, probabil, ca niște orfani nemâncați. Hei! Dar chiar eram niște orfani nemâncați. Timp de câteva minute, tot ce puteai auzi nu erau decât zgomotele dezgustătoare ale masticării. Mi-am amintit, dintr-odată, mesele plăcute și civilizate servite alături de Ella și mama ei, când foloseam șervete și maniere elegante, vorbind despre lucruri normale.

Grozav. Acum mă înecam și aveam dificultăți cu înghițitul.

Nu sunt sigură când s-a întâmplat, dar, încet, mi-am dat seama că mușchii gâtului mi se încordaseră. I-am aruncat o privire lui Fang, care s-a uitat la mine pieziș, în vreme ce-și consuma cartofii prăjiți. Cunoșteam acea privire.

Acționând tres nonșalant, am mai aruncat o privire prin jur. Cele două familii care stăteau aproape de noi, dispăruseră. Acum părea că un gmp de manechine masculine se lăsaseră copleșite de pofta de a ronțai ceva. Ne înconjuraseră, erau mese întregi ocupate de ei.

Cu toții arătoși, tipi cu păr des, ochi mari și frumoși și glasuri îngereste.

Oh, Doamne! Mi-a căzut inima-n călcăie, ca o roabă încărcată cu plumb.

57

I-am făcut lui Fang un semn discret cu capul, aproape imperceptibil, și m-am uitat înapoi spre ieșirea de incendiu din spatele lui. A clipit în semn că da, să-mi arate că a înțeles. Apoi l-a bătut pe Iggy pe mână.

— Nudge, am rostit în șoaptă. Gazzy. Nu te uita acolo.

Peste trei secunde sari peste Fang și dispari pe ușa de incendiu.

Fără să-mi dea vreun semn că m-au auzit, Nudge și Iggy își continuară mestecatul. Nudge sorbi, calmă, o înghițitură din shake-ul ei. Apoi, într-o secundă, sări în sus, pe masa noastră, și, practic, se aruncă prin ușa de incendiu. Gasman era, de fapt, ca lipit de spatele ei.

Eram așa de mândră de ei.

Alarma începu să sune, dar eram chiar în urma lor, iar Fang și Iggy după mine. Am ajuns la dubă înainte ca Eliminatorii să fi ieșit pe ușa.

Înăuntru, am înfipt cheia în contact și-am pornit motoul Eliminatorii au năvălit în parcare, începând să se transit u me în lupi.

Am apăsat pe accelerație și-am băgat, rapid, în marșa-rier, țipând când am simțit bufnitura unui Eliminator lovit. Apoi am băgat în viteză și-am depășit, mugind, curba, chiar printre tufele care mărgineau parcare. Cauciucurile scrâșneau în timp ce m-am înscris în trafic, atrăgându-mi un cor de claxoane furioase dinspre celelalte mașini.

Am trecut chiar prin stația de benzină din colț, evitând, la limită, mai multe mașini. Ajunși pe partea cealaltă, am intrat, din nou, huruind în trafic.

— Maxi mi-a strigat Nudge, însă văzusem și eu semiremorca, am auzit scârțâitul metalului când camionul a zgâriat un automobil.

Apoi am tot intrat și ieșit de pe carosabil, dorindu-mi să fi știut să conduc mai bine, dorindu-mi să fi furat și altceva în afara dubei.

— E așa de masivă! am strigat frustrată, în vreme ce ne legănam, din nou,

pe două roți, într-un alt viraj.

OK, coteam repede. Dar sigur.

— E o dubă, a zis Fang, ca și cum m-ar fi învinovățit pe mine că nu furasem un automobil de curse.

Am ieșit din oraș în goană, a trebuit să scap din tot traficul aglomerat. Adrenalina pulsa în mine, brațele mi le simțeam ca pe cablurile întinse ale volanului. Trebuie să scăpăm de duba asta.

— Am să opresc! am țipat peste zgomotul motorului. Săriți afară și luați-vă zborul cât de repede puteți!

— OK! mi-a răspuns stolul în cor.

O otheadă în oglinda retrovizoare mi-a arătat trei mașini negre, care ne urmăreau, gata să ne ajungă din urmă.

Trebuia să câștig timp.

Scrâșnind din dinți, am ieșit brusc de pe drum direct într-un lan de porumb. Ne-am avântat prin tuleiele uscate, tresărind când se izbeau de parbriz. Am încercat să merg ni zigzag cât de bine m-am priceput, apoi ceea ce vedeam în față m-a făcut să sper că în curând ajungeam la o șosea.

N-am mai văzut nimic în oglinda retrovizoare, iar zgomotul produs de tulpinile de porumb strivite răsună prea lăzător pentru mine ca să mai pot auzi și alte motoare. Scă- lășisem de ei? Și da, iată un drum! Excelent!

Duba a țâșnit greoaie pe drum, scuturându-ne până la oase. Imediat ce cauciucurile au dat de asfalt, am ambalat iar motorul.

Chiar atunci un sedan ne-a sărit în față.

L-am lovit, frontal, cu nouăzeci și șase de kilometri la oră.

58

Notă pentru mine: Blochează airbagurile viitoarei mașini pe care o furi.

Problema cu airbagurile este că, atunci când lovești ceva cu optzeci-nouăzeci de kilometri pe oră, se umflă cu o forță suficient de mare ca să te arunce pe speteaza scaunului, ca pe o păpușă dezarticulată, fiind posibil să-ți pocească fața. Ceea ce mi s-a întâmplat mie cu asta, am constatat, încercând să stăvilesc valul de sânge din nas.

— Ziceți, am spus sfârșită.

— Eu sunt OK, a zis Fang lângă mine.

Avea gâtul rănit de centura de siguranță, care aproape că-l decapitase.

— OK și aici, a rostit Nudge, de pe locul din spate, părând mică și înfricoșată.

M-am înălțat s-o văd. Era albă la față, cu excepția frunții julite în urma impactului cu scaunul lui Fang. Ochii i s-au căscat, din cauza șocului, când a văzut sângele de pe fața mea.

— E doar nasul, am asigurat-o repede. Rănile de la cap sângerează întotdeauna din belșug. Uite, aproape că nu mai curge.

O minciună.

— Mă simt ca... o budincă, a gemut Iggy. O budincă dotată cu terminații nervoase. O budincă aflată în dureri groaznice.

— Mi-e rău, a făcut Gasman, alb la față, cu buzele livide și lipsite de sânge. Tros!

Peste tot în jur, geamurile s-au spart și am sărit și ne-am pus mâinile pe față. Am văzut un pistol izbind sticla, apoi mâini păroase, cu gheare oribile,

traseră de uși deschi- zându-le.

N-am avut vreme nici măcar să pocnim și noi zdravăn pe cineva; Fang și cu mine am fost trași din dubă și aruncați la pământ.

– Fugi! am zberlat, apoi am scos un geamăt, după ce n. isul meu primise încă o lovitură năucitoare.

Am privit în sus chiar la timp ca să văd ușile din spate .ile dubei deschizându-se și Iggy și Gasman țâșnind în văzduh. Un val de bucurie fără seamăn m-a făcut să radiez, .ipoi m-am înecat după ce un nou val de sânge mi-a ajuns în gură.

L-am scuiat, în vreme ce Eliminatorii urlau de furie, și .iu început să tragă în băieți. Dar Iggy și Gazzy continuau să câștige altitudine. Da, da, da!

Nudge, care lovea și țipa, fu smulsă din spatele dubei și azvârlită lângă mine. Avea lacrimi în ochi și m-am întins s-o iau în brațe.

Un Eliminator m-a lovit tare cu cizma lui italienească, lucrată manual. Au!

– Marcată. Ești pe inventar, a hohotit Ari, iar ceilalți au izbucnit în râs, aproape dansând cu un avânt și o bucurie monstruoasă.

– Mai că-ți vine să crezi că nu vreți să vă întoarceți la Școală, a continuat el dezvelindu-și dinții galbeni, ascuțiți ca lama, picurând peste mine balele lui de Eliminator.

Erau cinci Eliminatori și noi trei. Pentru statura mea sunt ciudat, incredibil de puternică, însă Ari mă depășea în greutate cu vreo 72 de kilograme și-și ținea cizma apăsată tare pe fruntea mea. Aș fi vrut să-l împușc, doar un glonț mortal care să-i împrăstie creierii.

I-am văzut ochii lui Fang, care erau întunecați și lipsiți de expresie, apoi ai lui Nudge. Am încercat să-i ofer un zâmbet încurajator, dar din moment ce fața mea era doar un mare spectacol al sângelui, asta n-avu deloc efectul îmbucurător sperat de mine.

Apoi am auzit acel îngrozitor vup, vup, al elicopterului care se îndrepta spre noi, iar Eliminatorii au început să strige și să-și agite brațele.

Ce scenă emoționantă, mi-a strigat Ari. Mergem cu toții acasă. Ca pe vremuri.

59

Angel trăia. Atât timp cât trăia, puteam să fac față aproape la orice.

Știam că era în viață pentru că o puteam vedea în cușca ci jalnică, alături de a mea. Dacă ne întindeam degetele printre gratii cât puteam noi de mult, ne mai despărteau doar vreo câțiva centimetri până să ne atingem.

– Cel puțin, ție ți-au dat o cutie mare, a spus ea cu o voce subțire și scrâșnită. Sunt un medium.

Mi s-a pus un nod în gât. Faptul că încă încerca să fie curajoasă mi-a zguduit lumea interioară. M-am simțit rușinată pentru că mi-a trebuit atât de mult timp ca să ajung aici, rușinată pentru că-i lăsasem pe Eliminatori să ne prindă, rușinată pentru că eram o ratată, chiar și ca mutantă.

– Nu-i vina ta, a mai zis ea, citindu-mi gândurile.

Arăta îngrozitor. Ochii-i erau duși în fundul capului și în jurul lor avea pete întunecate uriașe, vineții. O parte a lței ei era o vânătaie imensă, pe alocuri galbenă, și verde pe la margini. Angel arăta slabă și uscată, ca o frunză, cu oasele la fel de delicate ca niște lujere. Penele-i erau flasce și murdare.

Vizavi, de partea cealaltă a culoarului, Nudge și Fang erau în cutiile lor.

Nudge arăta zguduită rău, încercând să-și țină frica sub control, dar pierdea lupta. Fang stătea cu mâinile strânse pe genunchi, nemișcat. I-a zămbit lui Angel când a văzut-o prima dată, dar în majoritatea timpului era rece, retras, distant. Se retrăgea în el însuși, singurul loc care-i mai rămăsese la dispoziție.

– Îmi pare rău, Max, a șoptit Angel, cu ochii tulburați. Este numai greșeala mea.

– Nu spune prostii, i-am zis, cu o voce care amintea de Elmer Fudd din cauza nasului meu înfundat și spart. I s-ar fi putut întâmpla oricărui dintre noi. Și este greșeala mea că Nudge, Fang și cu mine am fost capturați.

Peste tot în jurul meu, mirosurile de metal rece și antiseptic îmi trezeau niște amintiri oribile, îngropate de mine adânc, cu mult timp în urmă. Țândări de lumină, durere și frică îmi apăreau în minte, făcându-mă să mă simt un pic aiurea. Sângerarea din nas se oprișe, în sfârșit, dar mă durea. Migrena îmi revenise în forță și vedeam străfulgerări de imagini din cele mai ciudate. Ce însemnau toate acestea?

– Max, e ceva ce trebuie să-ți spun, a început Angel să-mi zică, plângând.

– Șșșșș, am șoptit cu blândețe. Mai poate aștepta. Tu doar odihnește-te. Încearcă să rezisti.

– Nu, Max, chiar e foarte important...

Se deschise o ușă și pe linoleum răsunară pași zgomotoși. Pe fața ei mică și învinețită, ochii lui Angel arătau acum înspăimântați. În mine s-a aprins mânia că cineva, oricine, ar fi putut s-o îngrozească așa pe fetița asta.

Mi-am încordat mușchii, mijindu-mi ochii, și arătând expresia mea cea mai sălbatică. Le va părea rău că aleseseră să se pună cu Angel. Vor regreta chiar și că s-au născut.

Am strâns din pumni. M-am ghemuit în cușca mea, gata să sar la oricine-ar deschide-o ca să le pot sfâșia plămânii. Aș începe cu Ari, jegul jegurilor.

Angel stătea gârbovită acum, plângând pe tăcute, iar în sinea mea am început să mă îngrozesc, întrebându-mă ce Dumnezeu i-au făcut? Mă simțeam total dependentă de adrenalină, cu totul dementă.

Picioarele s-au oprit drept în fața cuștii mele. Puteam vedea marginea unui halat alb, de laborator, atingând genunchii.

S-a aplecat și s-a uitat în cușca mea cu o expresie blândă, milostivă.

Inima aproape că mi s-a oprit și am căzut pe spate.

– Maximum Ride, a zis Jeb Batchelder. Oh, mi-a fost atât de dor de tine.

60

Am halucinații, mi-am zis, buimăcită. Am o experiență extra- corporală.

Orice altceva dispăru din câmpul meu vizual. Nu-1 puteam vedea decât pe Jeb, zămbindu-mi printre gratiile cuștii mele de câine.

Jeb a fost singura persoană de care am avut vreodată parte care s-a comportat părintește cu mine.

Ne-a răpit pe toți șase, acum patru ani, din acest circ grotesc și ne-a ascuns în casa de la munte. Ne-a ajutat să învățăm să zburăm — niciunuia dintre noi nu i se îngăduise suficient spațiu ca să încerce asta. Ne-a hrănit, ne-a îmbrăcat și ne-a învățat tehnici de supraviețuire, cum să luptăm, ne-a învățat să citim. Ne-a spus glume și ne-a citit povești și ne-a lăsat să jucăm jocuri video. Ne pregătea cina și ne vâra în culcuș la venirea nopții. Ori de câte ori mi se făcea frică, îmi aminteam că Jeb era acolo și că ne va apăra, iar după

asta, întotdeauna mă simțeam mai bine.

Dispăruse acum doi ani.

Noi întotdeauna am știut că fusese ucis. Știam că mai degrabă ar fi murit decât să dezvăluie locul unde ne aflam. Că murise încercând să ne protejeze. Lucruri din astea.

În ultimii doi ani, tuturor ne fusese dor de Jeb atât de mult, încât simțeam asta ca o durere oribilă, persistentă, tânguitoare, care nu mai înceta. Știi cum, ca atunci când (i-ar muri tata și mama. A fost atât de îngrozitor la început, când n-a mai venit acasă, iar apoi am fost nevoiți să acceptăm că nici nu se va mai întoarce.

Mort sau viu, a fost eroul meu. Zi de zi. În ultimii patru ani.

Acum, ochii-mi spuneau că era unul dintre ei.

Că fusese unul dintre ei tot timpul. Că tot ce-am știut .ui simțit în legătură cu el a fost o minciună putredă și infectă.

Acum, cuvintele lui Angel, teama ei, lacrimile ei, dobândeau un înțeles oribil. Știuse.

Muream de dorința să mă uit la ea, la Fang sau la Nudge, să le văd reacțiile.

Însă nu i-am oferit această satisfacție.

Precum o ușă trântită în față, tot ceea ce în mine îl iubise i se încrezuse în Jeb s-a zăvorât în sine. În locul lor, au prins contur sentimente noi, atât de puternice și pline de ura, încât m-au speriat.

Ceea ce spunea ceva.

– Știu că ești surprinsă, a continuat el cu un zâmbet. Hai. Trebuie să vorbesc cu tine.

A scos zăvorul de la ușa cuștii mele de câine și a deschis-o. Într-o clipită mi-am și conturat un plan de acțiune: să nu fac nimic. Doar să ascult și să privesc. Să absorb orice și să nu dau nimic din mine.

OK, ca plan, nu era proiectul pentru Westminster Abbey, însă era un început.

Încet, am ieșit din cușcă. Mușchii au gemut când m-am ridicat. Nu m-am uitat spre nimeni din stol, dar mi-am dus mâna dreaptă la spate, cu două degete lipite.

Era semnul nostru pentru „așteptați“.

Jeb ne învățase asta.

61

Jeb și cu mine am trecut de un șir de computere, ieșind din raza vizuală a celorlalți. O ușă, aflată pe peretele de la capătul celălalt, ducea într-o încăpere mai mică, care nu prea mai părea a fi laborator, mobilată cu canapele, o masă și scaune, o chiuvetă și un cuptor cu microunde.

– Așază-te Max, te rog, a spus el, arătând spre un scaun. Am să aduc niște ciocolată caldă.

A rostit asta calm, știind că era preferata mea, ca și cum am fi fost în bucătărie, acasă.

– Max, trebuie să-ți spun... că sunt atât de mândru de voi, a continuat, punând niște câni în cuptor. Nici nu-mi vine să cred cât de bine v-ați descurcat. Nu, pot să cred... și i-am că puteți s-o faceți. Dar văzându-te atât de sănătoasă, ile puternică, un lider atât de bun, ei, bine, asta mă face să lai

mândru.

Cuptorul cu microunde a țiuuit, iar el a așezat o cană aburindă înaintea mea, pe masă. Ne aflam într-o locație ul- trasecretă din mijlocul Văii Morții, numită oficial „aiurea, la dracu-n praznic” pe orice hartă, și totuși a reușit să facă rost de bezele, punând două în cana mea.

Îl înfruntam cu obidă, ignorând ciocolata fierbinte, cu toate că-mi făcea mâțele să chiorăie.

S-a oprit, ca și cum mi-ar fi dat răgaz să răspund, apoi s-a așezat la masă vizavi de mine. Era Jeb, creierul meu acceptase, în cele din urmă, adevărul inevitabil. I-am recunoscut cicatricea fină, roz, de pe linia bărbiei, ușoara încovoiere a nasului, pistriul mic de pe urechea dreaptă. Acesta nu era fratele lui geamăn și rău. Era chiar el. Era malefic.

– Trebuie să ai multe întrebări de pus, a zis el. Nici nu știu de unde să încep. Eu doar... Îmi pare nespus de rău pentru asta. Aș vrea să pot explica tot... aș vrea să-ți fi putut explica, încă de acum doi ani, dacă altcuiva nu. Aș vrea să pot explica ce-aș da ca să te văd zâmbind din nou.

Ce-ai zice de capul tău, înfipt într-un par?

– Dar cu timpul, Max, totul va ieși la iveală și ai să înțelegi ce se întâmplă. Asta i-am spus lui Angel. I-am spus că totul este un test, chiar și când nu știi asta. Că uneori trebuie să faci doar ce ți se spune să faci, și știi că se va limpezi totul mai târziu. Tot ce s-a întâmplat a fost un test.

A dat din mână cu un gest vag, ca și cum ar fi cuprins întreaga mea experiență.

Stăteam acolo, conștientă că bluza mea era pătată de sângele uscat, că mă durea fața, că mi-era foame — quelle surprise — și că n-am simțit niciodată, atât de mult, dorința de a ucide pe cineva, nici măcar vara trecută, când Iggy mi-a sfâșiat singura mea pereche — favorită — de pantaloni Goodwill ca să facă un fitil destul de lung ca să detoneze ceva aflat la vreo cincisprezece metri distanță.

N-am spus nimic, pe chipul meu nu se citea nicio expresie.

M-a privit, apoi a închis ușa.

– Max, a zis, cu un ton nou, insistent, în glas. Max, curând, vor veni niște indivizi aici, să discute cu tine. Dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

Că ești întruchiparea diavolului?

– Ceva ce nu ți-am putut spune mai înainte, ceva pentru care am crezut că te voi putea pregăti mai târziu.

A aruncat o privire prin jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu-1 auzea nimeni. Cred că uitase de toate lecțiile noastre de filaj, despre microfoanele ascunse și senzorii de temperatură, de echipamentul de ascultare de la mare distanță, care putea înregistra un pâț de șobolan și de la un kilometru distanță.

– Problema este, Max, a spus el, cu o tonă de emoții sfâșietoare în priviri, că tu ești mult mai deosebită decât ți-am tot spus eu. Vezi tu, ai fost creată cu un motiv. Ținută m viață cu un scop, cu un scop special.

Vrei să spui că în afară de verificarea modului cum savanții ilnnenți pot transplanta ADN aviar pe un ovul uman?

A inspirat, privind adânc în ochii mei. Mi-am decuplat, urc, orice amintire frumoasă despre el, fiecare hohot de râs împreună, fiecare moment fericit, orice gând despre cum îmi era el ca un tată.

– Max, motivul, scopul, ar fi acesta: se crede că tu vei milva omenirea.

OK, n-am putut rezista. Mi-a căzut falca. Mi-am închis gura, din nou, repede. Ei bine, asta va da, cu siguranță, greutate încercărilor mele constante de a avea prima acces la baie dimineața.

– Nu-ți pot spune mai mult de-atât acum, a zis Jeb, ui tându-se din nou peste umăr. Dar a trebuit să-ți fac o imagine a dimensiunii problemei cu care ne confruntăm, enormitatea ei, importanța ei. Ești mai mult decât deosebită, Max. Ești predestinată. Ai un destin pe care nu ți l poți imagina.

Poate că reușesc să o fac pentru că nu sunt cu totul scrântită.

– Max, tot ce-ai făcut, tot ceea ce ești tu, tot ce ai putea fi, este însemnat în destinul tău. Viața ta valorează cât mii de alte vieți. Faptul că ești în viață este cel mai important lucru realizat de cineva, vreodată.

Dacă se aștepta la un răspuns debordant, va trebui să aștepte mult și bine.

A oftat din greu, fără să-și ia ochii de la mine, dezamăgit de lipsa mea de entuziasm față de faptul că aflasem că eu eram Mesia.

– E-n ordine, a continuat el, trist și înțeleghător. Aproape că nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te simți sau ce gândești. Este OK. Doar am vrut să-ți spun chiar eu. Mai târziu, vor veni alții să discute cu tine. După asta, vei avea posibilitatea de a te gândi la tot, de a-ți da seama ce ar putea însemna pentru tine și pentru ceilalți. Dar, deocamdată, nu spune nimic celorlalți din grup. E secretul nostru, Maximum. Curând, îl va ști întreaga lume. Dar nu încă.

Mă pricepeam tot mai bine la a nu spune nimic.

S-a ridicat și m-a ajutat să mă scol de pe scaun, o mână prevenitoare plasată sub cotul meu, care mi-a făcut pielea tie găină.

Am mers în tăcere până la șirul de cuști și a deschis-o pe a mea, așteptând, răbdător, să mă târăsc înăuntru. Ce mai gentleman.

Zăvorând ușa în spatele meu, s-a aplecat pentru a-mi tl.lruia una dintre privirile lui pline de miez.

– Să nu uiți, a șoptit el. Ai încredere în mine. E tot ce-ți cor. Doar să ai încredere în mine. Ascultă-ți instinctul.

Ei, de câte ori l-am auzit spunându-mi asta? m-am întrebat, plină de dispreț, în vreme ce se îndepărta. Chiar acum, instinctu-mi spunea că voiam să-i smulg plămânii ilară din piept cu niște clești.

– Ești bine? m-a întrebat Angel neliniștită, cu fața lipită de o latură a cuștii ei.

Am dat din cap și am întâlnit privirile lui Fang și ale lui Nudge, vizavi.

– Sunt OK. Toată lumea să se țină bine, da?

Nudge și Angel dădură din cap, iar Fang se holba la mine. N-aveam nicio idee la ce se gândea. Se întreba, oare, dacă nu devenisem trădătoare? Se întreba dacă nu cumva Jeb reușise să mă prelucraze, ori dacă nu cumva fusesem în aceeași ligă cu el de la bun început?

Va afla destul de curând.

Au trecut orele. În dicționar, alături de cuvântul stres, există o imagine cu o creatură mutant de mărime mijlocie, înghesuită într-o cușcă de câine, întrebându-se dacă destinul ei este să fie ucisă, sau să salveze lumea.

OK, nu prea cred. Dar așa ar trebui.

Dacă te poți gândi la altceva mai enervant, mai sigur că-ți va biciui fiecare fibră a trupului până te termină, să-mi spui și mie.

Nu le puteam povesti nimic celorlalți, nici măcar în șoaptă. Dacă pe Jeb îl distra să pretindă că ușile închise și vorbitul în șoaptă erau o bună metodă de a păcăli orice ascultare, n-avea decât. Dar eu știam altceva. Puteau fi camere de luat vederi și microfoane ascunse oriunde, integrate în cuștile noastre. Așa că n-am putut să aplic ni- i un plan, să liniștesc lumea, nici măcar să dau ochii peste cap și să zic: „Oh, Doamne! Jeb trăiește!”

Când Angel a șoptit „Unde-s Gazzy și Iggy?”, am dat ilu.ir din umeri. I-a căzut fața și i-am aruncat o privire 'tură. Au fugit. Sunt în siguranță.

Mi-a citit gândurile, a dat ușor din cap, apoi s-a lăsat încet pe-o parte a cuștii ei, istovită.

După aceea, tot ce-am mai putut face a fost să trimit priviri amenințătoare.

Ore în șir.

Migrena mi-a revenit, iar când am închis ochii, toate acele imagini dansau în spatele pleoapelor.

La un moment dat, a intrat un halat alb și a aruncat încă un „experiment” în cușca de lângă mine. M-am uitat într-acolo, curioasă, apoi mi-am întors repede privirea, cu durere-n suflet. Semăna suficient de mult cu un copil ca să mă facă să-mi vină rău, dar și mai mult cu un fel de ciupercă oribilă. Excrescențe uriașe, granuloase, îi acopereau mare parte din corp. Avea numai câteva degete și doar un singur deget la picior, înfipt la capătul unui membru ca o păstaie. Ochi albaștri, morți, priveau spre mine clipind.

La un moment dat, în următoarea jumătate de oră, mi-am dat seama că „experimentul” nu mai respira. Murise, chiar lângă mine.

Copleșită de oroare, m-am uitat spre Angel. Plângea. Stia.

În cele din urmă, mult mai târziu, ușa laboratorului s-a deschis. Au intrat mai multe persoane, și-am auzit glasuri omenеști și croncănit ca de Eliminatori și râsete. Au împins în zona noastră un căruț mare, cu platformă.

– Nu văd decât patru, a spus un bărbat, cu glasul afectat și îngrijorat.

– Doi au încasat-o, a zis Ari, părând victorios. În Colorado. Atâția au mai rămas.

A lovit cu piciorul în cușca mea, făcând să se zguduie gratiile.

– Salut, Max! Ți-a fost dor de mine?

– Directorul e sigur de asta? a întrebat o femeie. E păcat, mai avem atât de multe de aflat despre ei.

– Da, a confirmat un al treilea halat alb. E prea riscant. Ținând cont de cât de necooperantă a fost asta mică.

Am interceptat privirile lui Angel și i-am făcut un semn cu degetul mare în sus, mândră de rezistența ei. Mi-a răspuns cu un zâmbet istovit.

Apoi, cușca ei a fost înșfăcată brutal și azvârlită pe cărucior ca o valiză. A tresărit când s-a lovit cu obrazul julit de latura cuștii, iar în mine s-a aprins din nou furia.

În secunda următoare, Ari a apucat și cușca mea și a aruncat-o în căruț, alături de a ei, lăsându-mă să cad cu o zguduitură în urma căreia mi-am mușcat buza adânc. De parcă mi-ar fi trebuit încă o rană. Mi-a rânjit printre gratii, lăsându-mă să-i văd colții lungi, galbeni.

– Puternic, ca un taur, s-a împăunat el.

– Taică-tu trebuie să fie atât de mândru, am zis sarcastică, iar el s-a infuriat instantaneu, lovind cușca atât de tare, încât aproape că a răsturnat-o.

– Ușor, a murmurat un halat alb, alegându-se cu un m.irăit ucigător din partea lui Ari.

Apoi, alți doi Eliminatori i-au încarcerat pe Fang și Nudge chiar lângă noi. Cu Ari ținând trena în spate, pă- i. ind furios, ne-au împins prin ușile duble, late. Sala de-afară era dureros de strălucitoare, îmbibată de mirosul de detergent pentru spălat podele și încărcată cu diverse echipamente de birou.

Agățată de gratiile cuștii mele, am aruncat o otheadă pe-afară, încercând să recunosc vreun coridor, un birou, ortice mi-ar putea indica în ce parte a Școlii ne aflam.

Eliminatorii își băgau degetele printre gratii, încercând să ne zgârie, batjocoritori, zăngănind, literalmente, cuștile. Mă întrebam cât de multă forță ți-ar trebui ca să apuci degetul unui Eliminator și să-l rupi.

Am cotit, brusc, după un colț, și-am fost împinși prin alte uși duble, batante, iar apoi am ajuns afară. Am inspirat cu nesaț, dar chiar și în afara Școlii aerul era alterat și îmbâcsit.

Aplecându-mă, m-am mutat dintr-o parte în alta a cuștii, căutând repere. În spatele nostru se afla clădirea laboratorului. În fața noastră, la poate o sută de metri distanță, era o clădire scundă, din cărămidă roșie. Ne aflam în curtea din spatele Școlii.

Curtea la care obișnuiam să mă uit, în miez de noapte, de la fereastra laboratorului nostru.

Era curtea unde se antrenau Eliminatorii să-și doboare țintele și să le dezmembreze.

Probabil că de aceea râdeau.

64

Ciudățenia confruntării cu moartea iminentă este că te face să pui totul în balanță.

Ca acum. Alternativele mele erau ori să cedez și să-i las să ne ucidă pe toți, ori să lupt cu tot ce aveam.

Am ales a doua variantă, pentru că așa sunt amuzantă.

În secunda în care a trebuit să decid ce formă va lua lupta mea până la moarte“, o umbră a acoperit soarele.

– Ți-ai pus tenișii, purcico? a întrebat Ari, băgându-și degetele păroase printre gratiile cuștii mele și zăngăni ndu-le. Ai chef de puțină mișcare? Vrei să alergi? Vrei să te bați cu mâncare? Tu ești haleala!

Am rânjit sinistru. Apoi m-am aplecat și l-am mușcat zdravăn de degete. A tras adânc aer în piept, apoi a urlat din cauza durerii groaznice. Mi-am adunat forțele și l-am mușcat și mai tare, până când mi-am simțit dinții sfâ- hlindu-i pielea, gustându-i sângele oribil. Dar știi ce? Nu mi .1 păsat. Să-l văd pe Ari rănit, a meritat tot.

După accidentul de mașină, dacă mușcam ceva mă durea îngrozitor, însă mi-am reprimat durerea, punând fiecare miligram din furia mea în maxilarele afectate. Ari tot scutura cușca, izbind-o cu cealaltă mână, iar capul îmi era aruncat de colo-colo ca o minge de ping-pong.

Dar am rezistat, având gânduri de pitbull.

Halatele albe urlau acum la mine. Încă răcnind, Ari a început să izbească sălbatic în cușca mea. Deodată, mi-am descleștat dinții și i-am dat drumul. Următoarea lui lovitură a căzut într-o parte a cuștii, făcând-o să se rostogolească de vreo două ori.

Am aterizat cu susul în jos, chiar lângă ușa cuștii lui Angel. Fiind mai isteată

decât media urșilor, mi-au trebuit doar câteva secunde ca să-i scot zăvorul.

– Fugi! i-am poruncit. Du-te! Nu comenta!

A dat ușa la o parte și a țâșnit afară tocmai când Ari sărea pe partea de sus a cuștii mele animat de o furie ucigătoare. M-am ținut cât am putut de bine, însă el demola cușca, mugind de durere. Cutia s-a rostogolit într-o parte, pe iarbă, și, pentru o fracțiune de secundă, am zărit cerul. Era traversat de nori întunecați, de furtună, care se deplasau rapid. Apoi am fost rostogolită din nou, ceea ce m-a făcut să mă simt ca o rufă într-o mașină de spălat.

Ari urla furios, făcându-mă în toate felurile și scutu- rându-și degetele însângerate, astfel că picăturile de he- moglobină m-au mânjit printre gratii.

Dar acum zâmbeam. Primul meu zâmbet sănătos din ultimele zile.

Știam ce erau acei nori de furtună.

Erau șoimii, conduși de Iggy și Gasman, cine altcineva? Și atacau Școala ca să ne salveze.

65

N-ai decât să crezi că-s nebună, dar există ceva îmbucurător la vederea unor păsări de pradă uriașe, care sfâșie carnea unui Eliminator.

Tot așa cum Ari, uitând de zăvor, în furia lui criminală, a reușit să spargă cușca, a fost și el atacat în picaj de un șoim cu ghearele ascuțite ca briciul, cu o ură imensă față de lupi. Ițindu-mă din cușcă, l-am văzut cum încerca să-l pocnească, grohăind ca un porc mare când pasărea-i jupui pielea de pe ceafă.

– Angel! Fugi de-aici! am strigat, alergând la ea.

O fugăreau două halate albe, însă am ajuns eu prima. L-am îmbrâncit din drum pe unul, am apucat-o pe Angel de încheietura mâinii, și-am aruncat-o în văzduh.

Apoi am reușit să deschid cușca lui Fang. Halatele albe s-au aruncat asupra mea, însă un adult obișnuit care se pune cu Max când e furioasă nu are nicio șansă. I-am tras unuia un dos de palmă peste falcă, simțind cum îi zboară dinții. Pe celălalt l-am pocnit drept sub bărbia dublă. Capul i-a zvâcnit în spate, apoi individul a căzut ca un sac cu ciment.

Fang a zbughit-o din cușcă, apoi l-a înșfăcat pe unul dintre halatele albe și l-a izbit de cărucior. Și-a ridicat pumnul și-a lovit, arătând detașat și hotărât. Savantul și-a dat ochii peste cap, după care s-a prăbușit.

Nu mi-a trebuit mult ca să ajung la Nudge. S-a rostogolit din cușca ei tocmai când Iggy și cu Gasman își conduceau roiul de șoimi pentru runda a doua.

Prin apropiere, o femeie în halat alb se chinuia să se ridice în picioare. Am țâșnit spre ea, apoi am sărit în sus, cu piciorul drept deja legănându-se pentru o lovitură cumplită din lateral. Am lovit-o în piept, bam! A căzut în genunchi, incapabilă să mai respire, cu o expresie năucită pe față.

– Consideră asta un accident de muncă, vrăjitoareo! am mârâit, apoi m-am răsucit pe călcâie ca să văd ce fac și ceilalți din stol.

Fang își exprima ostilitatea față de Ari, ghemuit neajutorat la pământ, cu mâinile ținându-se de cap. Fang l-a lovit cu piciorul din lateral, apoi l-a izbit cu pumnul într-o tâmplă. Ca măsură de siguranță, Fang a ridicat o cușcă, pe care a spart-o lovind-o de nemernicul Eliminator. Acum părea că Ari fusese prins într-o cușcă.

Am țâșnit în văzduh, simțindu-mă entuziasmată când aprigii șoimi au trecut

pe lângă mine. Am numărat patru halate albe, Ari, și alți trei Eliminatori aflați pe sol, doi dintre ei încă în picioare. Unul a scos un pistol, însă mușchii săi de la încheietură i-au fost imediat sfâșiați de un clonț neiertător. Oooh! Cât o mai fi durut asta.

– Fang! am strigat. Iggy! Gazzy! Să mergem! Plecați, plecați, plecați!

S-au ridicat în aer aproape în silă, Iggy se deplasa printre șoimi. Prin vorbe nerostite le-a spus că bătălia noastră s-a terminat. Aceste păsări minunate au virat atunci cu eleganță și s-au înălțat în viteză, făcându-mi urechile să țiuie cu țipetele lor de luptă.

– Unu, doi, trei, patru, cinci, am numărat, adunându-mi propriul meu stol și îndemnându-i să urce. Fang! Ia-o pe Angel!

Angel reușise să se mențină în aer în tot acest timp, însă se clătina și pierdea altitudine. Imediat, Gasman s-a dus de-o parte a ei, iar Fang de alta, ținând-o amândoi în timp ce se înălțau.

Din clădire ieșeau puhoi și mai multe halate albe și Elini inatori, însă eram prea sus și ne deplasam cu viteză prea mare pentru ei ca să ne mai poată răni. Adio, cretinilor, mi-am zis. Școala s-a terminat, pentru totdeauna.

– Max!

Vocea îmi atrase privirea în jos.

Era Jeb. Probabil fusese prins în atacul șoimilor pentru că avea halatul sfâșiat, iar pe umăr se vedeau pete de sânge.

– Maximum! a strigat el din nou.

Expresia de pe chipul său nu era una furioasă... era i ova ce n-am putut descifra.

– Max! Te rog! Acesta a fost un test! Nu te-ai prins? Aici «•rați în siguranță\ N-a fost decât un test. Trebuie să mă i rozi... sunt singurul în care poți avea încredere! Te rog! în- loarce-te... dă-mi voie să-ți explic!

M-am uitat la el, omul care mi-a salvat viața cu patru .mi în urmă, m-a învățat, practic, tot ce știam, mă consola i-.ind plângeam, mă înveselea când luptam, îmi ținea părul dat pe spate când prindeam din zbor fulgii de grâu, mi-a fost cel mai aproape de ideea de tată.

– Nu prea cred, am zis obosită.

Apoi m-am lansat în zbor și mi-am lăsat aripile să mă poarte departe, sus, acolo unde mă aștepta familia mea.

66

Două ore mai târziu, lacul Mead se înfățișa vederii împreună cu vârful de stâncă ocupat de șoimii uriași, care ne salvaseră. Toți șase, din nou laolaltă, am aterizat cu grație pe bordură.

Angel s-a prăbușit pe podeaua răcoroasă, acoperită de praf, a peșterii. M-am lăsat jos lângă ea, mângâindu-i părul.

– Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, a spus ea, și o lacrimă stingheră i s-a prelins pe față. Mi-au făcut lot felul de lucruri, Max.

Îngrozitoare. Îngrozitoare. Îngrozitoare.

– N-aș fi renunțat niciodată la gândul de a te recupera, i-am spus, simțind că mi se rupe sufletul. Sub nicio formă nu i-aș fi putut lăsa să te țină acolo. Ar trebui să mă omoare pe mine prima dată.

– Aproape că au și reușit, a rostit ea cu vocea tremurătoare.

Am tras-o lângă mine și-am ținut-o așa multă vreme.

– Așa ar trebui să rămână pentru totdeauna, a spus Iggy. Să fim toți împreună.

M-am uitat spre locul unde stătea Fang, sprijinit de pe rețe, cu fața întoarsă spre canion. Mi-a simțit privirea și s-a întors. Mi-am întins pumnul stâng.

Aproape zâmbind, a venit lângă mine și și-a pus pumnul stâng peste al meu.

Unul câte unul, s-au alăturat și ceilalți, iar eu mi-am retras mâna dreaptă din părul lui Angel și i-am atins pe fiecare pe spate.

– Sunt... pur și simplu, recunoscătoare, am zis.

Nudge s-a uitat la mine ușor surprinsă. OK, nu sunt eu cea mai siropoasă persoană din lume. Vreau să spun, îmi iubesc familia și încerc să fiu drăguță cu ei, dar nu mă tot învârt în jurul lor, spunându-le, tot timpul, cât de mult îi iubesc.

Poate că ar trebui să îndrept cumva chestia asta.

– Vreau să spun, am rostit, simțindu-mă cu adevărat responsabilă, că asta m-a făcut să-mi dau seama cât de mult avem cu toții nevoie unul de altul. Am nevoie de voi toți. Vă iubesc pe toți, dar cinci dintre noi, sau trei dintre noi, sau numai doi, nu suntem noi. Suntem noi numai toți șase.

Fang își examina tenișii cu mare interes, Iggy își lovea ușor piciorul cu degetele sale lungi și albe. Dar mititeii mei au priceput ce voiam să spun.

Nudge și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu.

– Și eu te iubesc, Max! Și toți ceilalți.

– Mda, și eu, a zis Gasman. Nu-mi pasă dacă avem sau nu o casă a noastră, sau doar o grotă într-o stâncă, ori o cutie din carton. Casa este acolo unde suntem cu toții împreună.

L-am îmbrățișat, iar el s-a cuibărit lângă mine, părând fericit.

Mai târziu, am adormit cu toții și ne-am trezit noaptea într-o ploaie torențială, un miracol în deșert. Am sărit pe marginea bordurii și-am lăsat ploaia să ne ude, spălând sângele, mizeria și amintirile. Chiar și picăturile care mă loveau la nas mă dureau, însă mi-am ținut brațele deschise spre cer și m-am simțit curată și răcită și înfrigurată.

Tremuram, iar Fang s-a apucat, din senin, să-mi frece umerii. M-am uitat la el, la ochii lui la fel de întunecați precum cerul deșertului.

– Jeb știe de casa noastră, am zis foarte încet.

Fang a dat din cap.

– Nu mai putem niciodată să ne întoarcem. Cred că tivem nevoie de una nouă.

– Da, am zis, dusă pe gânduri.

Am închis ochii și am deschis, ușor, gura, inspirând aerul răcoros, limpezit de ploaie. Am deschis iar ochii.

– Est, am rostit, simțind justetea cuvântului. Vom pleca spre est.

PARTEA A 4-A

NEW YAWK, NEW YAWK

Cer albastru, albastru deasupra norilor. Aerul este mai rece, dar soarele este mai cald la această altitudine. Aerul este rarefiat și ușor, ca șampania. Ar trebui să-l încerci la un moment dat.

Mă simțeam fericită. Noi, toți șase, eram fără adăpost, fără nicio direcție, pe fugă, poate pentru tot restul vieții noastre, cât de lungă sau scurtă va fi ea. Da...

Ieri am scăpat de câinii iadului, de la Școală, după toate cele. Am avut plăcerea de a-i vedea pe prietenii noștri, șoimii, spintecându-i și chinuindu-i puțin pe cei în halatele lor albe și pe Eliminatori.

O recuperasem pe Angel.

I-am aruncat o privire: era tot ca vai de ea. Îi va trebui

O bucată de vreme până când se va vindeca, după toate cele câte i-au făcut. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mă cuprinde furia, strângându-se în jurul meu până când simt că nu mai pot respira. Simțind că mă uitam la ea, se întoarce și-mi zâmbi. Avea un obraz colorat în verde și galben, o vânătăie pe cale să se vindece.

– Doamne! a exclamat atunci Nudge, accelerând puțin, ca să mă ajungă din urmă. E atât de... de... știi?

Se lăsă într-un picaj grațios, apoi se ridică iar și ajunse lângă mine.

– Da, știu, am zis zâmbind spre ea.

– Vreau să'spun, aerul, și că suntem atât de sus încât nimeni nu se ia după noi și suntem toți împreună și-am mers la un IHOP pentru micul dejun.

Se uită la mine, cu ochii ei căprui strălucind, senini.

– Adică, Doamne, suntem aici, sus, și este atât de cool, în vreme ce jos, copiii sunt ținuți în școli sau să-și facă ordine prin cameră. Uram să-mi curăț camera.

Pe vremea când avea o cameră a ei. Am oftat. Nu te mai gândi la asta.

Apoi, în clipa următoare, am tușit. Cred că am scos un sunet ciudat, apoi o durere orbitoare, năucitoare, a explodat dinaintea ochilor mei.

– Max? a strigat Nudge.

Nu mai puteam gândi, vorbi, nu mai puteam face nimic. Aripile mi s-au pliat ca niște foi de hârtie, și-am început să mă prăbușesc spre pământ ca o bucată de grindină.

Ceva era îngrozitor de în neregulă.

Deja.

Din ochi îmi curgeau lacrimi, și mi-am cuprins capul cu mâinile pentru a împiedica durerea să-mi crape țeasta cu lotul. Singurul gând aproape coerent pe care îl aveam era: Ir rog, lasă-mă să mă împrăstii cât mai repede, să se termine cu durerea asta dementială, stop, stop, STOP.

Apoi brațele lui Fang, vânoase și tari, m-au ridicat, și am simțit cum mă înălțăm din nou. Aripile-mi erau pliate între noi, dar nu mai conta nimic în afara faptului că lot creierul îmi fusese înlocuit cu o supernovă explozivă, din suferință brută. Mai eram doar atât de conștientă cât să Im deranjată că mă auzeam gemând jalnic.

Moartea ar fi fost atunci atât de grozavă.

Nu știu cât m-a cărat Fang după el. Încet, încet, durerea s-a liniștit. Aproape că-mi puteam întredeschide ochii. Puteam înghiți. Prudentă, înfiorându-mă, mi-am eliberat capul din mâini, aproape așteptându-mă să văd că-mi rămăseseră în palme bucăți mari de craniu.

Am clipit către Fang, ochii lui întunecați mă cercetau. Imă mai zbură și mă căra și pe mine.

– Mamă, dar cântărești o tonă afurisită, mi-a zis. Ce-ai mâncat, pietre?

– De ce, îți lipsesc ceva pietre de prin cap? am întrebat hârâit.

Fu cât pe ce să schițeze un zâmbet, și atunci mi-am dat seama cât era de tulburat.

– Max, ești OK?

Fața lui Nudge îi trăda îngrijorarea, făcând-o să pară cu adevărat copilă.

– Uh.. .hmm, am izbutit să îngaim.

Tocmai am avut un atac cerebral sau așa ceva.

– Găsește un loc să aterizăm, i-am zis lui Fang. Te rog

69

Cred că mi-am revenit, după vreo oră și ceva, însă din ce? Ne-am așezat tabăra pentru noapte.

– Hei, aveți grijă! am spus. Curăță mai mult decât tufe alea. Nu vrem să dăm foc întregii păduri.

– Cred că ți-ai revenit la starea ta obișnuită, a mormăit Fang, dând cu piciorul în niște crengi uscate, îndepărtându-le de locul unde făcea Iggy focul.

I-am aruncat o privire, apoi le-am ajutat pe Nudge și Angel să înconjoare mormanul de lemne de foc cu pietre mari. Te întrebi cum de se juca cu chibriturile un tip orb? Pentru că se pricepe. Orice ține de foc, aprinderea lucrurilor, aruncarea lor în aer, șmecherii cu amorsă, fitiluri, catalizatori.. . Iggy se pricepea la toate. Era unul dintre acele lucruri și bune și rele.

Douăzeci de minute mai târziu, exploram posibilitățile de a prăji ceva pe țepușe, la focul de tabără.

– Nici nu-i așa de rău, a comentat Gasman, mâncând o bucată de câmat, înfipță în bățul său.

– Nu-s înnebunită după asta, a anunțat Nudge ursuză, aruncând în tufe un fel de terci aburind.

– Mai vreau, am îngăimat, îngrămădind o felie de graham peste un sandvici cu ciocolată și bezea, pe care-l ținusem în echilibru pe genunchi.

Am mușcat și în gură mi s-a revărsat plăcerea pură.

– E drăguț așa, a zis Gasman încântat. E ca într-o tabără de vară.

– Da, Tabăra Hoinarilor, a replicat Fang. Pentru mutanții rebeli.

I-am tras un ghiont în picior.

– E mai bine decât acolo. Asta-i ceva cool.

Fang mi-a aruncat o privire care însemna ceva de genul „dacă spui tu“, și și-a întors șunca să se mai prăjească.

M-am întins, cu capul sprijinit pe bluza mea făcută ghem. Era vremea odihnei. Nu aveam nicio idee ce-a fost durerea aceea, însă acum îmi era bine, așa că nu aveam de gând să-mi fac griji.

Ce minciună. Genunchii-mi erau, practic, îndoiți unul spre celălalt. Adevărul este că „savanții“ de la Școală s-au jucat cu chestii riscante, combinând ADN-

ul uman și cel neuman. De fapt, genele secvenționate au început să se deșire, după o vreme, iar organismele respective s-au apucat să... ei bine, să se autodistrugă. Stolul și cu mine am văzut asta întâmplându-se de un milion de ori: combinația ie- pure-câine a fost atât de nefericită. La fel și trăsnaia oaie-macac. Experimentul șoarece-pisică a produs un șoarece uriaș, ostil, cu mari abilități de echilibristică, însă incapabil să digere nici grâu, nici came. Așa că a murit de foame.

Chiar și Eliminatorii, pe cât erau ei de reușiți, aveau un mare dezavantaj: durata de viață. Ajungeau de la embrion la bebeluș în cinci săptămâni, iar de la bebeluș la tânăr aduluit cam în patru ani. Se deteriorau și mureau la circa șase ani, mai mult sau mai puțin. Dar erau îmbunătățiți constant.

Cât despre noi? Cât vom dura noi? Păi, din câte știam eu, eram cele mai vârstnice creaturi recombinante pe care le produsese Școala vreodată.

Și puteam involua și muri în orice clipă.

Și poate că asta a început să mi se întâmple mie, astăzi.

– Max, trezește-te, a zis Angel atingându-mi genunchiul.

– Sunt trează.

M-am ridicat, iar Angel s-a târât lângă mine și mi s-a cuibărit în poală. Am luat-o în brațe și i-am îndepărtat de pe față buclele blonde și răvășite.

– Ce-i, Angel?

Ochii ei mari și albaștri priviră solemn într-ai mei.

– Am aflat un secret. Când am fost la Școală. E despre noi. Cum am apărut noi.

70

– Ce vrei să spui, scumpo? am întrebat-o blând.

Cefei de iad nou mai e și acesta?

Angel își răsuci între degete tivul cămășii, fără să se uite la mine. Mi-am calmat gândurile, ca Angel să nu-mi poată sesiza îngrijorarea.

– Am auzit lucruri, a continuat ea aproape în șoaptă.

Am tras-o mai aproape. Când au capturat-o Eliminatorii, m-am simțit ca o persoană căreia i s-a tăiat un braț. Recuperarea ei m-a făcut să fiu iarăși întreagă.

– Lucruri pe care le-au zis oamenii, sau pe care le-au gândit?

– Lucruri pe care le-au gândit, a răspuns ea.

Am remarcat cât de obosită arăta. Poate că asta putea aștepta și până mâine.

– Nu, vreau să-ți spun acum, a insistat ea, citindu-mi, evident, gândurile. Vreau să spun, lucruri pe care doar le-am auzit. N-am înțeles tot... unele părți lipseau. Și au venit de la doi oameni diferiți.

– De la Jeb? am întrebat cu voce sugrumată.

Ochii lui Angel îi întâlneau pe ai mei.

– Nu. De la el n-am prins nimic. Absolut nimic. Parcă «ir fi fost mort.

Angel continuă:

– Au tot făcut teste, știi, și se gândeau toți la mine, la stol, tot întrebându-se cam pe unde vă aflați și dacă nu cumva ați încerca să veniți după mine.

– Ceea ce-am și făcut, am zis imediat.

– Da, a admis ea. Oricum, am descoperit că mai există un loc unde se află informații despre noi... cum ar fi de unde venim noi.

Mintea mi s-a înviorat instantaneu.

– Poooftim? am zis. Informații cum ar fi durata vieții noastre? Sau cum au dobândit ei ADN-ul nostru?

Chiar voiam să aflu media noastră de viață? Nu eram sigură.

Angel dădu din cap.

– Păi, dă-i drumul! a îndemnat-o Iggy, care probabil că fusese tot timpul treaz și ne ascultase, în felul lui delicat.

I-am aruncat o privire, perfect inutilă, desigur. Iar acum toată lumea se trezise.

– Au dosare despre noi, a spus Angel. Cum ar fi arhivele. Sunt la New York. Într-un loc numit Institutul.

– Institutul? am întrebat. În New York City, sau în statu1 New York?

– Nu știi, a zis Angel. Cred că îi ziceau Institutul. In- Ktitutul Vieții sau așa ceva.

Fang se uita la mine, nemișcat și concentrat. Știam că, în i ele din urmă, se decisese să se ducă și să verifice, și i-am făcut un semn scurt din cap.

– Mai e ceva, a adăugat Angel.

Glăsciorul ei tremura și-și lipi fața de umărul meu.

– Știi cum vorbim întotdeauna despre părinții noștri, dar că nu știm, cu adevărat, dacă nu cumva am fost concepuți în eprubetă, nu? a zis Angel.

Am dat din cap.

– Mi-am văzut numele în dosarele vechi ale lui Jeb, a intervenit Nudge. Chiar mi l-am văzut.

– Știu, Nudge, am răspuns. Ascult-o, o clipă, pe Angel.

– Nudge are dreptate, a confirmat Angel. Am avut părinți... părinți adevărați. N-am fost concepuți în eprubetă. Ne-am născut, ca niște copii adevărați. Ne-am născut din femei.

71

C red că dacă o rămurică s-ar fi rupt, chiar în acea clipă, am fi sărit cu toții în sus vreo trei metri.

– Și-ai ținut asta în gușă încă de ieri?

Iggy părea scandalizat.

– Ce-i cu tine? Doar pentru că ești cea mai mică, nu înseamnă că trebuie să fii și cea mai proastă.

– Uite ce-i, am intervenit trăgând aer adânc în piept, li.iideți să ne calmăm și s-o lăsăm pe Angel să vorbească.

I-am dat la o parte buclele de pe față.

– Poți să ne spui tot ce-ai auzit?

– N-am aflat decât chestii disparate, pe bucăți, a zis ea stânjenită. Îmi pare rău, gașcă. M-am simțit destul de nasol.... și totul mă și întristează foarte mult. Nu vreau să mă pun din nou pe plâns. Oh, iar plâng.

– E-n ordine, Angel, a spus Fang cu glasul lui calm și șoptit. Te înțelegem. Acum ești în siguranță, ești aici, cu noi.

Nudge arăta de parcă era gata să explodeze și i-am aruncat o privire cu mesajul: OK, doar abține-te. Gasman a m iiit mai aproape de mine și și-a pus mâna pe cureaua mea, ca să se simtă bine. L-am cuprins cu o mână, ținând-o pe Angel cu cealaltă.

– Părea ca și cum, a început Angel încet, am venit din locuri diferite, din

spitale diferite. Dar ne-au luat după ce ne-am născut. Nu am fost concepuți în eprubetă.

– De ce ne-au luat? a întrebat Fang, Și cum ne-au băgat genele de păsări?

– N-am prea înțeles, a răspuns Angel. Suna ca și cum... ca și cum ne-au introdus genele înainte de a ne fi născut, așa ceva.

Și-a șters fruntea.

– Cu un test? O amino... ameno...

– Amniocenteză? am întrebat, simțind o furie mocnită coborându-mi pe șira spinării.

– Da, a rostit Angel. Asta-i. Și cumva, ne-au introdus acolo genele de pasăre.

– Este în ordine, tu doar continuă, am zis.

Le puteam explica mai târziu.

– Așa ne-am născut, iar doctorii ne-au predat Școlii.

Angel continuă:

– Am auzit... am auzit că i-au zis mamei și tatălui lui Nudge că a murit.

Dar de fapt, nu-i așa.

Nudge scoase un sunet înăbușit, iar ochii ei căprui, mari, erau plini de lacrimi.

– Am avut o mamă și un tată, a șoptit ea. Am avuți

– Iar mama lui Iggy...

L-am văzut încordându-se, cu auzul lui extraordinar concentrat asupra glăsciorului lui Angel.

– A murit, a spus Angel, și a inspirat sacadat. A murit la nașterea lui.

Aspectul îndurerat, șocat al feței lui expresive era greu de privit. Nu știam ce să fac, ce să spun. Aș fi vrut să șterg durerea tuturor.

– Și despre noi? a întrebat Gasman. Cum de-au pus mâna pe noi, la doi ani diferență?

Angel și-a șters ochii.

– Părinții noștri ne-au dat chiar ei Școlii, a spus, și a început să plângă din nou, scuturându-și umerii mici.

Gasman rămase cu gura căscată, iar ochii i se făcură cât cepele.

– Poftim?

– Voiau să ajute Școala, a zis Angel, rostind cuvintele printre scâncete. I-au lăsat să ne introducă gene de pasăre, și ne-au dat pentru bani.

Mi se rupea inima. Gasman încerca atât de mult să fie curajos, dar nu era decât un copilăș. S-a lăsat pe mine, îngropându-și fața în cămașa mea, și a izbucnit în lacrimi.

– Ai auzit ceva despre mine? Sau Max?

Fang decojea un băț. Tonul îi era nepăsător, însă ume- m i erau încordați, chipul rigid.

– Mama ta credea că ai murit, la fel ca a lui Nudge, a zis Angel. Era adolescentă. Nu se știe cine-i tatăl tău. Dar i-au spus mamei tale că ai murit.

Bățul din mâinile lui Fang se rupse în două, iar încheieturile pumnilor îi erau albe în întuneric. Am văzut durerea din ochii lui întunecați. Durerea și tristețea, și reflexia locului nostru de tabără.

Mi-am dres glasul.

– Și despre mine?

Am visat întotdeauna că am avut o mamă. Chiar sperând — iar asta-i atât de uimitor de jenant, încât n-am s-o recunosc niciodată — că, într-o bună zi, s-ar putea arăta și că ar fi frumoasă și s-ar mărita cu Jeb. Și că ar avea grijă de noi. Știu. Jalnic, nu-i așa?

Angel a clipit spre mine.

– N-am auzit nimic de tine, Max. Nimic. Îmi pare cu adevărat rău.

72

– Nu-mi vine să cred, a rostit Gasman pentru a treisprezecea oară. Ne-au dat de bunăvoie. Înseamnă că nu-s normali. Niște jeguri bolnave. Mă bucur că nu-i cunosc.

– Îmi pare rău, Gazzy, i-am zis tot pentru a treisprezecea oară, săpând adânc de tot pentru ultima mea bucățică ile răbdare.

Eram cu totul, cu totul de partea lui, însă ajunsesem la limită de vreo treisprezece ori.

Oricum, i-am ciufulit părul fin, deschis la culoare, și l-am îmbrățișat. Avea fața murdară și străbătută de lacrimi. Aș fi vrut să mergem înapoi la casa noastră de la munte. I li minatorii știau unde se afla, și o invadaseră cu totul. Nu ne mai puteam întoarce niciodată acolo. Însă chiar acum, aș fi vrut atât de mult să-l țin pe Gazzy sub un duș fierbinte, apoi să-l duc în pat.

Zilele acelea s-au dus, baby.

– Angel? E târziu, scumpo. De ce nu încerci să dormi puțin? De fapt, cu toții ne-am putea culca mai devreme.

– Și eu mă culc, a spus Nudge, cu glasul încă răgușit de plâns. Nu vreau decât ca ziua asta să se termine odată.

Am clipit. Aceasta a fost cea mai scurtă propoziție pe care am auzit-o de la ea, vreodată.

Ne-am strâns toți împreună. Mi-am ridicat pumnul stâng, iar Fang l-a pus pe al său peste el, și toți ceilalți au făcut la fel. Când am format grămada, am bătut cu palma dreaptă pe dosul pumnului celuilalt.

Întotdeauna facem asta. Obişnuința.

Angel s-a ghemuit la locul ei și-am acoperit-o cu bluza mea. Gasman s-a întins lângă ea, iar apoi s-a așezat și Nudge. Am îngenuncheat lângă ea și i-am aranjat gulerul cămășii.

Aproape întotdeauna mă culc ultima, ca să mă asigur că toți ceilalți s-au dus la culcare. M-am apucat să sting focul, iar Fang a venit să mă ajute.

– Totuși, poate că ai fost crescută în incubator, a zis el.

Ne tot tachinam unul pe altul spunând că apărusem pe lume dintr-un ou. Am scos un hohot sec.

– Mda. Poate că da. Poate că m-au găsit într-un răsad cu varză.

– Într-un fel, ești norocoasă, a spus el încet. E mai bine să nu știi.

Detest felul în care-mi descifrează gândurile, din moment ce el nu le poate citi ca alții.

– Asta lasă deschise toate posibilitățile, a continuat el. Povestea ta ar putea fi și mai păcătoasă, dar la fel ar putea să fie mult, mult mai bună.

S-a lăsat pe vine, privind focul, apoi și-a întins aripile ca să le încălzească puțin.

– O adolescentă, fir-ar, a spus dezgustat. Probabil că era dependentă de crack sau de altceva.

N-ar fi spus niciodată așa ceva dacă ceilalți ar fi fost treji. Existau unele lucruri pe care ni le împărtășeam între noi pentru că le înțelegeam.

– Sau poate că nu, am răspuns, acoperind focul cu cenușă. Poate că a fost o fată drăguță, care a făcut o greșeală. Cel puțin, a vrut să aștepte nouă luni

până te naști tu. Poate că a vrut să te păstreze, sau să permită unei familii simpatice să te adopte.

Fang a pufnit disprețuitor.

— Pe de-o parte, avem o familie mitică și simpatică, dorind să mă adopte. Pe de altă parte, avem o bandă de savanți demenți, înnebuniți după experimente genetice cu copii nevinovați. Ia ghici pe ce mână merg?

Obosit, s-a lăsat jos, lângă Gazzy, închizându-și ochii, și punându-și un braț pe frunte.

— Îmi pare rău, Fang, am zis în sinea mea.

M-am culcat și eu, întinzându-mi piciorul ca s-o ating pe Nudge, cuprinzându-o pe Angel cu brațul. Eram prea îngrijorată ca să mă întreb cum vom găsi noi Institutul din New York. Prea istovită ca să-mi mai pese de salvarea omenirii.

73

— Atenție! am zis cu glas tare. Scularea, toată lumea!

Ai fi ușurat să-ți dai seama că scurta mea abandonare în cea mai cruntă nepăsare s-a terminat când soarele a început să-mi ardă pleoapele, în dimineața următoare.

M-am ridicat, am aprins din nou focul — pentru că sunt o minunăție de lider altruist — apoi m-am dus să-i trezesc, afectuoasă, pe ceilalți din stol.

Au început o mulțime de gemete și mormăieli, ignorate de mine, preferând să plimb, cu grijă, o tigaie cu pop-com Jiffy Pop peste o limbă de foc. Pop-com la micul dejun. De ce nu? Sunt boabe. Sunt la fel ca și haleala, dar cu mare considerație pentru sine.

În afară de asta, nimeni nu poate dormi în pocniturele ca de mitralieră scoase de floricele de porumb care se coc. Curând, restul găstii s-a adunat, mohorâți cu toții, în jurul focului, frecându-se la ochi de somn.

— Ne îndreptăm spre Big Apple, tipilor. Orașul care nu doarme niciodată. Cred că suntem la șase, poate șapte ore de zbor de el.

Peste alte douăzeci de minute decolam, unul câte unul. Eu am rămas ultima, după Angel, alergând cam șase metri, după care am sărit în văzduh, bătând cu forță din aripi. Eram la circa trei metri de sol, când mi s-a întâmplat iar: o forță nevăzută mi-a înfipt în cap o șină de cale ferată.

Am urlat, am căzut, apoi m-am izbit de pământ suficient de tare cât să mi se taie respirația.

M-am încovrigat de durere, cu mâinile la cap, simțind cum lacrimile-mi curgeau pe obraji, încercând să nu țip.

— Max?

Degetele grijulii ale lui Fang m-au atins pe umăr.

— La fel ca înainte?

N-am putut nici măcar să dau din cap. Tot ce eram în stare să fac a fost să-mi țin palmele la cap ca să nu mi se împrăstie creierii peste toți prietenii mei. Un sunet ascuțit, sfredelitor, mi-a ajuns la urechi. Eram eu.

În spatele ochilor, explozii de roșu și portocaliu mi-au inundat creierul, ca și cum în interiorul meu ar fi înflorit ar tificii. Apoi a fost ca și cum cineva mi-ar fi conectat un ocran de cinema direct pe retine: m-au străbătut străfulgerări de imagini rapide, cu o asemenea viteză încât mi-a venit rău. De-abia am reușit să le descifrez cât de cât: clădiri încețoșate, peisaje neclare, chipuri de oameni, de nerecunoscut, titluri de ziare, chestii vechi, alb-negru, chestii

psihedelice, forme caleidoscopice...

Nu știu cât a durat asta... ani? Încetul cu încetul, mi-am dat seama că mă puteam mișca și imediat ce-am putut s-o lac, m-am târât spre niște tufișuri și am vomitat din toți i.lunchii.

Apoi m-am întins gâfâind, simțindu-mă ca moartă. A trecut o vreme până să pot deschide ochii și să văd cerul albastru, norii albi, pufoși și cinci chipuri îngrijorate.

– Max, ce se petrece cu tine? a zis Angel, cumplit de speriată.

– Crezi că ar trebui să mergi la doctor? a întrebat Fang cu blândețe, însă ochii săi erau sfredelitori.

– Oh, da, asta-i o idee grozavă, am comentat cu glas slab. Chiar trebuie să facem ca și mai mulți oameni din rândul autorităților să afle de noi.

– Uite ce-i, a început Fang, dar l-am întrerupt.

– Acum sunt OK, am zis, mințind printre dinți. Poate că este vreo infecție la stomac sau ceva asemănător.

Da, acel gen de infecție care-ți dă cancer la creier. Acel gen de infecții cu care te alegi când o întreagă combinație genetică este pe cale să se destrame. Infecția pe care o primești înainte de a muri.

– Haideți să mergem la New York, am spus.

74

După ce m-a măsurat cu o privire lungă, directă, Fang a ridicat din umeri și i-a făcut un semn lui Gasman să-și ia zborul. A făcut-o fără nicio tragere de inimă, iar ceilalți i-au urmat exemplul.

– După tine, a spus Fang, arătând spre cer cu degetul mare.

Scrâșnind din dinți, m-am ridicat în picioare și-am alergat nesigură, deschizându-mi aripile și săltând din nou prin aer, pregătită, pentru orice eventualitate, pentru o altă explozie de durere. Dar a fost bine. Încă simțeam că m-aș putea avânta spre cer și m-am gândit la cât de groaznic ar fi asta în plin zbor.

– Ești în regulă? a întrebat Nudge odată ce ne-am luat zborul.

Am dat din cap.

– M-am tot gândit la mama și tatăl meu, a spus ea.

Aripile ei maro-roșcat băteau la unison cu ale mele, așa că eram doar puțin în urma celorlalți la bătaile descendente.

– Pariez că dacă au crezut că am murit acum unsprezece ani, ar fi destul de fericiți să mă vadă din nou, nu? Vreau să spun, dacă în tot acest timp și-au dorit să fi fost acasă cu ei, să cresc, acum ar fi fericiți să mă vadă, nu-i așa?

N-am spus nimic.

– Doar dacă...

S-a încruntat.

– Vreau să spun... cred că nu prea sunt ceea ce-ar dori ei, nu? Nu-i vina mea sau așa ceva, dar chestia este că am aripi.

Mda, mi-am zis.

– S-ar putea să nu mă vrea dacă am aripi și sunt atât de ciudată și așa mai departe, a continuat Nudge, cu glasul tot mai stins. Poate că nu vor decât o fiică normală, iar dacă sunt ciudată, nici nu m-ar mai vrea înapoi. Ce crezi, Max?

– Nu știu, Nudge, am rostit. Se pare că dacă sunt părinții tăi, ar trebui să

te iubească oricum, chiar dacă ești altfel.

Mă gândeam cum mă acceptase Ella, așa cum eram eu, cu aripi, ciudată, și toate cele. Iar doctorița Martinez va rămâne, mereu, pentru mine, ca o imagine a mamei perfecte. Și mă acceptase.

Acum înghițeam cu noduri, încercând să nu plâng. Ca și cum nu aș fi avut parte de destule emoții în această dimineață. Am mormăit o înjurătură ca pentru mine. După ce o auzisem pe Angel înjurând ca un marinar, după ce-și zdrelise unul din degetele de la picioare, noua mea ambiție era să-mi supraveghez limbajul. Tot ce-mi mai trebuia era o mutantă de șase ani cu gura spurcată.

M-am gândit la Ella și la mama ei, cum au făcut prăjituri cu fulgi de ciocolată. De la zero. Au început cu o pungă ile făină și ouă adevărate. Nu le-au cumpărat din magazin, nici măcar semipreparate. Cât de in-cre-di-bil era milosul în timp ce se coceau. Mirosea ca... acasă. Așa cum ar mirosi într-un cămin adevărat.

Au fost cele mai bune afurisite de prăjituri mâncate de mine vreodată.

75

– Oh, Doamne! am murmurat, holbându-mă la luminile de sub noi.

Mare parte a New Yorkului zace pe fundul unei insule lungi, subțiri, insula Manhattan, de fapt. Puteai să-ți dai seama exact de unde începea și unde se termina, pentru că, deodată, peisajul întunecat se lumina. Șuvoaiele ca șirurile de perle ale farurilor se deplasau lent prin arterele orașului. Se părea că la toate ferestrele tuturor clădirilor era câte-o lumină aprinsă.

– Asta înseamnă o mulțime de oameni, a exclamat Fang, venind lângă mine.

Știam la ce se gândea: noi tindeam să fim ușor claus- trofobi, puțin paranoici când în jurul nostru se aflau mulți oameni. Nu numai că Jeb ne avertizase constant asupra interacțiunii cu alții, indiferent de motiv, dar exista întotdeauna posibilitatea ca unul dintre acei străini să se transforme, brusc, într-un Eliminator.

– Oh, Doamne, oh, Doamne Dumnezeule, a rostit Nudge entuziasmată. Vreau să merg acolo! Vreau să mă plimb pe Fifth Avenue! Vreau să merg la muzee!

S-a întors spre mine, iar fața ei era învăpăiată de nerăbdare.

– Mai avem ceva bani? Am putea să luăm ceva de mâncare? Am putea să mergem... cum ar fi, la cumpărături?

– Avem niște bani, i-am spus. Am putea lua ceva de mâncare, dar ține minte că am venit aici ca să găsim Institutul.

Nudge a dat din cap, însă puteam să-mi dau seama că jumătate din vorbele mele i-au intrat pe o ureche și i-au ieșit pe cealaltă.

– Ce se aude? a întrebat Iggy, concentrându-se. E muzică. Se aude muzică sub noi? Cum de-o putem auzi de nici?

Central Park era un dreptunghi imens, relativ întunecat, aflat sub noi. La un capăt, pe o pajiște, puteam vedea o mulțime imensă. Proiectoare uriașe îi luminau pe oameni.

– Cred că trebuie să fie un concert, i-am zis lui Iggy. În parc. Un concert în aer liber.

– Oh, ce mișto! a exclamat Nudge. Mergem? Te rog, Max, da? Un concert

adevărat!

Dacă-i posibil să sari în sus și-n jos de entuziasm în timpul zborului, atunci Nudge făcea chiar asta.

Parcul era destul de întunecat. Acolo, jos, se aflau câ- leva sute de mii de oameni. Chiar și Eliminatorii ar avea de lurcă până să ne găsească în mulțime.

Am luat o decizie.

– Da. Încercați să coborâți în spatele proiectoarelor, ca să nu putem fi văzuți.

Am aterizat fără niciun zgomot, într-un pâlț de stejari cu trunchiuri groase. Am mai rămas, un moment, să ne dezmoțim picioarele, apoi ne-am strâns aripile și le-am acoperit cu pelerine. După o numărătoare rapidă, i-am condus spre mulțime, încercând să par calmă, ceva de genul: Zbor?Eu? Nici pomeneală.

Muzica era incredibil de zgomotoasă: boxe mai înalte decât Iggy erau puse una peste alta, câte trei. Eu simțeam ca și cum pământul era cel care vibra.

– Ce concert este ăsta? a întrebat Iggy, țipându-mi în ureche.

M-am uitat peste zecile de mii de capete ca să văd scena înălțată. Un banner anunța Natalie și Trent Taylor.

– Sunt Gemenii Taylor, am raportat, și aproape toți cei din gașcă țipără și chiuiră.

Le plăceau Gemenii Taylor.

Angel a rămas aproape de mine, cu mâna ei mică într-a mea, în timp ce stăteam în mulțime. Eram destul de la margine ca să evităm înghesuiala, ca de sardele, a celor din apropierea scenei. Cred că ne-am fi speriat toți dacă am fi fost la grămadă, incapabili să ne mișcăm. Iggy l-a luat pe Gasman pe umerii săi și i-a dat bricheta s-o aprindă, așa cum făceau alte câteva mii de persoane. Gasman se legăna în ritmul muzicii, ținând bricheta sus.

Odată a privit în jos, spre mine, iar chipul îi era atât de plin de fericire, încât aproape că am început să plâng. Cât de des îl mai văzusem așa? De vreo două ori? în opt ani?

I-am ascultat cu toții pe Natalie și Trent până la terminarea concertului. Imediat ce puhoaiile de oameni începură să se scurgă pe lângă noi, ne-am topit în umbra copacilor. Crengile de deasupra noastră erau groase și primitive. Am zburat până la ele, așezându-ne confortabil.

– A fost nemaipomenit, a zis Nudge fericită. Nu-mi vine să cred câți oameni sunt pe aici, toți adunați într-un singur loc. Vreau să spun, ascultați... nu-i niciodată liniște.

Pot să aud oameni și mașinile și sirenele și câini care latră. Adică, era așa de liniște acasă.

– Prea multă liniște, a spus Gasman.

– Ei, mie nu-mi place, a comentat Iggy Când e liniște, pot să spun pe unde naiba sunt toate, oamenii, de unde ricoșează ecourile. Aici, sunt înconjurat de un zid gros, sufocant, de gălăgie. Vreau să plec de-aici.

– Oh, Iggy, nu! a protestat Nudge. Locul ăsta-i așa de cool. Ai să te obișnuiești.

– Am venit aici ca să aflăm ce putem despre Institut, le-am reamintit amândurora. Îmi pare rău, Iggy, dar poate că te vei obișnui puțin cu asta în curând. Iar tu, Nudge, știi că nu-i vorba de o călătorie de plăcere. Scopul nostru este să găsim Institutul.

– Și cum o să facem asta? a întrebat Angel.

– Am un plan, am zis hotărâtă.

Doamne, chiar trebuie să-mi controlez minciunile astea.

Practic, dacă ridici un gard în jurul New Yorkului te-ai ales cu cel mai mare circ din lume.

Când ne-am trezit în zori, în dimineața următoare, prin jur deja erau amatori de jogging, bicicliști, chiar și călăreți străbătând kilometri de cărări din Central Park. Ne-am lăsat jos din copaci și am luat-o, calmi, pe alei.

Într-o oră, pe lângă noi goneau patinatorii cu role, saltimbancii stradali își pregăteau decorurile, iar aleile erau aproape pline de cei care-și plimbau câinii și mămici împingând țarcuri pe roți.

– Femeia aceea are șase pudeli albi! a șuierat Nudge cu palma la gură. Cui îi trebuie șase pudeli albi?

– Poate că-i vinde, i-am sugerat, copiilor cu ochii mari.

– Ceva miroase apetisant, a zis Iggy, întorcându-și capul pentru a detecta sursa. Ce-i aia? E chiar acolo.

Arăta spre stânga mea.

– E un tip care vinde de mâncare, i-am răspuns. Vinde arahide trase în miere.

– Acolo mă duc, a spus Iggy. Îmi poți da niște bani?

Iggy, Angel și cu mine ne-am dus să cumpărăm șase punguțe cu arahide trase în miere (chiar miroseau dumnezeiește), iar Fang, Nudge și Gasman au plecat s-o vadă pe fata-clovn, vânzătoare de baloane.

Mergeam la pas să ne alăturăm lor, când ceva în legătură cu clovnul mi-a atras atenția. Se uita după un tip brunet, subțire, care se plimba pe o alee. Privirile li s-au întâlnit.

M-au trecut florii pe șira spinării. Dintr-odată, pentru mine distracția s-a spulberat. Am fost înghițită de spaimă, lurie și un reflex intens de autoconservare.

– Iggy, fiți pe fază, am șoptit. Adună-i pe ceilalți.

Lângă mine, Angel se încordă, iar mâna ei se încleștă

mtr-a mea. Am luat-o repede spre ceilalți. Fang, făcând o verificare automată a zonei, mi-a remarcat expresia preocupată. În clipa următoare, o apucase pe Nudge de mână și pe Gasman de umeri, trăgându-i pentru a se îndepărta repede.

Ne-am întâlnit pe alee și-am mărit pasul. O singură ocheadă aruncată în urma mea mi-a confirmat că tipul brunet ne urmărea. Lui i se alăturase o femeie care arăta la fel de puternică și hotărâtă ca el.

Un șuvoi de înjurături reprimite eroic îmi năvăliră prin minte. Am cercetat peisajul în căutarea unor rute de scăpare, un loc de unde să putem decola, un loc unde să ne ascundem și să dispărem.

Ne ajung din urmă.

– Fugiți! am zis.

Noi șase putem alerga mai repede decât majoritatea .uluiților, însă Eliminatorii au fost și ei modificați genetic.

Încă nu puteam găsi nicio cale de ieșire, eram terminați.

Acum erau trei, li se alăturase încă unul de tip fotomo- del masculin. Se lansaseră într-o urmărire la pas alergător și acum reduceau distanța dintre noi.

Aleile se contopeau cu altele, uneori îngustându-se, alteori lățindu-se. Din

când în când, aproape că ne izbeam de bicicliștii sau patinatorii care rulau prea repede ca să mai poată vira.

— Sunt patru, a anunțat Fang. Băgați mare, tipilor!

Am accelerat. Erau, poate, la vreo douăzeci de metri în urma noastră. Rânjetele flămânde le schimonoseau fețele arătoase.

— Șase acum! am zis.

— Sunt prea rapizi, m-a informat Fang inutil. Poate că ar trebui să ne luăm zborul.

Mi-am mușcat buza, încleștându-mi mâna pe a lui Angel. Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Sunt tot mai aproape, foarte aproape...

— Sunt opt! a rostit Fang.

77

— La stânga! a spus Iggy, și fără nicio întrebare ne-am aruncat într-acolo. Cum de a știut că era acolo, n-aveam nicio idee.

Aleea noastră s-a terminat, brusc, într-un spațiu mult mai vast, înconjurat de vânzători care ofereau tot felul de lucruri. În partea stângă erau niște clădiri din cărămidă, iar o mulțime imensă de copii trecea printr-o poartă metalică.

Am dat cu ochii de firmă: Central Park Zoo.

— Amestecați-vă, am șoptit, și ca la un semn, ne-am topit în grămada de elevi.

Fang, Iggy, Nudge și cu mine ne-am aplecat să fim mai scunzi, și ne-am croit drum spre mijlocul grupului, în așa lei încât să fim înconjurați de alți copii. Nimeni nu părea să creadă că prezența noastră acolo era nelalocul ei, probabil că erau mai mult de două sute de copii, mânați prin porți.

Mi-am înfrânat o tentație de a urla și a mă holba peste umerii unei fete. Eliminatorii se împrăștiaseră și ne căutau, părând frustrați.

Unul dintre scârboșiiăștia mari a încercat să treacă de polițistul de la poarta grădinii zoologice, însă polițaiul i-a tăiat calea.

— E ziua numai pentru elevi, l-am auzit spunând. Niciun adult neautorizat. Oh, ești însoțitor? Da? Arată-mi permisul.

Scoțând un mârâit surd, Eliminatorul s-a retras și s-a alăturat semenilor săi. Am rânjit: oprit din drum de un polițai din New York. Bravo, băieți în albastru!

Am ajuns la poarta de intrare: momentul adevărului.

Ni s-a făcut semn să intrăm!

— Treceți, treceți, treceți, mormăia persoana de la intrare, făcându-ne semn să intrăm fără măcar să ne privească.

În interiorul grădinii zoologice, ne-am retras într-o parte, apoi am stat locului o clipă și am bătut palma.

— Da! a exclamat Gasman. Ziua școlarilor! Da! îmi place aici!

— Grădina zoologică! a spus Nudge, tremurând practic de încântare. Am vrut din totdeauna să văd grădina zoologică! Am citit despre ea... am văzut-o la televizor. Este atât de grozav! Mersi, Max!

N-aveam niciun merit în asta, dar am zâmbit și am dat din cap: magnifica Max.

— Haideți, să mergem mai departe, a zis Iggy pe un ton nervos. Să punem ceva distanță între noi și ei. Uau! Asta a fost un leu? Spuneți-mi că-i după gratii.

— Este o grădină zoologică, Iggy, a accentuat Nudge, luându-1 de braț și conducându-1. Totul se află după gratii.
Tot așa cum fusesem și noi.

78

— Oh, fraților, ia uitați-vă la ursul polar!

Gasman își lipi fața de geamul despărțitor, privind cum uriașul urs polar înota grațios în bazinul său imens. Ursul avea un butoiș gol de bere, ca să se joace cu el, pe care-1 trântea prin apă.

Am să-ți spun drept: noi n-am văzut până acum aceste animale, nu în realitate. N-am crescut mergând în excursii cu școala, cu ieșiri duminicale, la iarbă verde, cu părinții. Aceasta era o lume total diferită, străină, în care copiii roiau în voia lor prin grădina zoologică, animalele se aflau în habitatele lor și nu sufereau niciun fel de transplanturi genetice, ne plimbam de colo-colo, fără a fi conectați la encefalografe și aparate pentru luarea tensiunii.

Eram în sălbăticie.

Ca acest urs. De fapt, erau doi urși. Unul mare, vedeta, și altul mai mic, însoțitor. Aveau un habitat destul de spațios, cu stânci uriașe, un bazin de înot enorm, jucării cu care să se distreze.

— Frate, făcu Gazzy cu un aer meditativ. Mi-ar plăcea să am un bazin.

Sau, hei! Ce-ați zice de o casă? Siguranță? Mâncare din belșug? Toate acestea erau la fel de imposibile ca și bazinul de înot. Am întins mâna și l-am mângâiat pe Gazzy pe umăr.

— Asta ar fi chiar mișto, am căzut de acord.

Toate aceste animale, chiar dacă erau închise în incinte speciale, probabil plictisite de moarte, posibil suferind de singurătate, tot o duceau mai bine decât am dus-o noi, la Școală. Mă simțeam iritată și supărată, nervoasă, încă sub efectul dozei de adrenalină, după ce fusesem urmărită de Eliminatori. Dând cu ochii de toate aceste animale, m-a făcut să-mi amintesc prea multe despre vremea când eram mică, când trăiam într-o cușcă atât de strâmtă încât nici nu mă puteam ridica.

Iar asta mi-a reamintit că eram aici ca să găsim Institutul, indiferent ce-ar fi fost. Peste puțin timp, am putea afla cine eram, de unde proveneam, cum s-a întâmplat să venim pe lume.

M-am frecat cu mâna la gură, începând să mă simt agitată și cu un început de migrenă. Dar Nudge, Gasman, Angel și Iggy se distrau de minune. Nudge îi descria totul lui Iggy și râdeau și alergau prin jur. Exact ca toți copiii normali. Vreau să spun, cu excepția aripilor retractabile și celelalte.

— Locul ăsta îmi provoacă fiori, a zis Fang.

— Și ție? Eu înnebunesc aici, am recunoscut. Este un oraș al flashback-urilor. Iar eu am...

Voiam să zic „o migrenă”, dar apoi n-am mai vrut să mă văicăresc, să-l aud pe Fang spunând, iar, că trebuia să merg la un doctor.

— .. o poftă irezistibilă de a vedea toate aceste animale libere, am continuat.

— Libere ca să facă ce? a întrebat Fang sarcastic.

— Doar ca să fie afară, să scape, am răspuns.

— Afară, în mijlocul Manhattanului? a subliniat Fang. Libere, fără niciun fel de protecție, fără să le mai aducă nimeni de mâncare, fără să aibă nicio idee

cum să-și poarte singure de grijă? Le este mult mai bine aici. Doar dacă nu cumva vrei să zbori până în Groenlanda, cărând în spate un urs polar.

Logica este atât de incredibil de agasantă, uneori. I-am aruncat o privire lui Fang, după care m-am dus să-i adun pe ceilalți.

— Putem pleca? i-am întrebat, încercând să nu gem.

Ar fi fost foarte nelalocul său pentru un lider.

— Vreau doar să... plecăm de aici.

— Te-ai cam înverzit, a observat Gasman.

Începeam să am o senzație de greață.

— Da. Putem pleca înainte să mă răstesc la bocanci sub privirile tuturor acestor copii sensibili?

— Veniți aici, a spus Fang, arătând spre o crevasă mare, săpată între două stânci uriașe, artificiale.

Ducea spre o alee care probabil că era folosită de îngrijitorii de la zoo, era pustie și împrejmuită.

Am reușit să plec de acolo fără să cad, să urlu, sau să vomit. Ce schimbare minunată.

79

— Știți ce-mi place mie la New York? a rostit Gasman, tare, mestecându-și hotdogul lui cușer. E plin de newyorkezi mai ciudați decât noi.

— Așadar, ne potrivim cu mediul? a întrebat Iggy.

M-am uitat la el. Lungea un con de înghețată care arăta ca versiunea lui în miniatură: înalt, subțire, și vanilat. El avea deja peste un metru optzeci înălțime — deloc rău pentru un băiat de paisprezece ani. Cu înălțimea lui, pielea albă și părul blond-roșcat, am considerat că era cel mai vizibil dintre noi. Însă aici, pe acest bulevard larg, eram înconjurați de supermodele senzaționale, rockeri punkiști, adepți ai stilului goth în haine de piele, studenți, oameni veniți din toate țările lumii și, da, bineînțeles, șase copii cu pelerine de vânt voluminoase, haine prăpădite și o igienă personală deficitară nu ieșeau deloc în evidență.

— Mai mult sau mai puțin, am răspuns. Desigur, asta nu ne-ar ajuta cu Eliminatorii.

Instinctiv, am măturat cu privirea împrejurimile, o verificare la 360 de grade, în vederea depistării oricărui semn de necaz.

— Și dacă tot am adus vorba, a spus Fang, se pare că ne confruntăm cu versiunea 6.0.

— Și eu m-am gândit la fel, am zis. Recolta de anul acesta pare mult mai umanoidă. Și sunt și femele. Ceea ce-i nasol.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, examinam fiecare chip care trecea pe stradă, căutând orice urmă de formă ciudată, animalică, vreo sclipire de cruzime în ochi, o tăietură aspră a liniei gurii.

— Mda. Știm cu toții cât sunt de sângeroase femeile.

Lupte în noroi și așa mai departe, a observat Fang.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce cabotin.

— Aș putea primi un burrito? a întrebat Nudge pe când ne apropiam de un alt vânzător ambulant.

S-a întors cu fața spre mine, mergând când înainte, când înapoi pe trotuar.

— Ce-i un nish? Pot să-mi iau un burrito, da?

— Se spune ktiish, am corectat-o. E ca o porție de piure de cartofi, prăjită. Cercetam cu privirile toate clădirile, dar pentru ce, habar n-aveam. Vreo firmă mare cu inscripția Institutul?

— Ce-i aia sauerkraut? a întrebat Angel.

— Nu vrei așa ceva, i-am răspuns. Crede-mă.

Ne-am luat fiecare câte un burrito, dar nu în folie.

— Îmi place să-mi pot cumpăra de mâncare în timp ce ne plimbăm, a spus Nudge încântată. Dacă mergi vreo două cvartale, întotdeauna găsești pe câte cineva care vinde mâncare. Și delicatesele. Mor după ele! Sunt peste tot! Oriunde te duci, găsești tot ce-ți trebuie: mâncare, delicatese, bănci, stații de metrou, autobuze, magazine mișto, standuri cu fructe, chiar pe stradă. Ăsta-i locul cel mai bun, vă spun eu. Poate că ar trebui să trăim numai aici.

— Cu siguranță, ar fi foarte convenabil pentru Eliminatori, am zis. N-ar mai trebui să ne caute prin toate coclaurile.

Nudge se bosumflă, iar Angel mă luă de mână.

— Dar ai dreptate, Nudge, am adăugat, părăndu-mi rău că-i stricasem bucuria. Știu ce vrei să spui.

Însă asta costa bani și ai noștri erau cam pe ducă. Și aveam o misiune.

M-am oprit brusc, ca trăsniță.

Fang se uita la mine.

— Durerea? a întrebat el încet, privind în jur de parcă s-ar fi gândit unde să mă ducă dacă mă prăbușeam cu totul.

Am scuturat din cap și-am inspirat adânc.

— Prăjiturile!

Mă privea nedumerit.

M-am răsucit pe călcâie să văd de unde venea aroma. Normal! Chiar în fața noastră era un mic magazin. Mr. Fields. Mirosul prăjiturilor proaspăt scoase din cuptor plutea până în stradă. Mirosea ca la Ella acasă, evocându-mi siguranță, un cămin.

— Trebuie să cumpăr prăjituri, am anunțat, și-am intrat în magazin, cu Angel pășind pe lângă mine.

Erau formidabile.

Însă nu atât de bune ca prăjiturile făcute acasă.

80

— Deci, care-i mărețul tău plan pentru găsirea Institutului? a întrebat Iggy.

— Am obosit de atâta umblat, a gemut Nudge. N-am putea să ne așezăm și noi un minut?

Fără să mai aștepte niciun răspuns, s-a trântit pe niște I repte late din piatră, de la intrarea unei clădiri. Și-a lăsat capul în mâini și a închis ochii.

— Ăăăă...

Doar mergem aiurea până dăm de el, nu părea să fie un răspuns strălucit. Însă Iggy atinsese coarda sensibilă: nu știam cum să dăm de Institut. Nu știam nici cum arăta, sau nici măcar dacă era în New York City, de fapt.

Gasman și Angel s-au așezat lângă Nudge. Am fost, din nou, frapată de ce copii incredibil de isteți erau — pentru niște mutanți.

— Ce-ar fi să căutăm într-o carte de telefon? a sugerat Fang. Tot timpul văd câte una.

— Mda, asta ar fi o posibilitate, am zis, frustrată că nu putea veni cu

altceva mai bun.

Aveam nevoie de un sistem de informații, poate un computer în care să putem pătrunde. Un leu mare, din marmură, îmi atrase privirea; această clădire avea doi în față. Foarte șmecheră chestia.

Am clipit și-am văzut patru lei, ca niște imagini suprapuse una peste alta. Tremurau pe dinaintea ochilor mei și-am scuturat puțin din cap. Am clipit din nou și totul a revenit la normal. Pe piept simțeam o greutate masivă — creierul meu o luase iar razna.

— Și-atunci ce facem? a întrebat Iggy.

Da, șefu', condu.

Trăgeam de timp, îngrijorată că mi-ar putea exploda capul în orice clipă. M-am uitat la clădirea din fața noastră. Avea o denumire: se chema Biblioteca Publică pentru Științe Sociale și Umaniste din New York. Hello! O bibliotecă.

Am arătat cu o mișcare a capului spre clădire.

— O să începem de aici, am zis repezit, și-am bătut de două ori din palme ca să-i ridic în picioare pe cei mai mici. Cred că au computere, baze de date...

Am lăsat glasul să mi se stingă și-am pornit, hotărâtă, în sus pe trepte. Nudge, Gazzy și Angel mă urmară.

— Cum îi reușește? l-am auzit pe Fang întrebându-l pe Iggy.

81

În interior, biblioteca era uimitoare. Niciunul dintre noi nu mai fusese vreodată într-una, și ne holbam prin jur ca niște țărânoi ce eram.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Un tip tânăr stătea în spatele unui ghișeu din lemn Instruit. Părea ușor nemulțumit, dar nu ca și cum ar fi vrut să ne smulgă plămânii din piept, așa că mi-am imaginat că nu era vreun Eliminator.

— Da.

Am pășit înainte, arătând pe cât de serioasă și expertă putea fi o mutantă de paisprezece ani, care nu mai călcase niciodată într-o bibliotecă.

— Speram să găsesc aici informații despre un anume institut despre care cred că se află în New York.

I-am zâmbit, cu multă căldură, iar el a clipit.

— Din păcate, nu cunosc numele întreg al institutului, ,iu unde se află în New York. Este vreun computer pe care

I-ș putea folosi ca să caut? Sau vreo bază de date?

Ne-a cercetat pe toți cu privirea. Angel a ieșit în față lângă mine și m-a luat de mână. I-a zâmbit dulce tipului, arătând, ei bine, angelică.

— Etajul al patrulea, a zis el după un moment de tăcere. Sunt computere într-o încăpere adiacentă, lângă sala principală de lectură. Accesul este gratuit, însă trebuie să semnezi la intrare.

— Vă mulțumesc foarte mult, am zis, zâmbind din nou.

Apoi ne-am înghesuit într-un lift.

Gasman a apăsă butonul cu numărul patru.

— Ei, și mai spui că nu ești fermecătoare? a mormăit Fang, dar fără să mă privească.

— Poftim? am întrebat, uluită, dar n-a mai spus nimic.

Am urcat, detestând să fim într-un loc atât de strâmt și închis. Transpirația îmi șiroia pe frunte în clipa când ușile s-au dat la o parte, la etajul patru, și-am tâșnit din lift de parcă ar fi fost presurizat.

Am găsit imediat șirul de computere, cu instrucțiuni cum să navighezi pe Internet. Tot ce-a trebuit să facem a fost să semnez la recepție. Am semnat cu numele „Ella Martinez”, cu înflorituri, iar angajatul mi-a zâmbit.

Acesta a fost ultimul lucru încântător care mi s-a întâmplat în următoarea oră și jumătate. Fang și cu mine am căutat în toate felurile la care ne puteam gândi, și-am găsit un milion de institute de toate felurile, în Manhattan și pe tot cuprinsul statului New York, însă niciunul nu părea promițător. Favoritul meu? Institutul pentru Realizarea Potențialului Interior al Animalului de Companie. Dacă-mi poate explica cineva ce înseamnă asta, să-mi scrie.

Angel zăcea sub pupitru, la picioarele noastre, murmurând încet, pentru ea. Nudge și Gasman jucau

spânzurătoarea pe o bucată de hârtie. Din când în când, izbucneau violențe, din moment ce niciunul dintre ei nu stătea grozav la capitolul vocabular.

Iggy stătea nemișcat într-un scaun, și știam că asculta I iecare șoaptă, fiecare scrâșnet de scaun, fiecare foșnet din încăpere, creând o hartă invizibilă a ceea ce se petrecea în jurul său.

Am tastat încă o comandă de căutare, apoi am privit uluită cum ecranul monitorului se încețoșează și se întunecă. Un șir de cuvinte portocalii eșec, eșec, eșec, se plimbă pe ecran înainte ca acesta să devină negru și să se stingă.

— Oricum, e aproape de ora închiderii, a spus Fang.

— Putem dormi aici? a întrebat Iggy încet. Este atât de liniște. Îmi place aici.

— Aăă, nu prea cred, am zis, privind în jur.

Nu-mi dădusem seama că majoritatea oamenilor plecaseră, eram singurii rămași în încăpere. Cu excepția femeii în uniformă, care stătea de pază și tocmai ne depistase. Femeia a luat-o spre noi și ceva din comportamentul ci, mersul ei foarte hotărât, mi-a declanșat toate alarmele.

— S-o ștergem, am murmurat, ridicându-1 pe Iggy de pe scaun.

Ne-am strecurat afară, am găsit scările, și-am coborât în fugă cât de repede puteam. Mă așteptam ca în orice clipă să apară Eliminatorii, însă am țâșnit afară sub lumina blândă a amiezii târzii și-am coborât treptele de piatră fără să ne fi urmărit nimeni.

82

— Putem merge cu metroul înapoi în parc? a întrebat Nudge obosită.

Era târziu. Decisesem să dormim din nou în Central Park. Era imens, întunecat, plin de arbori.

— Nu-i de mers mai mult de optsprezece cvartale până acolo, am spus.

Dar Angel începea și ea să fie istovită, nu-și revenise complet.

— Să vedem cât costă.

După cinci trepte coborâte la intrarea spre stația de metrou, eram deja încordată. Nudge, Angel și Gasman erau prea obosiți ca să-i mai deranjeze ideea de a se afla într-un spațiu închis, dar Fang, Iggy și cu mine aveam deja spasme.

Biletul costa doi dolari de persoană, cu excepția copii

lor mai mici de un metru douăzeci, care călătoreau gratis. M-am uitat la Angel. Chiar dacă avea numai șase ani, măsura deja peste un metru douăzeci înălțime. Așa că asta făcea doisprezece dolari.

Atâta doar că ghereta de bilete era închisă. Așa că ar fi trebuit să folosim automatul de bilete, dacă nu ne deranja un mic amănunt, cum ar fi săritul peste bariera de la intrare, când nu se uita nimeni.

Odată ce-am intrat, au trecut zece minute fără să vină nicio garnitură de metrou. Zece minute luuuuuungi, I imp în care am crezut că sunt pe cale să încep să urlu și să mă cațăr pe pereți. Dacă am fost urmăriți, dacă veneau Eliminatorii.. .

L-am văzut pe Iggy întorcându-și capul, ascultând ceva dinspre interiorul tunelului întunecat.

- Ce-i? am întrebat.
- Oameni, a răspuns. Acolo.
- Lucrători?
- Nu cred.

Am scrutat beznă. Acum, că mă concentrasem, am putut auzi și eu vocile. Și în jos, pe linie, am văzut ceea ce părea licărul unui foc, lucirea lui reflectată pe curbura tunelului.

Am luat o decizie bruscă, fapt care întotdeauna făcea gașca să se simtă bine și în siguranță.

— Să mergem, am zis, și-am sărit de pe peron pe șinele care duceau în întuneric.

83

— Ce înseamnă asta? a întrebat Gasman, arătând spre mica placă de metal care anunța: Nu atingeți cea de-a treia șină!

— Înseamnă că prin cea de-a treia șină circulă șapte sute de volți de curent electric, a explicat Fang. Atinge-o și te faci un fel de floricele de porumb.

— OK, am spus. Bun sfat. Toată lumea să stea departe de a treia șină.

Apoi i-am aruncat lui Fang o privire cu mesajul: „Mulțumesc pentru acea imagine adorabilă.” Aproape că mi-a rânjit.

Iggy a simțit primul trenul.

— Toată lumea afară de pe șine, a cerut el, stând neclintit până când l-am apucat de braț.

Ne-am retras cu toții până lângă un perete groaznic, dezgustător, și ne-am lipit de el cât de bine am putut.

Peste treizeci de secunde, o garnitură de metrou a trecut pe lângă noi atât de repede, încât curentul de aer din spatele lui ne-a făcut să ne legănăm spre el. Mi-am ținut genunchii băgați sub ai lui Angel, astfel încât să nu fie smulsă de pe loc.

— Ei, asta a fost destul de palpitant, am zis în timp ce ne dezlipeam cu grijă de perete.

— Cine-i acolo?

Glasul era agresiv și aspru, ca și cum proprietarul lui și-ar fi petrecut ultimii cincizeci de ani fumând. Poate că asta și făcuse.

Am pășit înainte, grăbiți, cu aripile pregătite să ni le desfacem în caz că trebuia să ne ridicăm brusc.

— Nimeni, am strigat convingătoare, în vreme ce treceam de curba tunelului.

— Uau! a făcut Gasman dintr-o suflare.

Înainte noastră se afla un oraș. Un oraș mic, prăpădit, în subsolurile

Manhattanului. Grupuri de oameni se înghesuiau într-o peșteră imensă din beton. Tavanul se afla deasupra noastră la o înălțime echivalentă cu trei etaje, și de pe el se scurgeau stalactite din vopsea și condens.

Mai multe fețe nespălate priveau spre noi, iar cineva a spus:

— Nu-s polițai. Copii.

S-au întors la ale lor, neinteresati de noi, cu excepția unei femei care părea să fie îmbrăcată cu cinci rânduri de haine.

— Aveți de mâncare? a lătrat ea.

Fără niciun cuvânt, Nudge a scos din buzunar un knish învelit în șervețel și i l-a întins. Femeia l-a mirosit, l-a privit, apoi s-a întors cu spatele la noi și a început să mănânce.

Ici-colo, caverna era punctată de butoaie de petrol de i ile cincizeci de galoane în care oamenii făcuseră focul. Era o noapte caldă de primăvară, dar focurile ofereau singura sursă de lumină și risipea răcoarea umedă care-mi cuprindea picioarele.

Era cu totul o altă lume, formată din oameni fără adăpost, oameni care nu se potriveau nicăieri, dezertori... Am văzut și un cârd de copii care arătau cam de vârsta noastră.

Mi-am dat seama că mă durea capul. Durerea s-a accentuat în decursul întregii serii, iar acum nu voiam decât să dorm.

— Acolo, a rostit femeia cu knish-ul, arătând într-o anumită direcție.

Ne-am uitat și-am văzut un ieșind îngust, construit pe un perete. Avea o lungime de câteva sute de metri, iar oamenii dormeau pe el, marcându-și teritoriul cu pături vechi sau cutii din carton. Femeia arătase spre o porțiune de vreo zece metri, care părea neocupată.

M-am uitat spre Fang, iar el a dat din umeri. Nu era la fel de frumos ca în parc, dar era cald, uscat, și părea cumva un loc sigur. Am urcat pe margine, ridicând-o pe Angel. Întorși cu spatele spre restul lumii, ne-am pus pumnii unul peste altul și i-am ciocnit de două ori. Aproape instantaneu, Nudge s-a și întins, punându-și mâinile sub cap.

Fang și cu mine ne-am așezat cu spatele rezemat de perete. Mi-am luat capul în mâini și-am început să-mi frec tâmplele.

— Ești bine? a întrebat Fang.

— Mda, am murmurat. O să-mi fie mai bine mâine.

— Culcă-te, mi-a spus el. Preiau eu prima gardă.

I-am oferit un zâmbet recunoscător și foarte curând am fost dusă, dusă, dusă... fără să am vreo idee cum vom ști că s-a făcut dimineață.

84

Explozia din creier mi-a revenit în timp ce dormeam.

O clipă eram pierdută într-un vis în care mă plimbam, .igale, printr-un câmp de flori galbene, ca într-o reclamă proastă pentru șampon, pentru ca în clipa următoare să mă trezesc în capul oaselor, ținându-mă de cap și simțindu-mă ca și cum Moartea venise, în sfârșit, și după mine, și nu accepta niciun refuz.

Respirația mea era o serie de șuierături sacadate. Săgeți de durere îmi străpungeau craniul și m-am auzit scâncind. Te rog, fa să se termine repede, L-am rugat pe Dumnezeu. Te rog, pune-i capăt, pune-i capăt, pune-i capăt acum. Te rog, le rog, te rog.

— Max?

Glasul scăzut al lui Fang, chiar lângă ureche, pătrunse printre valurile de durere. N-am putut să-i răspund.

Fața-mi era scăldată în lacrimi. Dacă aș fi stat pe o stâncă, nimic nu m-ar fi putut opri să mă arunc de-acolo. Cu aripile strânse înăuntru.

În interiorul creierului meu imaginile fulgerau fără sens, îmbolnăvind-mă, atacându-mi simțurile cu imagini, cuvinte, sunete. O voce vorbea lucruri de neînțeles. Poate că era a mea.

Ca de la mare distanță, am simțit mâna lui Fang pe umărul meu, dar era ca și cum aș fi privit un film: părea cu totul fără nicio legătură cu ce mi se întâmpla mie. Dinții îmi erau atât de încheștați, încât mă durea maxilarul, iar apoi am simțit gust de sânge — îmi mușcasem buza.

Când voi vedea proverbialul tunel de lumină albă de care auzisem atât? Cu oameni care să mă aștepte la capătul celălalt, zâmbind și ridicându-și mâinile? Copiii înaripați nu se duc în ceruri?

Apoi, o voce furioasă s-a strecurat prin durere:

— Cine și-a băgat labele în Mac-ul meu ?

85

Și la fel ca înainte, durerea a cedat încet și aproape că am plâns din cauza frustrării: dacă eram pe moarte, nu murisem. Dacă nu eram moartă, mi se putea întâmpla din nou.

Imaginile se derulasera în dosul ochilor mei, dar erau neclare și indescifrabile. Dacă aș fi fost singură, aș fi început să urlu. În loc de asta, trebuia, cu disperare, să încerc să mă abțin, să nu-i trezesc pe cei mai mici (dacă nu o făcusem deja) și să încerc să nu trădez poziția noastră.

— Cine sunteți? a răsunat din nou glasul. Ce faceți aici? Mi-ai blocat tot sistemul, cretină nenorocită!

În mod normal, aș fi fost deja în picioare, împingându-i pe Angel și pe ceilalți la spatele meu, cu o privire crâncenă în ochi.

Oricum, în noaptea asta zăceam făcută colac, umilită, ghemuită și scâncind, ținându-mă de cap, cu ochii strânși, încercând să nu bocesc ca o fraieră penibilă.

— Despre ce tot vorbești acolo? a întrebat Fang, cu o în- t lexiune de oțel în glas.

— Sistemul meu s-a blocat. Am depistat interferența și vine dinspre tine. Așa că-ți spun doar s-o lași baltă, altfel o încurci!

Am inspirat adânc, tremurător, cu totul umilită că un străin mă vedea în halul ăsta.

— Și ce-i cu ea? S-a drogat?

— E bine, s-a răstit Fang. Nu știm nimic despre computerul tău. Dacă nu ești în moarte cerebrală, cară-te de-aici.

Nimeni nu are o voce mai rece și mai amenințătoare decât Fang, atunci când vrea.

Celălalt a spus sec:

— Nu mă duc niciunde decât dacă încetați să vă mai băgați în Mac-ul meu. De ce n-o duci pe prietena ta la un spital?

Prietenă? Oh, Doamne, o să mă ocup și de asta, dar mai târziu. A fost destul însă ca să mă ridic într-un cot, apoi să mă scol în capul oaselor.

— Cine naiba ești tu? am mârâit, efectul fiind total compromis de tonul

slab, plângăcios, al vocii mele.

Clipind rapid, găsim dureroasă chiar și lumina firavă din tunel, m-am străduit să mă concentrez asupra intrusului.

Aveam impresia încețoșată că era cineva cam de vârsta mea; un puștan zdrențaros, îmbrăcat în efecte militare vechi. Avea un PowerBook ponosit, atașat de curelele de pe umerii săi, ca un fel de xilofon sau așa ceva.

— Nu-i treaba ta! a răspuns el. Doar lasă-mi placa de bază în pace.

Eram încă transpirată și îmi era greață, încă mai aveam migrena năprasnică și mă simțeam tremurând, dar credeam că reușesc să încropesc o propoziție întreagă:

— Despre ce vorbești?

— De asta!

Băiatul și-a întors Mac-ul spre noi, iar când am văzut ecranul, am rămas cu gura căscată.

Era un talmeș-balmeș de imagini sclipitoare, desene, hărți, șiruri de coduri, secvențe video cu filme mute, cu oameni care vorbeau. Erau exact chestiile care-mi inundaseră creierul în momentul atacului.

PARTEA A 5-A VOCEA - FĂ ASTA VOCEA MEA

86

Ochii mi-au fugit spre fața murdară a băiatului.

— Cine ești tu? am întrebat din nou, cu un glas încă tremurător.

— Eu sunt tipul care o să-ți tragă șuturi în fund dacă iui încetezi să intri în sistemul meu, a răspuns puștiul furios.

În clipa următoare, ecranul computerului său se goli în totalitate, acoperit acum de același verde mohorât ca și hainele sale. Apoi litere mari, roșii, se plimbară în jos, pe ecran: Hello, Max.

Fang și-a răsucit capul să se poată holba la mine, iar eu mi-am concentrat, neajutorată, privirile în ochii lui mari, întunecați. Apoi, ca și cum ar fi fost conectate, capetele ni au întors spre computer. Pe ecran scria: Bun venit la New York.

În interiorul minții mele s-a auzit un glas: Am știut că ai să vii. Am planuri mari pentru tine.

— Ai auzit asta? am șoptit. Ai auzit?

— Ce să aud? a întrebat Fang.

— Vocea, am zis.

Mă durea capul, însă durerea era mai suportabilă, și se părea că s-ar putea să scap și de vomitat. Mi-am frecat tâmpilele din nou, cu privirea fixată pe Mac-ul băiatului.

— Care-i treaba? a întrebat el, sunând mult mai puțin bătaios, dar mult mai tulburat. Cine-i Max? Cum faci asta?

— Noi nu facem nimic, a zis Fang.

Un nou val de durere mi se sparse în creieri, și, din nou, pe ecranul computerului începură să fulgere imagini disperate, aiureli, planuri, desene, toate haotice și amestecate

Uitându-mă pe ecran, tremurând și încă frecându-mi tâmpilele, am descoperit cinci cuvinte: Institutul pentru îmbunătățirea Calității Vieții.

M-am uitat spre Fang, iar el a dat din cap cât mai discret posibil: le văzuse și el.
Apoi ecranul se întunecă din nou.

87

Hăiatul începu să tasteze repede niște comenzi, mormăind:

— Am să urmăresc chestia asta...

Fang și cu mine l-am privit, dar după vreo două minute .liuritul s-a oprit, închizându-și, frustrat, computerul. S-a uitat la noi cu ochii mijiți, cercetând totul cu privirile: sângele uscat de pe obrazul meu, pe ceilalți copii care dormeau lângă noi.

— Nu știi cum faci asta, a spus el, părând resemnat și u itat. Unde-i echipamentul tău?

— N-avem niciun fel de echipament, a răspuns Fang. Ciudat, nu?

— Sunteți fugiți de undeva? Aveți probleme?

Jeb ne instruisese să nu ne încredem niciodată în nimeni. (Acum știam că aici era inclus și el.) Aiuritul ăsta începea să mă enerveze foarte tare.

— De ce-ai crede așa ceva? a întrebat Fang liniștit. Băiatul și-a dat ochii peste cap.

— Ia să vedem. Poate pentru că sunteți o gașcă de copii i .ire dorm într-un tunel de metrou. Cam astea sunt indiciile, nu?

OK, avea dreptate.

— Dar cu tine ce-i? am întrebat. Ești un copil care doarme într-un tunel de metrou. Nu mergi la școală?

Băiatul a tușit.

— MIT m-a dat afară.

MIT era o universitate pentru genii, auzisem de ea. Băiatul ăsta nu avea vârsta necesară.

— Aha.

Am avut grijă să par incredibil de plictisită.

— Nu, pe bune, a spus el, cu un aer aproape șmecheresc. Am fost admis devreme. Aveam de gând să absolv secția IT. Dar mi-am făcut de cap și mi-au zis să mă car de-acolo.

— Cum adică ți-ai făcut de cap? a întrebat Fang.

A dat din umeri.

— Nu-mi luam Thorazina. Spuneau că fără Thorazină zbor din școală.

OK, am fost destul timp prin preajma savanților cu proiecte trăsnet ca să pricep câte ceva. Cum ar fi faptul că Thorazina era ceva ce li se dădea schizofrenicilor.

— Deci nu-ți plăcea Thorazina, am comentat.

— Nu.

Fața i s-a înăsprit.

— Nici Haldolul, sau Mellerilul, ori Zyprexa. Toate-s nasoaie. Oamenii vor doar să fiu liniștit, să fac ceea ce mi se spune, să nu provoc necazuri.

Era ciudat; îmi amintea, un pic, de noi: alesese să ducă o viață dură, mizerabilă, în locul uneia lipsite de griji, unde ar fi fost ținut ca un prizonier.

Desigur, noi nu eram schizo. Pe de altă parte, eu auzeam în minte o voce care-mi vorbea. Așa că mai bine să nu ajung la niciun fel de concluzii pripite.

— Atunci ce s-a întâmplat cu computerul tău, frate? a întrebat Fang.

Băiatul a ridicat din nou din umeri.

— Este lumina ochilor mei. Pot să hackeresc orice. Uneori, oamenii mă plătesc. Fac din astea când am nevoie de bani.

Dintr-odată, și-a pus lacăt la gură.

— De ce? Cine vrea să știe asta?

— Calmează-te, tipule, a zis Fang încruntându-se. Doar discutam.

Însă băiatul a început să se tragă înapoi, părând nervos.

— Cine v-a trimis? a întrebat pe un ton tot mai ridicat. Cine sunteți? Lăsați-mă în pace! Stați departe de mine!

Fang și-a ridicat mâna într-un gest de calmare, dar băiatul s-a întors și a luat-o la fugă. În circa cincisprezece secunde nu-i mai puteam auzi tenișii pe sol.

— Întotdeauna este reconfortant să te întâlnești cu cineva mai țițnit decât noi, am spus. După așa ceva, noi părem normali.

— Noi? a zis Fang.

— Ce se întâmplă? a întrebat și Iggy adormit, ridicându-se în picioare.

Am oftat, însă m-am străduit să-i povestesc lui Iggy despre computerul puștiului, despre Vocea din capul meu, despre imaginile care fulgeraseră prin mine în timpul unuia dintre atacurile mele. Am încercat să par nonșalantă, i .1 să nu-și dea seama că tremuram în bocanci.

— Poate că o iau razna, am zis detașată, însă asta mă va duce la fapte mărețe. Ca pe Ioana d'Arc.

— Dar să controlezi computerele altora? a spus Iggy sceptic.

— Nu văd cum, am răspuns. Dar din moment ce nu avem niciun indiciu despre cine sau ce-ar putea cauza asta, cred că nu putem exclude nimic.

— Hmmm. Putem crede că asta are legătură cu Școala sau cu Institutul? a întrebat Fang.

— Păi, ori asta, ori înseamnă că așa m-am născut, am comentat sarcastică. Există șansa să nu fi fost născută așa, așa că haideți să încercăm, pe bune, să găsim Institutul mâine. Cel puțin, acum știm ce denumire trebuie să cău- tăm.

Institutul pentru îmbunătățirea Calității Vieții.

Interesant, nu?

88

Te-ai trezit vreodată de o sută de ori mai obosit decât .itunci când te-ai culcat?

În dimineața următoare — cel puțin, așa am presupus, că era dimineața, din moment ce ne trezisem cu toții — m-am simțit ca una dintre cele douăsprezece prințese dansatoare, care au dansat toată noaptea, până li s-au găurit condurii, iar apoi au fost nevoite să doarmă toată ziua ca s.l-și revină. Numai că, oh, da: a) nu sunt prințesă; b) dormitul într-un tunel de metrou și încă un atac cerebral nu prea se compară cu dansatul noaptea întreagă; și c) bocancii mei militari erau încă în stare bună. Altfel, sentimentul era exact la fel.

— E dimineață? a întrebat Angel căscând.

— Mi-e foame, au fost primele cuvinte, previzibile, ale lui Nudge.

— OK, o să-ți dăm ceva de mâncare, am zis obosită. Apoi mergem să căutăm Institutul.

Fang, Iggy și cu mine căzusem de acord că nu le spunem nimic ălor mici de

hacker, sau despre ultimul meu atac cerebral. De ce să-și facă griji?

Ne-au trebuit vreo două minute să ne găsim drumul prin tunelurile de metrou înapoi la lumină și aer curat.

Îți dai seama imediat că ai respirat altceva decât aer curat, când o stradă din New York îți pare că are un miros chiar proaspăt și parfumat.

— E atâta lumină, a zis Gasman acoperindu-și ochii.

Apoi:

— Miroase a alune prăjite în miere?

Era imposibil să rezisti aromei lor incredibile. Putea fi și un Eliminator care să le vândă pe stradă, probabil tot ne-am fi dus. Mi-am concentrat privirea asupra vânzătorului. Nu. Nu era un Eliminator.

Am cumpărat niște alune, apoi ne-am dus pe Fourteenth Street, ronțâind, în vreme ce încercam să-mi pun la punct o metodă rezonabilă de căutare prin oraș. Primul lucru, o carte de telefon. Am văzut o cabină telefonică mai în față, însă nu mai exista decât lanțul de care atârnamea cartea de telefon. Ne-ar lăsa vreun magazin s-o consultăm pe a lor? Hei! Informații! M-am scotocit prin buzunare după ceva mărunțiș și-am ridicat receptorul. Am format 411.

— La New York, Institutul pentru îmbunătățirea Calității Vieții, am zis când operatorul a intrat automat pe fir.

— Ne pare rău. Nu există niciun număr de telefon sub acest nume. Vă rugăm verificați datele și reveniți.

Frustrarea era însoțitoarea mea constantă. Aș fi vrut să urlu.

— Și-acum ce naiba mai facem? l-am întrebat pe Fang.

S-a uitat la mine și puteam vedea că se concentra asupra problemei. A ridicat o punguță de hârtie cerată.

— Alune?

Am continuat să mergem și să mâncăm. Tot ce-ai fi vrut să cumperi pe lumea asta se găsea de vânzare pe Fourteenth Street din New York.

Desigur, noi nu ne permitem nimic. Totuși, era copleșitor.

— Zâmbiți, sunteți la Candid Camera, ne-a zis Fang, arătând spre o vitrină.

Într-un magazin de electronice, o cameră de luat vederi cu circuit închis afișa imaginile trecătorilor pe câteva ecrane de televizor. Automat ne-am lăsat capul în jos și ne-am întors cu spatele, devenind, instinctiv, paranoici în ceea ce privea captarea imaginii noastre.

Deodată, am tresărit când un singur impuls dureros, as- cuțit, mi-a izbit tâmpla. În același timp, cuvintele derulate pe ecranele TV mi-au atras privirea. M-am holbat neîncrezătoare când Bună dimineața, Max a apărut pe toate ecranele.

— Doamne, a răbufnit Fang, oprindu-se pe loc.

Iggy s-a ciocnit de el spunând:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Tu ești? m-a întrebat Gasman. Cum de te cunosc ăștia?

Joaca înseamnă învățare, Max, zicea Vocea din capul meu.

Era aceeași ca noaptea trecută și mi-am dat seama că n-aș fi putut spune dacă era de adult, sau de copil, de femeie, de prieten sau dușman. Grozav.

Jocurile-ți testează abilitățile. Distracția este crucială în dezvoltarea omului. Du-te și te distrează, Max.

M-am oprit, indiferentă la grămada de oameni care se scurgea în jurul nostru pe stradă.

— Nu vreau nicio distracție! Vreau niște răspunsuri! am răbufnit, fără să fi vrut asta... fata țicnită care-i răspundea micii sale Voci.

Urcă în autobuzul pentru Madison Avenue, a zis atunci Vocea. Cobori când

pare distractiv.

89

Nu știu cum vă simțiți voi, ceilalți care auziți glăscioare, dar ceva dintr-al meu mă face să-l ascult cu toată atenția.

Am clipit și-am descoperit că stolul mă privea solemn, uitându-se cum mă scufundam mai departe în demență totală, chiar sub ochii lor.

— Max, ești bine? m-a întrebat Nudge.

Am dat din cap.

— Cred că ar trebui să urcăm în autobuzul pentru Madison Avenue, am rostit, căutând vreun indicator stradal.

Fang mă examinează gânditor.

— De ce?

M-am întors puțin, ca să nu mă poată vedea ceilalți, și-am murmurat:

— Vocea.

Dădu din cap.

— Dar Max, a șoptit el, abia auzit, și dacă-i o capcană?

— Nu știu! am zis. Dar poate că ar trebui să facem ce spune, pentru o vreme... să vedem.

— Să facem ce spune? a întrebat Gasman.

O luasem spre colțul străzii. L-am auzit pe Fang spunând:

— Max tot aude o voce în interiorul ei. Nu știm ce-i.

Și să te mai îngrijești pentru ceilalți.

— Cum ar fi conștiința ei? a întrebat Nudge. Televizoarele au vreo vină în asta?

— Nu știm, a răspuns Fang. Acum vocea vrea să luăm autobuzul pentru Madison Avenue, din câte se pare.

Stația de autobuz se afla la paisprezece cvartale mai încolo. Am urcat și-am băgat banii pentru bilete în automat. Șoferul ne-a făcut semn să mergem mai departe, spunând „Treceți, treceți, treceți”, cu un glas plictisit.

Speram că Vocea nu voia să mă facă să tot cheltui din bani, mai aveam periculos de puțini.

Pentru persoanele care nu se simt bine în spații mici, închise, sau înconjurate de alți oameni, o călătorie cu autobuzul este aproape egal cu a trăi un coșmar. Autobuzul era atât de aglomerat, încât a trebuit să stăm pe interval, cu alți oameni lipiți de noi. Mi-am închipuit că oricând am fi putut sparge un geam și sări afară, însă întreaga poveste mi-a topit și ultimele mele rezerve de calm. Capul mi se agita continuu, căutând pasageri care s-ar fi transformat în Eliminatori.

Ei, Voce? m-am gândit. Ce mai urmează?

Simt sigură că asta te va surprinde, dar Vocea n-a răspuns.

Lângă mine, Angel mă ținea de mână încrezătoare, privind cum se perinda orașul prin fața geamurilor. Depin- iiea de mine. Trebuia să am grijă de toți. Trebuia să găsesc Institutul. Dacă atacurile mele cerebrale mă ucideau, Fang prelua comanda. Dar până atunci, eram Numero Uno. Nu puteam lăsa stolul de izbeliște. Ai auzit asta, Voce? Dacă ai de gând să mă faci să-i las baltă pe toți, o să-ți pară rău că ai... intrat vreodată în mintea mea.

Oh, Doamne, eram nebună rău.

— OK, oameni buni, a anunțat șoferul autobuzului prin difuzoare. Fifty-

eighth Street! Aid începe distracția!

Uluită, m-am uitat spre Fang, apoi am început să împing pe toată lumea spre ușa din spate a autobuzului. Am pășit în lumina soarelui. Autobuzul s-a îndepărtat zgomotos, lăsându-ne să tușim în fumul gazelor de eșapament. Ne aflam la capătul minunatului Central Park.

— Ce..., am început, apoi ochii mi s-au făcut cât cepele când am văzut o clădire mare, cu vitrină din sticlă, chiar vizavi, peste drum.

În spatele vitrinei se vedeau un urs de pluș uriaș, un imens soldat din lemn și o balerină de aproape cinci metri, înălțată pe vârful unui deget.

Firma indica AFO Schmidt.

Cel mai uimitor magazin de jucării din lume.

Păi, bine atunci.

90

Noi, copiii săraci, jalnicii copii-păsăret, n-am mai fost niciodată într-un magazin de jucării.

Iar AFO Schmidt este locul unde copiii cred că au murit și au ajuns în paradis. Chiar pe interiorul ușii de la intrare se afla un ceas imens, de două etaje, cu figurine în mișcare. Cântecele It's a Small World se auzea tare, dar cred că asta avea ca scop să acopere zarva.

Nu aveam nicio idee de ce ne aflam aici. Părea prea mult dacă speram ca această mică zbenguială să ne aducă mai aproape de găsirea Institutului, însă am luat decizia de a vedea unde ajunsesem.

O girafă de pluș, în mărime naturală, înconjurată de alte animale tot de pluș, deschidea calea spre o zonă unde existau numai astfel de jucării, spațiu care, practic, era la fel de mare ca și fosta noastră casă.

M-am uitat în jos spre Gazzy și Angel, și i-am văzut cum se holbau cu gura căscată la mult prea multe jucării nemaivăzute, prea multe ca să mai poată fi înțelese.

— Iggy, a spus Gasman, există o sală întreagă numai cu I ego și Bionicle.

— Du-te cu ei, i-am spus lui Fang. Și să nu ne pierdem din vedere unul pe altul, da?

A dat din cap și i-a urmat pe băieți în sala Lego, în vreme ce eu m-am dus după Angel și Nudge, care ridicau în brațe animalele de pluș unul după altul.

— Oh, Doamne, mi-a spus Nudge, ținând un mic tigru de pluș, oh, Max, nu-i ăsta lucrul cel mai drăguț? Oh, numele lui e Samson.

Îngăduitoare, am căzut de acord că era, într-adevăr, cel mai drăguț lucru și-am continuat să mă uit prin jur fie după vreun Eliminator, fie după un indiciu spre care m-ar fi putut dirija Vocea.

— Max?

Angel mă trăgea de mânecă. M-am întors spre ea și a ridicat un ursuleț de pluș. Era îmbrăcat ca un înger, cu un veșmânt alb și aripioare la spate. Un mic nimb din sârmă aurită îi plutea deasupra capului.

Ochii lui Angel mă priveau rugători. Am verificat cât costa. Plăcerea de a avea acest mic ursuleț de pluș putea fi a ei contra sumei de patruzeci și nouă de dolari.

— Îmi pare așa de rău, Angel, am zis, aplecându-mă la nivelul ei. Dar acest ursuleț costă patruzeci și nouă de dolari. Aproape că am rămas fără bani... n-am în niciun caz, nici pe-aproape, asemenea sumă. Chiar îmi pare rău. Aș vrea să ți-1 pot cumpăra. Știu că este un înger, ca tine.

Am mângâiat-o pe păr și i-am dat ursul înapoi.

— Dar îl vreau, s-a răstit Angel, ceea ce nu-i stătea deloc în caracter.

— Am spus nu. Asta-i, fetițo.

M-am îndepărtat câțiva pași, dar am rămas destul de aproape de fete, pentru a mă uita la un aranjament „mistic”. Acolo se aflau Mingiuțe Magic 8, iar când le scuturai, pe suprafața micului lor ecran apărea un răspuns.

Am scuturat una. „Foarte posibil”, a apărut predicția. Din păcate, uitasem să-i pun o întrebare.

Mai era și un joc numit Ca-balah!, un altul de ghicit în stil țigănesc, apoi vechea noastră preferată: o tăbliță Ouija. Am respirat adânc, cu mâinile în buzunare, și m-am uitat prin magazin. Poate că reușeam să dormim aici la noapte.

Am detectat cu coada ochiului o mișcare ușoară, iar privirea mea de vultur s-a concentrat în acea direcție. Era piesa tăbliței Ouija, piesa despre care se presupune că o mișcău „spiritele” pe suprafața tablei, oprindu-se asupra anumitor litere, însă toată lumea știe că trucul îl fac copiii.

Asta însă se mișcă fără s-o atingă nimeni.

Am privit în jur. Nu era nimeni prin apropiere. Angel se afla la vreo șase metri distanță, nu se uita la ea, și ținea încă în mână ursulețul-înger. Mi-am plimbat mâna pe deasupra șmecheriei — nu existau fire. Atinsese litera S și apoi A. Am ridicat tăblița și-am ținut-o sus, în caz că era manevrată cu ajutorul unui magnet. Indicatorul atinse apoi litera V și se îndrepta spre E.

Save.

Am pus tăblița înapoi de parcă ar fi fost înroșită în foc.

Micuțul triumphi negru se opri pe litera T. Apoi se mută pe H. Apoi pe E. The.

Alunecă foarte încet spre W, și m-am încruntat. Se mișcă în partea de sus, pe litera O, și mi-am încleștat fălcile. În momentul când a ajuns la R, eram gata să arunc tăblița prin magazin. Plină de furie, am privit cum termina. L-ul, D-ul. Apoi literele M, A și X.

Save the world, Max.

91

— Fang!

S-a întors spre mine, mi-a văzut fața și, instantaneu, i-a luat de mână pe Iggy și Gasman. Ni s-au alăturat, mie și lui Nudge, sub orologiul uriaș.

— Haideți să plecăm de aici, am murmurat. O tăbliță Ouija tocmai mi-a spus să salvez lumea.

— Doamne, parcă ai fi o persoană celebră, a zis Gasman, și era clar că nu simțea amenințarea de rău augur ca și mine.

— Unde-i Angel? a întrebat Fang.

Am întins mâna și-am rămas cu ea în aer. Mi-am rotit privirea în jur și m-am repezit înapoi la raionul cu animale de pluș. Deja, panica mă copleșise cu totul; nu trecuse nicio săptămână de când fusese răpită...

M-am oprit derapând lângă un cimpanzeu în mărime naturală, atârnat de un suport. În fața mea, Angel vorbea cu o femeie mai în vârstă. Nu văzusem niciodată un Eliminator atât de bătrân, așa că pulsul mi s-a mai calmat puțin.

Angel părea tristă și ținea ursulețul-înger în brațe ară-tându-1 femeii.

— Ce se întâmplă..., a început Fang.

Femeia a ezitat, apoi a spus ceva ce n-am putut înțelege, iar chipul lui Angel s-a luminat și fetița a început să dea nerăbdătoare din cap.

— Cineva-i cumpără ceva lui Angel, a spus Iggy șoptit.

Angel știa că o priveam, însă refuza să-și întoarcă privirile spre noi. Le-am urmat toți cinci până la casă și-am privit neîncrezătoare cum femeia, părând un pic năucită, și-a scos portofelul și-a plătit ursulețul lui Angel. Practic, Angel sărea în sus de bucurie. Țopăia veselă, strângând ursulețul la piept, și-am auzit-o spunând „mulțumesc” de aproape o mie de ori.

Apoi, avânt încă un aer ușor confuz, femeia a zâmbit, a il at din cap, și a părăsit magazinul.

Am dat năvală în jurul celei mai mici membre a familiei noastre.

— Ce-a fost asta? am întrebat. De ce ți-a cumpărat femeia ursul? Jucăria asta costă patruzeci și nouă de dolarii

— Ce i-ai spus? s-a interesat Iggy. Nouă nu ne cumpără nimeni nimic.

— Nimic, a răspuns Angel, ținându-și strâns ursulețul.

Eu doar am întrebat-o pe doamnă dacă n-ar vrea să-mi cumpere acest ursuleț, că-1 voiam foarte, foarte mult și nu .iveam destui bani.

Am început să-i împing pe toți spre ușa principală, înainte ca Angel să mai roage pe cineva să-i cumpere o girafă în mărime naturală.

Afară, soarele strălucea pe cer și venise vremea prânzului. Era timpul să revenim la treburile noastre.

— Așadar, pur și simplu, ai rugat o necunoscută să-ți cumpere o jucărie scumpă, iar ea s-a conformat? am întrebat-o pe Angel.

A dat din cap, netezind blana ursulețului ei pe lângă urechi.

— Da. Doar am rugat-o să mi-1 cumpere. Știi, cu mintea mea.

92

Fang și cu mine am schimbat o privire. Asta era puțin cam înspăimântător. De fapt, chiar înspăimântător de-a binelea.

— Hm... mai exact, ce vrei să spui? am întrebat-o pe Angel.

OK, poate să înțeleagă gândurile și sentimentele majorității oamenilor, dar asta a fost pentru prima dată când .im auzit-o spunând că trimisese un gând.

— Doar am rugat-o, în mintea mea, a răspuns Angel absentă, îndreptând aripioarele albe ale ursulețului. Iar ea a zis că bine. Și mi l-a cumpărat. Am să-i spun Celeste.

— Angel, vrei să spui că ai influențat acea femeie în așa Ici încât să-ți cumpere ursul? am întrebat cu prudență.

— Celeste, zise Angel. Ce înseamnă să influențezi?

— Să ai un efect asupra a ceva sau cuiva, am spus. Pare că, într-un fel, ai făcut-o pe femeia aceea să-ți cumpere ursul...

— Celeste.

— Celeste, fie că voia sau nu. Ți dai seama ce spun?

Angel s-a încruntat și a ridicat din umeri, părând stânjenită.

Apoi, fruntea i s-a descrețit.

— Păi, chiar o voiam pe Celeste. Mai mult decât orice altceva pe lume.

De parcă asta ar fi justificat tot.

Am deschis gura să-i explic lecția de viață care urla să fie predată aici, dar Fang mi-a prins privirea. Expresia lui îmi spunea: „nu acum”, așa că am tăcut și-am dat din cap, așteptând să-mi spună mai târziu la ce se gândise.

Iar acum, înapoi la misiunea noastră. Numai dacă aş avea vreun indiciu cât de mic legat de găsierea Institutului.

Ne-am oprit şi-am cumpărat falafel pentru prânz, cu ochii în patru după orice primejdie în timp ce mâneam din mers. Angel şi-a băgat ursuleţul — Celeste — în talia pantalonilor, ca să poată avea ambele mâini libere.

Angel are doar şase ani şi numai Dumnezeu ştie că nu a avut parte de ceea ce se cheamă o educaţie normală. Totuşi, mă gândeam că era destul de mare ca să ştie diferenţa dintre bine şi rău. Credeam că ştia că influenţarea acelei femei să i-o cumpere pe Celeste a ei era ceva greşit. Dar o făcuse, oricum.

Lucru pe care-l găseam foarte tulburător.

M-am cutremurat şi m-am apucat de tâmpile, în vreme ce Vocea tâmpită mi-a spus: E doar o jucărie, Max. Copiii merită jucării. Nu crezi că şi tu ai merita una ?

— Sunt prea mare pentru jucării, am mormăit furioasă, iar Fang s-a uitat surprins la mine.

— Voiai o jucărie? a întrebat Gasman nedumerit.

Am scuturat din cap. Nu mă luaţi în seamă, fraţilor. Vorbeam doar cu Glăsciorul meu din cap. Dar cel puţin, de data asta, nu m-a mai durut atât de tare.

Îmi pare rău că te doare uneori, Max. Nu vreau să te rănesc. Vreau să te ajut.

Am strâns din buze, ca nu cumva să răspund. Când voiam o informaţie, tăcea; când nu voiam să aud nimic, Vocea devenea vorbăreaţă.

Era aproape la fel de enervantă ca şi Fang.

93

Am început să mă sperii de-a binelea. Oriunde mergeam, ceva din Cealaltă Parte ajungea la mine. Dacă nu era o voce din capul meu, era un ecran de televizor într-o vitrină. Era un puştan hacker într-un tunel de metrou, conţinutul minţii mele fiind afişat pe computerul lui. Şoferul de autobuz care ne spune unde-i distracţia. Eliminatorii. Cum se spune... că nu eşti paranoic dacă cineva chiar te urmăreşte?

— Suntem înconjuraţi, am murmurat, holbându-mă la vârfurile ghetelor mele, în timp ce mergeam întins.

L-am simţit pe Fang făcând o întoarcere la 360 de grade chiar lângă mine.

— Ne pierdem vremea, am zis, în cele din urmă, frustrată. Trebuie să găsim Institutul. Să descoperim istorii şi destine. Nu trebuie să mergem la magazine de jucării. Trebuie să o luăm cât se poate de în serios.

Toate la vremea lor, Max.

Fang era pe cale să-mi răspundă, dar am ridicat un deget: o clipă.

Trebuie să înveţi cum să te relaxezi. Relaxarea facilitează învăţarea şi comunicarea. Studiile au demonstrat asta. Dar tu nu te relaxezi.

— Bineînţeles că nu mă relaxez! am şuiert în şoaptă. Trebuie să găsim Institutul! Rămânem fără bani! Suntem în permanenţă în pericol!

Ceilalţi se opriseră şi mă priveau alarmaţi. Fang era, probabil, gata să mă ducă la un spital de nebuni.

Îmi pierdeam minţile cu totul, da? Ceva îmi afectase creierul — am avut o comotie cerebrală sau aşa ceva, iar acum auzeam voci. Asta mă deosebea de restul stolului. Eram mult prea diferită. Mă simţeam singură.

E doar o singură voce, Max. Nu voci. Liniștește-te.

— Ce-i cu tine, Max? m-a întrebat Gasman.

Am inspirat adânc și-am încercat să mă adun.

— Mă simt de parcă aș fi pe cale să explodez, am recunoscut cu toată sinceritatea. Acum trei zile, Angel spunea că a auzit că ar fi mai multe informații despre noi într-un loc numit Institutul, din New York. Mai multe informații. Asta ar putea fi ceea ce-am vrut întotdeauna să știm.

— Că am putea afla mai multe despre părinții noștri? a întrebat Iggy.

— Da, am răspuns. Însă acum suntem aici, și se întâmplă tot felul de lucruri cu adevărat ciudate, și nu sunt sigură.. .

Fără niciun avertisment, mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Salutare, copii!

Doi Eliminatori săriră direct în fața noastră, din holul unei clădiri.

Angel a țipat, iar eu am prins-o instinctiv de mână, trăgând-o cu putere înapoi. Într-o fracțiune de secundă, m-am răsucit pe călcâie și goneam acum cu toții pe trotuar, cu viteză maximă. Fang și Iggy erau în spatele nostru, Nudge și cu Gasman de-o parte și de alta. Trotuarele erau pline de oameni și parcă străbăteau un traseu cu obstacole.

— Traversați! am strigat și m-am năpustit în stradă.

Toți șase ne-am strecurat printre două taxiuri care treceau, ai căror șoferi claxonară furioși. În urma noastră am auzit un buuf! puternic și un țipăt de surpriză, pe jumătate înăbușit.

— Un curier pe bicicletă l-a cosit pe unul dintre Eliminatori! a strigat Fang.

Poți să chicotești în timp ce fugi pentru a-ți scăpa pielea și protejezi un copil de șase ani? Eu pot.

Dar două secunde mai târziu, o mână grea, dotată cu gheare, m-a înșfăcat de păr, trăgându-mă în spate. Mâna lui Angel mi-a fost smulsă dintr-a mea, și fetița urlă ceva de o crimă sângeroasă.

Crezi că înțelegi ceva din aceste cuvinte, crimă sângeroasă?

Crede-mă: nu pricepi.

94

Fără să se oprească, puternicul Eliminator m-a azvârlit peste umărul lui. Și să mai vorbești de moarte.

I-am simțit mirosul aspru, de animal, i-am văzut ochii injectați. Râdea, fericit că mă prinsese, iar colții lui lungi și galbeni arătau, de fapt, mult prea mari pentru botul lui.

Angel continua să urle.

Crimă sângeroasă!

Am dat din picioare și am lovit și pocnit și zgâriat, însă Miminatorul doar râdea și apoi se apucă să distrugă trotuarul, în vreme ce lumea se uita curioasă.

— E vreun film? am auzit pe cineva întrebând.

Na... e prea original pentru Hollywood. Fac continuări.

Ridicându-mi capul, l-am văzut pe Fang, întunecat și

hotărât, îndreptându-se spre noi. Ținea pasul, dar nu ne .ijungea din urmă. Dacă aștepta să treacă vreo mașină, eram terminată. M-am zbatut cât am putut de tare, mușcându-l pe Eliminator, lovindu-l și zgâriindu-l, însă toate acestea aveau asupra bestiei un efect enervant de slab. Au tost crescuți fără

receptori de durere?

— Fang! am răcnit, văzându-l tot mai îndepărtat.

Distanța dintre noi tot creștea. Vag, încă mai puteam auzi țipetele ascuțite ale lui Angel. Din gură îmi țâșneau toate cuvintele spurcate pe care le știam, punctate cu lovituri, mușcături și cotonogeli. Eliminatorul nici măcar nu încetinea.

Următorul lucru de care îmi amintesc este că am picat, brusc, fără nicio avertizare, ca și cum cineva i-ar fi retezat Eliminatorului picioarele de sub el. A căzut la pământ cu o bufnitură grețoasă, iar eu m-am lovit cu capul de trotuar, așa că am văzut stele verzi. Picioarele-mi erau imobilizate, și-am început să dau din ele disperată, chinându-mă să mi le scot de sub el.

Nu se mișca. Să fi leșinat? Cum?

Cu greu am reușit să-mi eliberez picioarele și să stau în patru labe, după care m-am holbat la Eliminator. Stătea complet nemișcat, cu ochii deschiși și sticloși. Un firisor de sânge-i ieșea din gura care era pe cale să se transforme într-un bot de lup. Câțiva curioși se opriseră să ne privească, dar majoritatea oamenilor își vedeau de drum, vorbind la celulare. Viața continua, neabătută, în New York City.

Fang a scos un răcnet și m-a ajutat să mă ridic în picioare fără menajamente, începând să mă tragă după el.

— Stai! i-am zis. Fang... cred că-i mort.

Fang și-a mutat privirea de la mine la Eliminator, apoi și-a înfipt gheata în trupul nemișcat. Acesta nu s-a clintit, nu a clipit. Încă ținându-mă de mână, Fang a îngenuncheat și și-a pus degetele pe încheietura Eliminatorului, precaut și atent la orice mișcare.

— Ai dreptate, a zis el, ridicându-se. E mort. Ce i-ed făcut'.

— Nimic. Mă zbăteam pe spatele lui, dar n-am făcut nicio scofală. Și dintr-odată, s-a prăbușit ca un morman de cărămizi.

Mulțimea devenise tot mai numeroasă și se apropiase mai mult, în vreme ce restul stolului gonea spre noi. Angel mi-a sărit în brațe și a izbucnit în lacrimi. Am ținut-o strâns și-am încercat s-o liniștesc, spunându-i că era în ordine, eram în siguranță.

Fang a tras în jos de gulerul Eliminatorului, doar o secundă. Am văzut amândoi tatuajul de pe ceafa lui:

11-00-07.

Chiar atunci, își făcu apariția o mașină de poliție, cu gi-rofarurile aprinse și sirena pornită. Am început să ne pierdem în peisaj, amestecându-ne prin mulțime.

— Un țicnit de drogat! a rostit atunci Fang cu glas tare.

Apoi ne-am mișcat repede, tulind-o după primul colț

ieșit în cale. Am lăsat-o pe Angel jos și ea a început să alerge pe lângă mine, ținând pasul și smiorcăindu-se. Am ținut-o strâns de mână și i-am zâmbit liniștitor, cu toate că, de fapt, tremuram toată pe dinăuntru. Asta fusese de-a dreptul înspăimântător.

Trebuia să găsim Institutul și să plecăm naibii de aici, înapoi în deșert. Undeva unde nu ne-ar mai găsi niciodată. Totuși, se făcuse târziu. Eram în apropierea parcului unde plănuisem să dormim. În stradă, pe lângă noi, treceau mașini și taxiuri, fără ca nimeni să știe de drama care tocmai avusese loc.

— Deci avea cinci ani, a spus Fang încet.

Am dat din cap.

— Creat în noiembrie, anul 2000, numărul șapte dintr-o serie. Nu durează

prea mult, nu? Cât de mult vom trăi noi? Noi toți? Oricare dintre noi?

Am inspirat adânc și m-am uitat prin jur. Privirea mi-a lost atrasă de unul dintre taxiurile care purtau diverse reclame luminoase, pentru Joe's Famous Pizza, sau pentru vreo companie de curățenie sau vreun restaurant. Pe capota acestuia se vedeau cuvintele: „Orice călătorie începe cu un pas.”

Parcă era un taxi-răvaș. Orice călătorie, un pas. Un pas. Am clipit.

M-am oprit și m-am uitat în jos, acolo unde picioarele mele făceau un pas după altul în această călătorie lungă, bizară.

Apoi am observat un copac pipernicit și îndoit, într-o gaură din asfalt. Un grilaj de metal împiedica lumea să-i calce rădăcinile în picioare. De-abia vizibil printre barele grilajului, un card din plastic. L-am ridicat, sperând să nu văd vreun fitil aprins lipit de el.

Era un card bancar, de genul celor folosite la banco- mate. Avea numele meu trecut pe el: Maximum Ride. L-am tras pe Fang de mânecă, arătându-i cârdul în tăcere. A căscat puțin ochii, așa că mi-am dat seama că era uluit.

Și voilă, vechea mea prietenă, Vocea, s-a manifestat chiar în clipa aceea:

Îl poți folosi dacă ghicești parola.

Mi-am ridicat privirea, însă taxiul meu mistic dispăruse.

— Pot să-l folosesc dacă ghicesc parola, i-am zis lui Fang.

A dat din cap.

— OK.

Înghițind în sec, am pitit cârdul într-un buzunar.

— Mai să mergem în parc, am rostit. În drăguțul și sigurul Central Park.

95

— Cum poate Vocea să știe unde mă aflu și ce văd? i-am șoptit lui Fang.

Ne cuibăriserăm toți șase pe crengile puternice, primitoare, ale unui stejar uriaș din Central Park. Aflați la aproape treisprezece metri deasupra solului, puteam vorbi lejer, fără să ne audă nimeni.

Numai dacă nu cumva copacul a fost modificat.

Crede-mă, mi-am pierdut orice capacitate de a fi surprinsă de ceva.

— Este înăuntrul tău, mi-a răspuns Fang, rezemându-se de trunchiul copacului. Este ceea ce ești tu. E încastrat în toate simțurile tale, știe unde ești și ce faci.

Oh, nu, mi-am zis, cu moralul la pământ. Nu mă gândisem la așa ceva. Asta însemna că nu mai aveam intimitate în nimic din ceea ce făceam?

— Nici chiar în baie?

Ochii lui Gasman se căscară de uimire și amuzament. Nudge își reprimă un rânjel, în vreme ce-i aruncam lui (lazzy o otheadă cu ochii mijiți. Angel netezea veșmântul lui Celeste și-i curăța blana.

Am scos cârdul și l-am examinat. Încă-1 mai aveam pe cel furat de la nemernicul din California, și le-am comparat. Cel nou părea la fel de legal ca și cel vechi. L-am înfipt pe cel vechi într-o crăpătură adâncă din scoarța copacului, oricum nu-1 mai puteam folosi.

— Deci trebuie să descoperim PIN-ul, am murmurat, întorcând cârdul nou pe toate fețele.

Grozav. Asta n-o să ne ia decât vreo mie de ani, așa ceva.

Eram mai mult decât obosită. De asemenea, mai aveam și un cucui impresionant la cap, de la contactul brutal cu asfaltul. Asta pentru că, știi tu,

nu aveam deja destule probleme pe cap.

Fără niciun cuvânt, mi-am ridicat pumnul stâng. Fang și l-a pus pe al său peste el, apoi Iggy, Nudge, Gazzy s-a aplecat de pe creanga lui și a reușit să ne atingă, cât de cât. Angel s-a aplecat și ea și și-a pus pumnul pe al lui Gazzy, apoi laba lui Celeste pe pumnul ei. L-am auzit pe Gazzy oftând. Sau ceva pe-aproape. Ne-am atins mâinile și apoi ne-am așezat confortabil pe crengile late. Angel se afla chiar deasupra mea și piciorul ei mic atârna și-mi atinge genunchiul. Am văzut-o cum și-a sprijinit ursulețul de copac. O dulceată.

Aerul serii adia asupra mea. Ultimul meu gând a fost că eram recunoscătoare pentru că suntem împreună și la adăpost cel puțin pentru încă o noapte.

96

— Este interzis să vă cățărați în copaci în Central Park! a răsunat un glas subțire, însă foarte puternic.

Am făcut ochi și, instantaneu, m-am izbit de privirea întunecată a lui Fang. Ne-am uitat în jos.

O mașină de poliție era parcată dedesubt, cu luminile aprinse. De parcă la New York n-ar mai fi avut niciun delict mai important de rezolvat decât niște copii care dormeau într-un copac.

— Cum de știu că suntem aici? a mormăit Gasman. Cine se uită prin copaci?

O polițistă în uniformă ni se adresa prin sistemul de amplificare:

— Este interzis să vă urcați în copaci în Central Park, a repetat ea. Vă rog să coborâți imediat.

Am gemut. Acum trebuia să ne mișcăm greoi până jos, în loc să sărim și să aterizăm ca niște super-mutanți teribili ce eram.

— OK, fraților, am spus. Coborâți; încercați să păreți normali. Când ajungem jos, o rupem la fugă. Dacă ne despărțim, ne reîntâlnim la colțul dintre Fifty-fourth Street și Fifth Avenue. Comprend?

Au dat din cap. Fang a coborât primul, iar Iggy l-a urmat cu grijă, pipăindu-și drumul. Frate, pentru niște adolescenți mari ca ei, se descurcau minunat, erau ca niște veverițe.

Angel a coborât după ei, apoi Nudge, Gazzy și eu ultima.

— Există afișe indicatoare peste tot, care arată clar că urcatul în copaci este interzis, a început celălalt polițist să explice, pe un ton infatuat.

Noi încercam să ne retragem încet, fără să atragem atenția.

— Sunteți fugiți de-acasă? s-a interesat polițista. Vă ducem noi. Puteți suna acasă, să vorbiți cu ai voștri.

Oh, doamnă polițistă, ar fi o mică problemă cu asta...

O altă mașină de patrulare trase pe dreapta și apărură încă doi polițiști. Apoi se auzi hârâitul unui walkie-talkie și primul polițist și-l scoase ca să răspundă.

— Acum! am șoptit, și toți șase ne-am împrăștiat, fugind de acolo cât de repede puteam.

— Celeste! am auzit-o pe Angel țipând și m-am întors văzând-o cum alerga înapoi ca să-și recupereze ursulețul.

Doi polițiști goneau spre el.

— Nu! am strigat, înșfăcând-o de mână și trăgând-o după mine.

Aproape că se luptă cu mine, proptindu-și piciorul în pământ și încercând să-mi desprindă degetele de pe încheietura ei. Am tras-o în brațe și am rupt-o la fugă, aruncând-o lui Fang când l-am ajuns din urmă.

După o privire rapidă în urmă, am văzut că polițista ridicase ursulețul și se holba după noi. În spatele ei, ceilalți săreau în mașinile lor de patrulare. Tocmai când am trecut de un colț, în cea mai mare viteză, am văzut un polițist înalt urcând în mașină. Am clipit la greu, de două ori, iar inima parcă mi-a înghețat. Era Jeb. Sau mi s-a părut? Am scuturat din cap și-am luat-o la goană, ajungându-i din urmă pe ceilalți.

— Celeste! țipa Angel, întinzându-se peste umărul lui Fang. Celeste!

Părea că avea inima frântă, și mă îmbolnăvea gândul că trebuia s-o oblig să-și lase jucărioara în urmă, dar dacă aveam de ales între Angel și Celeste, o preferam pe Angel la orice oră. Chiar dacă mă ura pentru asta.

— Am să-ți cumpăr altul! i-am promis în grabă, în vreme ce picioarele-mi goneau ca să țină pasul cu Fang.

— Nu vreau altul! a scâncit ea, cuprinzând gâtul lui Fang cu ambele brațe și începând să plângă.

— Am scăpat? a întrebat Gasman privindu-mă peste umăr.

M-am uitat în urmă. Două mașini de poliție, cu girofa- ruri și sirene, goneau prin traficul intens îndreptându-se spre noi.

— Nu!

Mi-am lăsat capul jos și-am accelerat.

Uneori, mi se părea că nu vom fi niciodată liberi, în siguranță. Niciodată, nicicând, cât trăiam noi. Oricum, s-ar putea ca nici asta să nu dureze cine știe cât.

97

Am luat-o spre sud și apoi spre est, afară din parc, sperând să ne pierdem prin mulțimea de oameni, veșnic prezentă, care umplea străzile.

Fang o lăsa jos pe Angel și ea o luă supusă la goană, cu fețișoara ei albă și scaldată în lacrimi. M-am simțit foarte, foarte rău pentru Celeste. Iggy alerga alături de mine, cu mâna întinsă, atingându-mă ușor. Era atât de bun în menținerea ritmului, prin felul în care se ținea de grup, încât aproape uitai că este orb. Am trecut de Fifty-fourth Street, cu poliția încă pe urmele noastre.

— Intrăm în magazin? a întrebat Fang, venind lângă mine. Apoi o tulin pe ieșirea din spate?

Mă gândeam. Numai dacă am putea să decolăm, să ne ridicăm în aer, desprinzându-ne de sol, departe de toată hărmălaia, departe de mulțimea de oameni și de polițaii care ne urmăreau, să fim sus, pe cerul albastru, albastru, liberi... Mă mâncau aripile de dorința de a le deschide brusc, întinzându-le în toată lungimea lor, prinzând în ele lumina soarelui și vântul.

— Mda, poate că da, am răspuns. Haideti să cotim spre ost, pe Fifty-first.

Așa am făcut. Am intrat în magazin și am ieșit prin spate. Rapid. Aproape că am izbucnit în râs când mi-am dat seama că era o stradă cu sens unic, nu pe direcția care le trebuia lor. Mașinile de patrulare vor trebui să facă un ocol.

Numai dacă am putea găsi un refugiu, înainte să ne ajungă din urmă...

— Ce-i aia? a strigat Nudge, arătând cu mâna.

M-am oprit printr-un derapaj, așa cum vezi doar în desenele animate. În fața noastră era o clădire enormă, cenușie. Se înălța spre cer, ascuțită și dantelată spre vârf, nu ca un zgârie-nori. Mai degrabă, ca și cum cristalele cenușii, de

stâncă, ar crește spre cer, întinzându-se și subțindu-se tot mai mult, pe măsură ce înaintează. Se vedeau și trei uși boltite, cea din mijloc fiind și cea mai mare.

— E vreun muzeu? a întrebat Gazzy.

M-am uitat după o inscripție.

— Nu, am răspuns. Este Catedrala Saint Patrick. E o biserică.

— O biserică! a exclamat Nudge entuziasmată. N-am fost niciodată într-o biserică. Putem să intrăm?

Eram pe cale să-i amintesc că fugeam să ne salvăm pielea, că nu o făceam pe turiștii, dar Fang a rostit încet:

— Adăpost.

Și-atunci mi-am amintit cum, pe vremuri, bisericile obișnuiau să fie locuri de refugiu pentru oameni, polițailor nu le era permis să intre. La fel ca acum câteva sute de ani.

Probabil, nu mai era cazul acum, dar era imensă și plină de turiști, și mai era și un loc potrivit unde să te pierzi, ca oricare altul.

98

Un șuvoi constant de oameni se scurgea prin ușa mare din mijloc. Ne-am amestecat printre ei, și-am încercat să ne pierdem prin mulțime. Când am trecut de ușă, aerul a devenit, brusc, mai răcoros și înmiresmat de ceva care mirosea a străvechi și bisericesc... cumva religios.

Înăuntru, oamenii s-au răsfirat. Un grup se aduna pentru un tur cu ghid, alții se plimbau, pur și simplu, prin jur, citind plăcuțele, luând pliante.

Era incredibil de multă liniște, ținând cont de mărimea clădirii, cât un stadion de fotbal, plină cu sute de oameni.

Spre partea din față, oameni se așezau în strane, sau în genuncheau, cu capetele plecate.

— Haideți, am rostit încet. Pe acolo.

Toți șase am pășit în liniște pe podeaua răcoroasă din marmură, spre altarul uriaș, alb. Nudge avea gura larg căs cată, capul dat pe spate, în timp ce se holba la razele de soare filtrate prin toate ferestrele cu vitralii. Deasupra noastră, tavanul se ridica la trei etaje înălțime, boltit și sculptat ca un palat.

— Este un loc uimitor, a șoptit Gasman, iar eu am dat din cap.

Mă simțeam bine aici, în siguranță, chiar dacă Eliminatorii sau polițaii puteau să intre pe ușă la fel ca oricine altcineva. Deși interiorul bisericii era enorm și aglomerat, totuși, exista o bună vizibilitate. Nu era deloc un loc rău. Un loc bun.

— Ce fac oamenii acolo? a șoptit Angel.

— Cred că se roagă, i-am răspuns.

— Hai să ne rugăm și noi, a spus apoi Angel.

— Îhm...

Dar ea pornise deja spre o strană goală. Înaintă până în mijlocul ei, apoi se lăsă jos și trase mica pernă pentru rugăciune. Am văzut-o cercetându-i pe alții, să vadă cum să procedeze corect, apoi îngenunche și-și lăsă capul în jos, peste mâinile împreunate pentru rugă.

Pariez că se ruga pentru Celeste.

Am intrat și noi în strană după ea, îngenunchind neîndemânatici și nu cu totul convinși. Iggy a atins mâna lui (iazzy, ușor ca pana, apoi s-a așezat și el

în aceeași poziție.

- Pentru ce ne rugăm? a întrebat el încet.
- Hm... pentru orice vrei tu? mi-am dat cu presupusul.
- Ne rugăm lui Dumnezeu, nu? s-a interesat Nudge, ca să fie sigură.
- Cred că asta-i și ideea, am zis, fără să am vreun indiciu real.

Și totuși, am avut o senzație ciudată, ca și cum, dacă doreai să ceri ceva, acesta era locul cel mai potrivit s-o faci.

Cu tavanul înalt, uluitor, cu toată marmura și strălucirea, religia și credința care ne înconjurau, se simțea că acesta era locul unde șase copii fără un cămin ar putea fi auziți.

— Dragă Dumnezeule, a rostit Nudge șoptit, vreau părinți adevărați. Dar vreau ca și ei să mă dorească. Vreau să mă iubească. Eu deja îi iubesc. Te rog să vezi ce poți face. Mulțumesc foarte mult. Cu dragoste, Nudge.

OK, n-aș zice că eram experți în asta sau în orice altceva.

— Te rog, adu-mi-o pe Celeste înapoi, a șoptit Angel, cu ochii strâns închiși. Și ajută-mă să cresc mare, să fiu ca Max. Și ai grijă de toți. Și fă-le ceva celor răi. Ar trebui să nu mai poată să se atingă de noi.

Amin, m-am gândit.

Surprinsă, am remarcat că Fang își ținea ochii închiși, însă nu-și mișca buzele, și n-am putut să aud nimic. Poate că doar se odihnea.

— Vreau să pot să văd în jur, a rostit și Iggy. Așa cum făceam când eram mic. Și mai vreau să pot să-i trag șuturi în fund lui Jeb. Mulțumesc.

— Doamne, vreau să fiu mare și puternic, a șoptit Gasman, iar eu am simțit cum mi se pune un nod în gât, pri-vindu-i părul blond, vâlvoi, ochii închiși de atâta concentrare.

Nu avea decât opt ani, dar cine știa când avea să-i vină sfârșitul?

— Ca s-o pot ajuta pe Max și pe ceilalți, a încheiat el.

Am înghițit cu noduri, clipind des, ca să-mi stăvilesc lacrimile. Am inspirat și expirat adânc de câteva ori, apoi am făcut o verificare, pe furiș, de jur împrejur. Întreaga catedrală era liniștită, pașnică, fără Eliminatori.

Jeb pe care-l văzusem se dusesse oare cu polițaii? Poli țistii erau adevărați, sau erau bătașii de la Școală ori de la

Institut? Păcat că Angel a scăpat-o pe Celeste. Fir-ar! Fetița reușește, în sfârșit, să obțină ceva ce-și dorește, și apoi soarta i-1 smulge din mâini.

— Te rog, ajut-o pe Angel cu Celeste, m-am trezit murmurând, și mi-am dat seama că-mi închisesem ochii.

Nu aveam nicio idee cu cine vorbeam... Niciodată nu m-am întrebat dacă credeam în Dumnezeu. Ar fi permis Dumnezeu halatelor albe de la Școală să ne facă ceea ce au făcut? Cum funcționa asta, mai precis?

Dar acum eram luată de val, așa că m-am lăsat dusă.

— Și te rog, ajută-mă să fiu un conducător mai bun, un om mai bun, am zis, mișcându-mi buzele fără să scot niciun sunet. Fă-mă mai curajoasă, mai puternică, mai deșteaptă. Ajută-mă să am grijă de stol. Ajută-mă să găsesc niște răspunsuri. Și... mulțumesc.

Mi-am dres vocea.

Nu știu cât am rămas acolo, până la urmă mi-au amortit genunchii.

Era ca și cum o pace îngerească s-ar fi pogorât asupra noastră, ca atunci când o adiere blândă ne mângâia penele.

Ne-a plăcut această casă. Nu voiam să plecăm.

M-am gândit serios să rămânem în catedrală, să ne ascundem, să dormim aici. Sus era locul corului, iar clădirea era imensă. Poate că am reuși s-o facem. M-am întors spre Fang.

— N-ar trebui să...

M-am cutremurat și o durere ascuțită mi-a explodat în cap. Nu era atât de rea ca înainte, dar am închis ochii și n-am putut scoate niciun cuvânt preț de un minut.

Imaginile și-au făcut apariția, derulându-se în mintea mea ca un film. Erau schițe de arhitectură, planuri, care păreau să fie linii de metrou. Spiralele duble ale ADN-ului, răsucite și întinse de-a latul ecranului meu, acoperite apoi de tăieturi din ziare, decolorate și indescifrabile, de fragmente de sunete sacadate, vederi colorate din New York. O imagine a unei clădiri a zăbovit câteva secunde: o construcție înaltă, verzuie. I-am văzut adresa: Thirty-first Street. Apoi un șuvoi de cifre a trecut peste mine. Frate, oh, frate, oh, frate.... ce însemnau astea?

Am inspirat adânc de vreo două ori, simțind cum durerea se risipea. Ochii mi s-au deschis în lumina slabă din catedrală. Cinci fețe foarte îngrijorate mă priveau.

— Poți să mergi? m-a întrebat Fang.

Am dat din cap.

Am ieșit printre ușile înalte, în spatele unui grup de turiști japonezi. Afară era mult prea multă lumină și mi-am dus mâna streășină la ochi, simțind o ușoară migrenă și senzația de vomă.

De îndată ce ne-am îndepărtat de mulțime, m-am oprit.

— Am văzut Thirty-first Street în mintea mea, am spus. Și niște cifre.

— Ceea ce înseamnă că..., a intervenit Iggy.

— Nu știu, am recunoscut. Poate că Institutul se află pe Thirty-first Street?

— Asta ar fi grozav, a rostit Fang. Spre est sau vest?

— Nu știu.

— Ai mai văzut și altceva? a întrebat el răbdător.

— Păi, niște cifre, am repetat. Și o clădire înaltă, verzuie.

— Ar trebui să străbatem întreaga Thirty-first Street, a propus Nudge.

Toată strada, să căutăm clădirea. Da? Adică, dacă ai văzut clădirea, poate că asta s-a întâmplat cu un motiv întemeiat. Sau ai văzut mai multe clădiri, sau în- I regul oraș, sau ce?

— Numai clădirea respectivă, am răspuns.

Ochii căprui ai lui Nudge se căscară. Angel arăta solemnă. Ne simțeam cu toții la fel: tremurând de nerăbdare nervoasă și, de asemenea, copleșiți de spaimă. Pe de-o parte, Institutul ar putea fi cheia tuturor problemelor — răspunsul la orice întrebare pe care ne-am pus-o vreodată, despre trecutul nostru, părinții noștri. Am putea chiar să aflăm despre misteriosul director pomenit de halatele albe. Pe de altă parte, ne simțeam ca și cum ne-am fi dus de bunăvoie la Școală și-am fi sunat la intrare. Ca și cum intram singuri în gura lupului. Iar aceste două senzații ne sfâșiau în două.

N-ai să știi niciodată decât când ai să știi, rosti atunci Vocea mea.

— Așadar, avem bani? Pot spera? a întrebat Gasman în limp ce treceam de

un vânzător ambulant care oferea cren- vurști polonezi.

— Poate, am răspuns, scoțând cârdul bancar. Ce crezi? I am întrebat pe Fang, n-ar trebui încercat?

— Păi, e clar că avem nevoie de bani, a zis el. Dar s-ar | ni tea să fie o capcană, o metodă prin care să ne depisteze pe unde suntem și ce facem.

— Mda.

M-am încruntat.

Este în ordine, Max. Poți să-l folosești, a spus atunci Vocea mea. Odată ce ghicești parola.

Mulțumesc, Voce, am gândit sarcastică. Sunt ceva speranțe să-mi spui nenorocita de parolă? Bineînțeles că nu.

Doamne păzește să ne vină ceva atât de ușor.

Trebuia să obținem banii. Am putea să încercăm cu cerșitul, însă probabil că ne-am pomeni imediat că este chemată poliția. Fugiți de-acasă și toate cele. Să găsim de lucru ieșea din discuție. Furt? Era ultima cale. Încă nu ajunaseram acolo.

Acest card bancar era valabil pentru orice bancă. Trăgând adânc aer în piept, m-am întors spre un ATM. Am introdus cârdul și-am tastat un „maxride“.

Nicio șansă.

Apoi am încercat vârstele noastre: 14, 11, 8, 6.

Eroare.

Am încercat cu „parolă“.

Eroare. Mașinăria s-a închis și mi-a comunicat să contactez serviciul de relații cu clienții.

Ne-am continuat drumul. Într-un fel, era ca și cum ne-am fi încetinit deliberat ritmul, pentru a câștiga timp să ne pregătim pentru Institut. Sau, cel puțin, aceasta era convingerea propriei mele Dr. Laura lăuntrice.

— Ce-ar fi să folosim ceva de genul primele inițiale ale numelor noastre? a sugerat Gasman.

— Poate că-i ceva ca „dăincoacebaniimei“, a propus Nudge.

I-am zâmbit.

— Trebuie să fie ceva mai scurt.

Lângă mine, Angel mergea cu capul în jos, târșâindu-și piciorușele.

Dacă aș avea banii, aș putea să-i cumpăr o altă Celeste.

În cvartalul următor, la un alt bancomat, am încercat primele litere ale numelor noastre: „MFINGA.“ Nimic.

Am încercat „Școala“ și „Maximum“. Mi-a zis să sun la serviciul de relații cu clienții.

Mai departe, am încercat cu „Fang“, „Iggy“ și „Gasman“.

La următorul cvartal am tastat „Nudge“ și „Angel“, apoi, la plezneală, am introdus data zilei.

Chiar voiau să sun la serviciul de relații cu clienții.

Știu la ce te gândești: am încercat cu zilele noastre de naștere sau numerele Asigurărilor Sociale?

Nu. Niciunul dintre noi nu știa data de naștere reală, cu toate că ne-am ales ce zi ne-a plăcut nouă. Iar cretinii de la Școală au neglijat să ne înregistreze pe vreunul dintre noi la Administrația Asigurărilor Sociale. Niciunul dintre noi nu prea putea ieși curând la pensie.

M-am oprit în fața următorului ATM, dar am clătinat din cap frustrată.

— Nu știu ce să fac, am recunoscut, și a fost poate pentru a doua oară când am rostit aceste cuvinte.

Angel a privit obosită în sus, cu ochii ei albaștri și triști.

— De ce nu încerci cu „mama”? a întrebat ea, și a început să urmărească cu vârful tenisului ei o crăpătură în asfaltul trotuarului.

— De ce crezi asta? am întrebat-o, surprinsă.

A dat din umeri, mișcându-și mâna ca și cum ar fi vrut să o strângă pe Celeste mai tare lângă ea, dar apoi și-a lăsat-o în jos, pe lângă trup.

Fang și cu mine am schimbat câteva priviri, apoi am introdus cârdul în fantă și-am tastat cuvântul „mama”.

CEL FEL DE TRANZACTIE DORIȚI SĂ FACEȚI? a apărut pe ecran.

Rămasă fără grai, am retras două sute de dolari și i-am băgat în buzunarul interior.

— De unde ai știut de asta? a întrebat-o Fang pe Angel.

Tonul îi era indiferent, însă îi puteai sesiza tensiunea.

Angel a dat din nou din umerii ei mici. Chiar și buclele îi păreau fără viață și triste.

— Așa mi-a venit, a răspuns.

— Ți-a transmis asta o voce? am întrebat, zicându-mi că Vocea mea țopăia prin jur.

A dat din cap că nu.

— Cuvântul era în capul meu. Nu știu de ce.

Din nou, Fang și cu mine am schimbat o privire, dar n-am spus nimic. Nu știam la ce se gândea, însă eu mă întrebam ce se întâmplase cu Angel la Școală, în acele câteva zile înainte s-o salvăm de-acolo. Cine știa ce se petrecuse acolo? Ce fel de experimente ticăloase și dezgustătoare? Poate că-i puseseră și ei un cip?

Sau mai rău.

101

Peste alte câteva cvartale am luat-o la stânga, mergând spre East River. În interiorul meu, încordarea creștea. Respiram pufnind scurt. Fiecare pas făcut ne aducea mai aproape de ceea ce putea fi Institutul: locul unde secretele vieții noastre ar putea fi dezvăluite, răspunsul tuturor întrebărilor noastre.

Și încă un lucru: nici măcar nu eram sigură că voiam acele răspunsuri. Ce-ar fi fost dacă mama mea m-ar fi dat de bunăvoie pentru asta, la fel ca a lui Gasman și Angel? Ce-ar fi dacă părinții mei erau niște oameni oribili? Sau dacă erau niște oameni minunați, celebri, care însă nu-și doreau un mutant bizar drept fiică, cu aripi lungi de patru metri? Adică, aproape că părea mai simplu să nu știm nimic.

Însă ne-am continuat mersul, cercetând fiecare clădire. Din când în când, ceilalți priveau spre mine, numai pentru .1 mă vedea cum dădeam din cap că nu. Am parcurs, pe jos, mai multe cvartale luuuuungi, și cu fiecare pas eram din ce în ce mai crispată, la fel și ceilalți.

— Mă întreb cum o fi Institutul, a zis Nudge încordată. Cred că-i la fel ca Școala. Va trebui să intrăm pe furiș? Cum îi ascund pe Eliminatori de oamenii normali? Ce fel de dosare credeți că au despre noi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nudge, dar mă dor urechile! a replicat Iggy cu tactul lui obișnuit.

Fața ei dulce s-a întristat, și-am cuprins-o ușor cu mâna pe după umeri.

— Știu că ești îngrijorată, am spus încet. Și eu la fel.

Mi-a zâmbit, și atunci am zărit-o: 433 East Thirty-first Street.

Era clădirea din schița pe care o văzusem în minte.

Și dacă crezi că asta-i o propoziție ciudată, poate că ar trebui s-o recitești.

Clădirea era înaltă, cred că avea cam patruzeci și cinci de etaje, și o fațadă verzuie, cu un aspect cam demodat.

— Asta-i? a întrebat Iggy.

— Mda, am răspuns. Sunteți gata?

— Gata, căpitane! a răspuns Iggy hotărât și și-a dus mâna la frunte în chip de salut.

Aș vrea să mă fi putut vedea dându-mi ochii peste cap.

Am urcat pe trepte și am intrat prin ușile pivotante. Înăuntru, holul era numai lemn lustruit, alamă și plante exotice, mari. Podeaua era din dale netede din granit.

— Acolo, a spus Fang șoptit, arătând spre un avizier mare, aflat în dosul unei vitrine.

Erau trecute toate birourile și companiile din clădire, cu etajul și numărul camerei.

Nu apărea niciun fel de Institut pentru îmbunătățirea Calității Vieții. Nu era niciun fel de institut.

Pentru că asta ar fi fost prea ușor, nu?

Mi-am frecat fruntea, abținându-mă de la cuvinte «imare de dezamăgire. Înăuntrul meu, îmi venea să plâng, să urlu și să dau din picioare, apoi să fac un duș fierbinte și să mai plâng o dată.

În loc de asta, am inspirat adânc și-am încercat să-mi pun mintea la contribuție. M-am uitat prin jur. Nicio altă listă cu birourile, nicăieri.

La recepție, o femeie stătea în spatele unui laptop. Un agent de pază se afla la un alt pupitru vizavi pe hol.

— Iertați-mă, am zis amabilă. Mai sunt și alte companii în această clădire, care nu sunt trecute pe avizier?

— Nu.

Funcționara ne aruncă o privire, apoi își văzu mai departe de tastat ceva incredibil de urgent, cum ar fi CV-ul ei pentru un alt loc de muncă. Ne-am îndepărtat tocmai când ea a scos un sunet de surpriză. Uitându-mă înapoi, am văzut că ecranul laptopului ei se golise. Pe mine a început să mă doară în străfundurile stomacului.

Sub fiecare curcubeu se află o oală cu galbeni, defilă pe ecranul laptopului, scris cu litere roșii, mari. Mesajul se frânse în litere mai mici, apoi se plimbară pe ecran, iar și iar, aco- perindu-1 cu totul.

Oală cu galbeni sub fiecare curcubeu... OK, spiridușii lucrau cumva pe aici? O să-i dea drumul Judy Garland vreunui cântec pe-aici? De ce nu puteam primi o informație directă? Pentru că totul era un puzzle, un test. Am scrâșnit, literalmente, din dinți. Sub fiecare... Hmmm.

— Această clădire are subsol? am întrebat.

Funcționara se încruntă la mine și ne privi din nou, mai dur.

— Cine sunteți? a întrebat ea. Ce doriți?

Își ridică bărbia și schimbă o privire cu agentul de pază. Erau Eliminatori? În mod sigur, puteau fi Eliminatori, întreaga clădire ar putea fi plină cu dezgustătorii oa- meni-lupi.

— Nu contează, am mormăit, împingându-i pe ceilalți spre ușa pivotantă.

Agentul de pază era deja pe urmele noastre și, imediat ce-am trecut cu toții, am înfipt un pix în șanțul ușii. Agentul rămăsese blocat într-una din

despărțituri și începu să împingă geamul cu forța.
Ajunși pe stradă, am luat-o imediat la goană.

102

Plămânii îmi ardeau. Cunoști senzația? Cam după șase c vartale am încetinit la ritmul unei plimbări. Nu părea să ne urmărească nimeni, nicio mașină de poliție n-a ieșit din trafic, niciun semn de Eliminatori. Îmi bubuia capul și mă durea ca naiba. Simțeam că aveam nevoie de o pauză de la viață.

Fără niciun avertisment, Gasman s-a întors și a lovit cu pumnul într-o cutie poștală.

— Ce porcărie! a țipat el. Nimic nu merge cum trebuie! Suntem hărțuiți peste tot! Capul lui Max e varză, Angel a pierdut-o pe Celeste, suntem cu toții flămânzi... urăsc asta! U răsc totul!

Uluită, mi-am închis gura rămasă căscată și m-am dus lângă el. Când i-am pus mâna pe umăr, mi-a împins-o la o parte. Ceilalți s-au adunat în jurul nostru. Era atât de neobișnuit ca Gazzy să facă asemenea scene. El era întotdeauna micul meu bufon.

La naiba.

Gașca mă privea, așteptând să-i spun lui Gasman să-și icvină și să se adune.

Pășind înainte, l-am luat pe Gazzy în brațe. Mi-am sprijinit capul de al lui, ținându-l strâns. I-am netezit cu degetele părul blond și i-am simțit spatele îngust tremurând.

— Îmi pare rău, Gazzy, am murmurat. Ai dreptate. Toată povestea e o porcărie. Știu că-i greu uneori. Ascultă, ce te-ar face să te simți mai bine acum?

Jur că dacă mi-ar fi spus să ne cazăm la Ritz, asta aș fi făcut.

Și-a tras nasul și s-a mai îndreptat de spate, ștergându-și fața cu mâneca soioasă. M-am decis să cumpăr haine noi pentru toți, cât de curând.

— Fiindcă eu sunt „domnișoara card bancar“.

— Chiar așa? a zis, cu o voce mică și nevinovată.

— Chiar așa.

— Păi, nu vreau decât... nu vreau decât ceva, cum ar fi să stăm undeva și să mâncăm o grămadă de haleală. Nu să mâncăm în timp ce ne plimbăm.

Vreau să stăm jos și să ne odihnim și să mâncăm.

M-am uitat solemn în ochii lui.

— Cred că se poate aranja asta.

103

Am ajuns înapoi, lângă Central Park, căutând un loc unde să mâncăm. Un local de pe Fifty-seventh Street arăta bine, însă se aștepta vreo jumătate de oră. Apoi, nu pe stradă, ci într-un parc, am văzut cu toții un restaurant. Milioane de luminițe albastre acopereau stejarii care-l înconjurau. Un indicator anunța: parcare pentru Garden Tavern, în această direcție. Ascunsă printre copaci, o clădire imensă, cu o mulțime de ferestre din sticlă turnată, dând înspre parc.

— Asta arată grozavi a exclamat Gazzy încântat peste măsură.

De asemenea, era și ultimul loc de pe pământ unde aş fi vrut să mergem. Prea mare, prea strălucitor, prea scump, și, fără nicio îndoială, plin de adulți la patru ace. Nu ne poli iveam acolo. Nu vom putea trece neobservați.

Și totuși, Gasman acolo voia să mănânce. Iar eu îi promisesem orice și-ar fi dorit.

— Hm, OK, am zis, deja simțind teama și neliniștea țâșnindu-mi prin toți porii.

Fang a deschis ușa din sticlă masivă și am intrat.

— Uau! a făcut Nudge, cu ochii cât cepele.

Din locul recepției, puteam vedea trei săli de mese diferite. Una era Sala Prisme, plină de cristaluri: candelabre, sfeșnice, vitralii. Ușa a doua dădea în Sala Grădinii, care era amenajată ca o junglă luxuriantă, însă cu mese, scaune, chelneri. Iar cea de-a treia era Sala Castelului, pentru acei dintre noi care doream să ne simțim regește în timp ce înfulecam. Toate aveau tavane înalte, cu grinzi. Sala Castelului avea și un șemineu deschis, suficient de mare cât să prăjești un juncan.

Am constatat încântată că nu eram singurii copii, cu toate că eram singurii neînsoțiți de vreun adult.

— Pot să vă ajut?

O femeie înaltă, blondă, ca un fotomodel, se uita la noi. Apoi a căutat cu privirea pe cei cu care venisem.

— Vă așteptați părinții?

— Nu, am răspuns. Nu suntem decât noi.

Am zâmbit.

— Ne puteți da o masă de șase persoane, vă rog? Fac cinste tuturor cu banii de ziua mea.

O nouă minciună, un alt zâmbet.

— Hmm, OK, a spus chelnerița.

Ne-a condus la o masă din Sala Castelului, departe, lângă bucătărie. Din moment ce bucătăria ar fi o cale potrivită de scăpare, dacă ar fi necesar, nici n-am comentat.

Ne-a oferit liste de meniu mari, foarte elegante, în timp ce ne așezam pe locurile noastre.

— Jason va fi cel care vă servește astăzi.

Apoi ne-a părăsit, aruncându-ne o ultimă privire nesigură.

— Max, este nemaipomenit, a spus Nudge entuziasmată, ținând meniul ei enorm. E locul cel mai drăguț în care am mâncat vreodată.

Din moment ce scormonisem prin tomberoane după mâncare, de nenumărate ori, era de la sine înțeles.

Fang, Iggy și cu mine ne simțeam mizerabil, în vreme ce Nudge, Gazzy și Angel erau încântați.

De fapt, Sala Castelului ar fi fost drăguță dacă n-aș fi detestat mulțimile, băgăreții, adulții, sentimentul de paranoia și cheltuirea banilor.

Despre meniu. Am fost ușurată să constat că aveau și secțiunea pentru copii.

— Vă așteptați părinții?

Un chelner scund, solid, cu părul roșcat, pieptănat pe spate — Jason — stătea lângă Iggy.

— Nu, suntem doar noi, am zis.

S-a încruntat vag și ne-a măsurat cu privirea.

— Ah, sunteți gata să comandați?

— Toată lumea știe ce vrea? am întrebat.

Gasman și-a ridicat privirea.

— Câte fileuri de pui intră într-o porție?

Jason păru aproape îndurerat.

— Cred că patru.

— Atunci, mai bine aș comanda două porții, a hotărât C îasman. Și un cocktail de fructe. Și două pahare de lapte.

— Două porții pentru tine? s-a interesat Jason.

Gasman a dat din cap.

— Cu cartofi prăjiți. Pentru început.

— Eu vreau înghețată de vanilie cu ciocolată fierbinte, a zis Angel.

— întâi mâncarea propriu-zisă, am spus. Ai nevoie de hrană.

— OK, s-a învoit Angel, apoi a clipit și a privit spre Jason. Nu suntem odrasle de bogătani. Ne este doar foame.

Jason a vrut să spună ceva, apoi s-a înroșit la față și și-a lăsat greutatea pe alt picior.

— Eu vreau chestia asta cu costițe, a comandat Angel, privind pagina de meniu pentru adulți. Și toată garnitura pentru ea. Și apă minerală, limonadă.

— Costițele sunt patru sute cincizeci de grame, a explicat chelnerul nostru. Adică jumătate de kilogram de carne.

— Hmmm, a făcut Angel, întrebându-se ce tot voia să spună.

— E în regulă, am intervenit. E o mare mâncăcioasă. Nudge? Tu ce vrei?

— Lasagna primavera, s-a decis ea. S-ar putea să-mi trebuiască două. Are și salată, nu? Și pâine? Ceva lapte. Bine?

S-a uitat la mine și am dat din cap.

Jason rămăsese neclintit, credea că ne batem joc de el.

— Două lasagna?

— Poate că ar trebui să începeți să scrieți toate astea, am sugerat.

Am așteptat până și-a notat comenzile lor, apoi am zis:

— Eu am să încep cu un cocktail de creveți, apoi un cotlet de porc cu glazură de arțar, cu varză și cartofi și de toate. Salata casei cu garnitură de brânză albastră. Și o limonadă și un ceai la gheață.

Jason notă totul cu aerul că îndurase lovituri la ochi o oră întreagă.

— Cremă de homari, a spus Fang. Apoi niște costițe. O sticlă mare de apă.

— Spaghete și chiftele, a zis Iggy.

— Asta-i în meniul nostru pentru copii, a observat chelnerul nostru, părând încordat. Pentru clienții noștri de până în doisprezece ani.

Iggy părea tot mai iritat.

— Ce-ai zice de niște coaste de miel? am zis repede. Au garnitură de cartofi și spanac și sos de vin cu rozmarin.

— Bine, e-n ordine, a acceptat Iggy nervos. Plus două pahare de lapte și niște pâine.

Jason își lăsa în jos carnetul și ne privi.

— Este o cantitate mare de mâncare pentru numai șase persoane, a constatat el. Poate că ați exagerat.

— Vă înțeleg îngrijorarea, am rostit, încordarea mea ajutându-mă să mă exprim cât puteam de civilizat. Dar este OK. Doar aduceți comanda, vă rog.

— Va trebui să plătești pentru tot, chiar dacă mâncați sau nu.

— Da, de obicei, așa se întâmplă în restaurante, am rostit încet, cu o răbdare exagerată.

— Toate astea or să coste, a insistat el, imprudent.

— Am priceput, am spus, încercând, fără succes, să-mi păstrez calmul. Am

priceput ideea. Mâncarea costă bani. Multă mâncare, costă o grămadă de bani. Adu-ne, te rog, ceea ce am comandat.

Jason îmi aruncă o privire țâfnoasă și porni spre bucătărie.

— Mor după locul ăsta, a spus Fang cu o expresie serioasă.

— Am comandat prea mult? a întrebat Angel.

— Nu, am zis. Este în ordine. Cred că nu sunt obișnuiți cu mâncării serioși.

O picoliță ne aduse două coșuri cu pâine și puse pe masă și niște vase mici cu ulei de măsline. Chiar și ea părea sceptică.

Degetele mi s-au curbat ca niște gheare pe fața de masă albă. Și totul s-a cam dus naibii din acel moment.

104

— Bună ziua.

Un bărbat în costum și cu cravată își făcu apariția lângă mine. Îl însoțea Jason.

— Bună, am spus prudentă.

— Eu sunt managerul localului. Există vreo problemă în care să vă pot ajuta? a întrebat el.

Era vreo întrebare-capcană?

— Păi, nu prea cred, am zis. Doar dacă la bucătărie nu pot pregăti ceva din ce-am comandat noi.

— Ah, da, a spus managerul. Se pare că ați comandat o cantitate neobișnuită de mâncare. N-am vrea să facem risipă, ori să vă prezentăm o notă de plată șocantă, pentru că ochii voștri au fost mai mari decât stomacul.

Scoase un mic hohot de râs forțat.

— Ei, e foarte drăguț din partea dumneavoastră, am zis, ajunsă aproape pe punctul de a ceda nervos. Dar suntem destul de flămânzi. Ar trebui să comandăm și să primim ce-am comandat, nu?

Asta n-a mers chiar atât de bine pe cât ai crede.

Managerul arboră o expresie de răbdare ajunsă la limită.

— Poate că v-ați simți mai bine în alt restaurant, a spus el. Broadway-ul este pe-aproape.

Nu-mi venea să cred așa ceva.

— Ba bine că nu, am explodat, pierzându-mi, până la urmă, calmul. Dar suntem aici, și ne este foame. Iată, am bani, ne-am adus și pofta de mâncare cu noi; ne dați sau nu ce-am comandat?

Managerul arăta de parcă tocmai ar fi înghițit o lămâie.

— Cred că nu, a spus el, făcând un semn unui tip solid, care tândălea pe lângă uși.

Grozav, pur și simplu grozav. Mi-am șters fruntea.

— Este o prostie, a zis Iggy furios. Haideti să plecăm. Gasser, plecăm într-alt loc, care să nu fie condus de naziști, OK?

— OK, a acceptat Gasman nehotărât.

Angel a privit spre manager.

— Jason crede că ești un flecar și că miroși ca un fătălău, a zis ea. Și ce-i un himbo'?

Jason își înăbuși un horcăit și se înroși tot. Managerul se întoarse și-l măsură cu privirea.

— Bine, am zis, ridicându-mă și aruncându-mi șervetul. Plecăm. Probabil că

mâncarea-i jalnică pe aici, oricum.

Și-atunci au apărut polițiștii.

Cine-a chemat poliția?

Erau polițiști adevărați?

N-aveam de gând să mai zăbovim pe-aici și să-i întreb.

105

Îți amintești cum bucătăria urma să fie calea noastră de salvare? Asta ar fi mers grozav dacă polițiștii nu s-ar fi despărțit, doi venind prin față, iar alți doi — ai ghicit — prin bucătărie.

Peste tot în jurul nostru, la mese, oamenii se uitau la noi cu gura căscată. Probabil că asta era lucrul cel mai interesant care li se întâmplase de o săptămână întreagă.

— Sus și roiul, a zis Fang, iar eu am dat din cap fără tragere de inimă.

Nudge și Iggy păreau surprinși, Gazzy rânjea, iar Angel avea pe față acea expresie hotărâtă.

— E-n ordine, copii, a spus o polițistă, croindu-și drum printre mese. Trebuie să veniți cu noi. O să-i chemăm pe părinții voștri la secție.

Jason mi-a aruncat un zâmbet superior și, dintr-odată, m-am înfuriat. Cât de greu i-ar fi fost cuiva să ne dea pace măcar o dată? Fără să mai stau pe gânduri, am înșfăcat un castron cu ulei de măsline și i l-am răsturnat în cap. Gura i s-a deschis într-un O mare, în vreme ce uleiul de un verde spălăcit i se scurgea pe față.

Dacă asta l-a luat prin surprindere, ceea ce s-a întâmplat în clipa următoare i-a zguduit din temelii întregul univers.

Mișcându-mă cu repeziciune, cum reușește numai un copil-pasăre mutant, am sărit pe un scaun, am pășit pe masa noastră și m-am aruncat în sus, deschizându-mi aripile și intrând puternic în picaj. Am ajuns alarmant de jos față de sol — nu alergasem pentru decolare, așa cum era întotdeauna cel mai bine — dar am țâșnit în sus din nou cu următoarea bătaie din aripi și m-am ridicat spre tavanul cu grinzi.

Angel mi s-a alăturat, apoi Iggy, Gasman, Nudge și Fang.

Privind în jos, n-am putut să nu izbucnesc în râs la vederea fețelor tuturor. „Uluiți“ nu ar fi suficient pentru a descrie expresia. Erau năuciți, prostiți, înspăimântați cu totul.

— Jigodie! a strigat Gasman, și a început să-l bombardeze pe manager cu bucăți de pâine.

Fang înconjură tavanul, căutând o cale de ieșire. Am văzut că polițiștii începuseră să-și revină și se dispersau.

N-am să te mint — era o fază ridicolă. Da, aveam necazuri, da, era un dezastru, și așa mai departe, dar trebuie să spun că, văzând toate acele fețe îndreptate spre noi, privirile oamenilor, era cel mai grozav lucru care ni se întâmplase de când venisem la New York.

— Aici, sus! a strigat Fang, și a arătat spre una din ferestrele basculante cu vitralii.

— Haideți, fraților! am tipat, tocmai când mi-am dat seama că începuseră să erupă blițurile aparatelor de fotografiat — adică vești cât se poate de proaste.

— Să plecăm!

Fang își feri capul, și-l acoperi cu brațele, și zbură direct prin fereastră. Izbucni într-o explozie în culorile curcubeului, iar bucățile de sticlă se împrăștiară pe jos.

Iggy era chiar în spatele lui Nudge, degetele lui atin- gându-i glezna, și zburară împreună, strângându-și aripile în ultima secundă, ca să-și ia avânt.

— Angel, du-te! i-am cerut, iar ea s-a avântat prin deschizătură, cu aripile ei mici arătând ca ale lui Celeste. Gas- ser! Dă-i drumul!

L-am văzut abătându-se în jos pentru ultima dată, pentru a înșfăca desertul abandonat al cuiva. Indesându-și în gură un ecler întreg, dădu din cap și se aținti spre fereastră. Am plecat ultima, iar apoi am ajuns în aer liber, întin- zându-mi aripile, umplându-mi plămânii. Am știut că tocmai făcusem o greșeală crucială, devastatoare, și că va trebui să plătim pentru asta.

Dar știi ceva? Aproape că a meritat.

Expresiile de pe toate fețele acelea...

106

— Spre copaci, i-am spus lui Fang, iar el a dat din cap, făcând un cerc larg ca să se poată îndrepta spre nord.

Era o zi cețoasă, dar nu eram la suficientă înălțime încât să nu mai fim vizibili. Speram că nimeni nu se uita spre cer. Mda, corect.

Am coborât într-un arțar înalt, gâfâind din greu.

— Asta a mers bine, a zis Fang, ștergându-și pulberea de sticlă de pe umeri.

— A fost greșeala mea, a spus Gasman.

Avea ciocolată pe față.

— Eu simt cel care-a vrut să mergem acolo.

— Greșeala a fost a lor, Gazzy, am comentat. Pariez că nici măcar nu erau polițai adevărați. Degajau un aer de Școală.

— Nu te-ai gândit deloc înainte să arunci uleiul de măsline pe chelner, nu? a întrebat Fang.

M-am încruntat spre el.

— Eu sunt încă..., a început Nudge, dar vocea i s-a stins.

Cred că voia să spună „flămândă”, însă își dăduse seama că nu era un moment prea potrivit.

Dar încă ne mai era foame. Trebuia să mâncăm. Imediat ce adrenalina din mine se va mai potoli, am să caut o băcănie, ceva.

— Oamenii făceau fotografii, a spus Iggy.

— Mda, am răspuns îngrijorată. În comparație cu un dezastru de pomină, asta-i ceva la fel de rău.

— Și devine tot mai rău, a rostit o voce dulce.

Am sărit în sus jumătate de metru prin aer, apoi m-am apucat de o creangă și-am privit în jos.

Copacul nostru era înconjurat de Eliminatori.

Fără să fi intenționat, i-am aruncat lui Iggy o privire mânioasă. De obicei, el era sistemul nostru de avertizare. Dacă nu-i auzise pe acești tipi venind, înseamnă că se materializaseră din neant.

Unul dintre Eliminatori a pășit înainte, iar eu mi-am ținut respirația. Era Ari.

— îmi tot ieși în cale, ca banul rău, am zis.

— Eram pe cale să spun același lucru, a răspuns el cu un zâmbet sălbatic.
— Îmi amintesc de vremea când aveai trei ani, am continuat degajată. Erai atât de drăgălaș, înainte să crești atât de mare și de... luesc.
— De parcă mi-ai fi dat vreodată atenție, a spus el, și-am fost surprinsă să sesizez o amărăciune sinceră în glasul lui. Și eu am fost captiv în acel loc, însă tu m-ai respins.

Am rămas cu gura căscată.

— Dar erai normal, mi-a scăpat. Și fiul lui Jeb.

— Mda, fiul lui Jeb, a mârâit el. De parcă chiar ar ști că trăiesc. Ce crezi că s-a întâmplat cu mine în timp ce tu plecaseși și te jucai de-a căminul ca tatăl meu? Crezi că am dispărut?

— OK, avem niște ițe încurcate aici, a mormăit Fang cu voce joasă.

— Ari, aveam zece ani, am zis încet. Din cauza acestei povești ne tot urmărești acum? De ce încerci să ne ucizi?

— Bineînțeles că nu.

Ari scuipă pe jos.

— Vă urmăresc pentru că asta-i sarcina mea. Povestea din trecut mă ajută să-mi placă treaba.

Zâmbi afectat.

I-am arătat degetul din mijloc. (Te-ai prins? I-am arătat... lasă, nu contează.)

Se transforma, iar când zâmbea, botul părea că i se desparte în două, ca la câini. Scoase de la spate ceva mic, cu blană maro și două...

— Celeste! a țipat Angel și a început să coboare.

— Angel, nu! am strigat.

Și Fang a urlat:

— Rămâi pe loc!

Însă copila mea sări, aterizând ușor pe pământ, la doar câțiva pași de Ari.

Ceilalți Eliminatori se repeziră înainte, dar Ari își întinse brusc mâna, ca să-i potolească. Se opriră, puternic cabrați, cu ochii lor reci, de lupi, fixați asupra lui Angel.

Ari o scutură pe Celeste în joacă, iar Angel păși înainte.

Am sărit la pământ, cu adrenalina clocotind prin vene. Din nou echipa de Eliminatori dădu să se repeadă, și din nou Ari îi opri.

— Atingeți-vă de ea și vă omor, le-am promis, cu pumnii strânși.

Ari zâmbi arogant, părul său negru, buclat, învăpăiat de ultimele sclipiri ale soarelui amiezii. O scutură din nou pe Celeste, iar Angel tresări lângă mine.

— Dă-mi ursulețul, a cerut Angel, încet dar intens.

Ari râdea.

Angel a făcut o jumătate de pas înainte, însă am apucat-o de guler.

— Să-mi. Dai. Ursul.

Angel părea ciudată, parcă nu era ea însăși, uitându-se cu intensitate în ochii lui Ari. Acestuia îi pieri zâmbetul de pe față și în locul lui apărură o mare nedumerire. Mi-am amintit atunci cum o influențase Angel pe femeie să i-o cumpere pe Celeste.

— Ești..., a început Ari, apoi a părut că se îneacă puțin, a tușit, ducându-și mâna la gât. Ești...

— Aruncă ursul acum, a rostit Angel cu o duritate fără seamăn.

Se pare că împotriva voinței lui, mâna puternică a lui Ari, cu gheare, se descleștă, iar Celeste căzu la pământ.

Aproape mai repede decât puteam eu urmări cu privirea, Angel o înșfăcă pe Celeste și sări înapoi în copac.

Am clipit și m-am întrebat dacă arătam la fel de surprinsă ca și Ari.

Ceilalți Eliminatori intrară în acțiune, de parcă le-ar fi trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că Angel o ștersese. Brațul lui Ari se ridică și un Eliminator se izbi de el.

— V-ați primit ordinele! a lătrat el către echipă. Să nu le comentați niciodată!

Se întoarse să mă privească gânditor.

— Nu poți să le contești, a zis el pe un ton normal, adre- sându-mi-se. Chiar dacă ți se par prostesți. Chiar dacă mai degrabă ți-ai spulbera stolul.

Un Eliminator scoase un sunet nerăbdător, flămând, și tot ce puteam face era să nu tremur.

Ari se aplecă spre mine, ca și cum m-ar fi adulmecat, ca pe o pradă.

— Se apropie și ziua ta, fată-pasăre, a șoptit el. Și-am să te termin chiar eu, personal.

— Să nu-ți ascuți colții, încă, băiete-câine.

Deschise gura să mai spună ceva, dar apoi își înălță capul și-și duse un deget la ureche, ca și cum ar fi ascultat ceva.

— Directorul vrea să ne vadă, a lătrat apoi către echipă. Acum!

După ce-mi aruncă o ultimă privire stăruitoare, se răsuca și se duse după ceilalți Eliminatori. Se topiră în umbrele amurgului ca un fum.

107

Sus, în copac, Angel o ținea strâns pe Celeste murmurând încet către ea.

— I-am auzit pomenind de un director al Școlii, a spus Nudge. Cine-i?

Am înălțat din umeri.

— Vreun tip mare și rău. Unul dintre cei mulți care ne caută. Mă întrebam dacă n-o fi Jeb, falsul nostru tată. Salvatorul nostru, și-apoi vânzătorul nostru.

— Ești bine? a întrebat Iggy.

I-am văzut pumnul care strângea creanga cu toată forța .ilbindu-se la încheieturi, și l-am atins încet cu bocancul.

— A-ntâia, am răspuns. Dar vreau să plec de aici chiar acum.

În cele din urmă, ne-am așezat la ultimul etaj al unui bloc de nouăzeci de etaje aflat în construcție pe Upper East Side. Primele șaptezeci și ceva de etaje aveau ferestrele montate, însă aici, sus, era doar o structură goală, cu mormane de rigips și izolații. Găuri imense ne ofereau o priveliște nemaipomenită spre East River și Central Park.

Eu și Nudge am dat o fugă la un magazin din împrejurimi, apoi ne-am întors la ceilalți cu trei plase grele, pline cu cumpărături. Era destul de răcoare în cuibul nostru de la înălțime, însă intim și sigur. Mă durea capul, dar nu foarte tare.

— Sunt obosită, a spus Angel. Vreau să merg la culcare.

— Mda, haideți să dormim cât de cât, am zis. A fost o zi lungă și destul de nasoală.

Mi-am ridicat pumnul stâng și ne-am adunat cu toții. Ciocnirea pumnilor părea un gest atât de familiar, atât de reconfortant și ne unea.

Gasman și cu mine am curățat resturile de moloz, iar Iggy și Fang au mutat câteva plăci de rigips ca să facă niște paravânturi. În cele din urmă, ne-am asigurat un loc comod, iar stolul a adormit în zece minute.

Cu excepția mea.

Cum ne depistau Eliminatorii atât de ușor? M-am uitat îndelung la

încheietura mâinii stângi, de parcă holbându-mă aş fi putut face cipul să iasă la suprafaţa pielii. Eu însămi puteam fi o baliză radio fără ca măcar să ştiu, fără a fi capabilă să fac nimic în privinţa asta, cu excepţia părăsirii stolului şi plecarea de una singură. Eliminatorii ne urmăreau, însă nu ne ucideau. De ce-i oprise Ari astăzi?

Şi ce Dumnezeu se petrecea cu Angel? Puterile ei telepatice păreau să se amplifice. Am gemut în sinea mea, imaginându-mi o Angel foarte motivată, cerând cadour' de ziua ei; junk-food înainte de cină; haine la modă, cât se poate de stupide.

Nu-ţi aduna singură necazurile, Max, a rostit Vocea mea.

Nu te-am mai auzit de ceva vreme, m-am gândit.

Îngrijorările sunt neproductive. Nu poţi controla ceea ce se petrece cu Angel. Poţi salva lumea, însă singurul lucru pe care-l poţi controla eşti tu. Culcă-te, Max. E timpul să înveţi.

Să învăţ ce? Mă pregăteam să întreb, dar apoi, ca şi cum cineva ar fi apăsător un comutator, m-am scufundat în inconştienţă.

108

Când am făcut ochi, în dimineaţa următoare, am fost întâmpinată cu ziare şi micul dejun la pat.

— Ce-i asta? am îngăimat.

— Am luat micul dejun, a explicat Fang, muşcând dintr-o brişă. Tu ai rămas pe dinafară.

În timp ce muşcam şi eu dintr-o brişă, mi-am dat seama de tensiunea palpabilă din jurul meu.

— Altceva?

Fang arată spre ziare.

— Credeam că le-ai luat pentru benzile desenate, am zis, trăgând teancul mai aproape.

Până acum, principala noastră strategie de supravieţuire a fost să nu ieşim în evidenţă, să ne ascundem cât mai mult posibil. Cred că având fotografiile noastre expuse pe prima pagină a ziarului New York Post, sub un titlu cu litere de-o şchioapă: „Miracol sau iluzie? Supraoameni, ori monstruozi genetice?” s-a cam spulberat această strategie.

Fang adusese patru ziare diferite, iar imaginile noastre neclare, zburând cu veselie prin Garden Tavern, se lăfăiau pe prima pagină în toate.

— Le-am văzut când am ieşit, m-a lămurit Fang, sorbindu-şi sucul. Cred că ar fi mai bine să ne dăm la fund o vreme.

— Da, mulţumesc, Tonto, am comentat iritată.

Adică, ar păţi ceva dacă s-ar exprima în propoziţii complete? Am verificat exemplarul din New York Times. Sub o fotografie înceţoşată, scria: „Nimeni nu şi-a asumat încă ceea ce-ar putea fi cea mai neobişnuită cascatorie a anului...”

În cele din urmă, am oftat şi mi-am luat brişa din nou.

— Haideţi să fim mai discreţi. Aşa că, se pare că va trebui s-o lăsăm baltă cu Institutul, cel puţin pentru o vreme.

Mă simţeam atât de frustrată, că-mi venea să urlu.

— Poate că ar fi bine să ne deghezăm, a sugerat Gasman.

— Da, cu ochelari şi nasuri caraghioase, a căzut Angel de acord.

Le-am zâmbit.

— Credeți?

109

În după-amiaza aceea, a trebuit să ieșim din nou afară, după mâncare. Cum nu apăruseră șase perechi de ochelari și nasurile caraghioase, am plecat așa cum eram.

La cel mai apropiat magazin de delicatese ne-am făcut rezerve de sandviciuri, răcoritoare, chipsuri, tot ce se putea căra și mânca în același timp.

— Eu mă gândesc să plecăm din oraș imediat ce se întuneacă, i-am zis lui Fang.

A dat din cap.

— Unde mergem?

— Nu prea departe, i-am răspuns. Încă sunt hotărâtă să mergem până-n străfundurile Institutului, ca să spun așa. Poate mai în interiorul statului? Sau pe undeva, pe coastă?

— Tu!

Am tresărit și-am scăpat apa minerală când un tip tânăr, cu o freză de mohican, ne-a sărit în față. Nudge s-a izbit de spatele meu, iar Fang a rămas neclintit.

— Tipilor, voi sunteți perfecți! a zis el agitat.

Ce drăguț că se găsea cineva care să creadă asta. Dar cine era ticnitul?

— Perfecți pentru ce? l-a întrebat Fang cu un calm de gheață.

Băiatul agită un braț slăbănog și tatuat spre fațada unui magazin. Firma lui proclama: „Sal'tare: Stilul de mâine, chiar azi.”

— Avem un festival de frumusețe! a început să explice băiatul, dând impresia că tocmai ne anunțase că am câștigat un milion de dolari. Fraților, voi primiți tratament de frumusețe pe gratis — atât timp cât stilistul vostru face ceea ce-și dorește.

— Cum ar fi? a întrebat Nudge cu interes.

— Machiaj, coafură, orice! a promis băiatul entuziasmat. Cu excepția tatuajelor. Avem nevoie de un acord scris al părinților voștri.

— Și asta pică, am rostit în barbă.

— Eu vreau! a zis Nudge. Sună atât de distractiv! Putem să mergem, Max? Vreau un tratament de frumusețe!

— Ăăă...

Am văzut două fete, adolescente, ieșind de la Sal'tare. Arătau demential. Pariez că nici chiar propriii lor prieteni nu le-ar mai fi recunoscut.

Hello.

— Sunt de acord, am declarat brusc, în timp ce ochii lui Fang s-au mărit cu vreo doi milimetri.

I-am aruncat o privire arțăgoasă.

— O să ne placă la nebunie să fim înfrumusețați. Să arătăm complet altfel.

PARTEA A 6-A CINE-I MAMA TA, CINE-I

TĂTICUL TĂU?

110

— E așa de mișto, a spus Nudge pe un ton aprobator, când m-am întors să-i arăt spatele noii mele jachete de blugi.

Desigur, a trebuit să tai niște fante uriașe pentru a-mi putea scoate aripile, dar în afară de asta, era grozavă.

M-am uitat la ea și-am rânjit. Arăta atât de altfel de Nudge, eram uluită de fiecare dată când o vedeam. Părul ei castaniu-închis, tot numai bucle, fusese întins, tuns în trepte și uscat cu fdhnul. Îi făcuseră și șuvițe blonde, pentru contrast. Diferența era incredibilă: se transformase dintr-o adolescentă șleampătă, într-un manechin de modă, puțin cam scundă, în mai puțin de-o oră. N-am băgat niciodată de seamă că avea un potențial să devină senzațională când va crește mai mare. Dacă va crește.

— Ia vedeți aici!

Gasman se îmbrăcase în camuflaj, din cap până-n picioare.

— Mie-mi place, i-am zis ridicând degetul mare.

Eram pe cale să ne completăm transformarea fizică totală în acest magazin cu haine la mâna a doua. O parte din părul blond-deschis al lui Gazzy fusese albit. Îl dăduseră cu gel și îi coloraseră vârfurile țepoase ale firelor într-un albastru-deschis. Părul de pe părți era foarte scurt tuns.

— Totuși, îmi pare rău că nu i-am lăsat să-mi radă părul la ceafă ca să scrie „Bite Me’n, s-a plâns el.

— Nu, i-am răspuns, îndreptându-i gulerul.

— Iggy și-a făcut un piercing în ureche.

— Nein, am zis.

— Dar toți o fac! a spus, imitându-l perfect pe stilistul lui.

— Nici vorbă.

Scoase un sunet de exasperare și trecu pe lângă Fang, al cărui păr fusese, de asemenea, tuns scurt, cu excepția unei șuvițe lungi, care îi cădea peste ochi. Părul lui avea acum mai multe nuanțe pestrițe, blond-roșcate, iar acum arăta exact ca penajul șoimilor. Quelle koincidentz. În magazin, își schimbase hainele lui negre, de bază, pentru alt rând de haine negre, ușor mai altfel.

— Îmi place asta, a spus Angel, ținând în mână ceva foarte vaporos.

Deja îi cumpărasem o pereche nouă de pantaloni cargo cu buzunare și o bluză, iar ea alesese o jachetă miștoasă, albastră, din lână.

— Hm, am făcut eu, privind obiectul.

— E așa de drăguță, Max, a încercat ea să mă convingă. Te rog.

M-am întrebat dacă mi-aș putea da seama dacă încearcă să-mi influențeze gândurile. Ochii-i erau larg deschiși și păreau plini de nevinovăție.

— Chiar și lui Celeste îi place, a adăugat Angel.

— Problema este, Angel, am rostit, că nu sunt sigură cât de practică este o jupă de balerină, ținând cont de faptul că petrecem mult timp pe drum și altele.

S-a uitat la jupă și s-a încruntat.

— Cred că așa-i.

— Suntem gata? a întrebat Iggy pe un ton ușor nerăbdător. Nu că nu mi-ar plăcea să merg la cumpărături.

— Arăți de parcă ți-ai înfipt degetul într-o priză, a constatat Gasman.

Părul lui Iggy, blond-trandafiriu, era la fel de țepos ca și al lui Gazzy, vopsit

cu negru la capete.

— Chiar așa? a făcut Izzy. Cool!

Își făcuse un piercing la ureche înainte să pot prinde eu de veste: inelul lui subțire, din aur, era singurul lucru pentru care-a trebuit să plătesc.

Am ieșit afară, în sfârșitul de amiază. Mă simțeam liberă și fericită, chiar dacă Institutul era o idee momentan suspendată. Pariez că nici Jeb nu m-ar fi recunoscut.

Stilista mea îmi apucase coada lungă și, pur și simplu, mi-o retezase. Acum părul îmi plutea în valuri diafane. Nu-mi mai intra în ochi, când zburam. Nu-mi mai suflam smocurile de păr din gură taman în mijlocul fugii.

Nu numai asta, dar îmi făcuse și șuvițe de un roz țipător și, în pofida protestelor mele, am ieșit în oraș fardată. Așa că acum arătam nu numai total altfel, dar și de vreo douăzeci de ani. Având un metru șaptezeci și doi înălțime, mi-a fost de folos.

— E un părculeț acolo, a spus Fang arătând cu mâna.

Am dat din cap. Era mai întuneric decât pe stradă, și aveam destul spațiu ca să decolăm. Cinci minute mai târziu, ne înălțăm deasupra orașului, lăsând luminile și zgomotul și energia în urma noastră. Era fabulos să simt cum îmi întindeam aripile, bătând cu putere, plutind rapid și delicat, în aerul răcoros.

Și doar ca distracție, am zburat făcând viraje mari, arcuite, bucurându-mă de senzația dată de părul meu, acum proaspăt și ușor. Stilista îi spusese „zburlit de vânt.”

Dacă ar fi știut...

111

De la această înălțime, puteam vedea foarte clar conturul Manhattanului. Chiar peste East River se afla Long Island, care era mult, mult mai mare decât New York City. Am zburat pe deasupra coastei sale, în timp ce soarele apunea, de-abia putând să vedem mișcările tumultuoase ale valurilor, cu crestele lor albe, spărgându-se de-a lungul țărmului.

După o oră și jumătate, am zărit întinderea alungită a unei plaje întunecate, cu numai câteva lumini, ceea ce însemna puțini oameni. Fang a dat din cap spre mine, și ne-am îndreptat spre sol, savurând viteza îmbătătoare a pierderii de altitudine. Niciun Roller Coaster nu se compara cu noi.

— Arată bine, a spus Fang măsurând plaja cu privirea, după ce-am aterizat în nisipul moale.

Nu era amenajată, nu existau parcări prin apropiere. Stânci uriașe acopereau ambele capete ale plajei, așa că părea și mai sigură. În plus, alte stânci mari formau o barieră naturală, care oferea o oarecare protecție pentru vreo (reized de metri pe țărm.

— Casă, dulce casă, am comentat sarcastică, dându-mi jos noul meu rucsac.

Am scotocit prin el după mâncare, am împărțit ce aveam, și m-am așezat pe o bucată mare de lemn rătăcită pe plajă. Peste douăzeci de minute, ne-am suprapus pumnii, i-am ciocnit, și apoi ne-am cuibărit în nisip, sub bariera stâncilor.

Am tresărit ușor când Vocea mi s-a strecurat în minte.

Timp să înveți, a zis.

Apoi am căzut în inconștiență, ca și cum aș fi fost atrasă sub un val. Am auzit, vag, pasaje în limbi străine neînțelese de mine, iar Vocea a zis: Asta merge pe baza a ceea ce trebuie să știi, Max. Trebuie să știi.

112

Oceanul. O altă nouă și incredibilă experiență. Am crescut în laborator, în cuști, până acum patru ani, când ne-a furat Jeb. Apoi, ne-am tot ascuns, evitând, cu orice preț, orice nouă experiență.

Iar acum, făceam cu totul altceva în fiecare zi. Era ca o excursie.

— Un crab! a strigat Gasman, arătând spre valul de lângă picioarele sale.

Angel alergă să-l vadă, ținând-o pe Celeste în așa fel încât labele ei din spate de-abia dacă atingeau apa.

— Prăjituri? a întrebat Iggy, întinzând o pungă.

— Nu mi-ar strica una, am zis.

În această dimineață mi-am mai împlânzit puțin aspectul, apoi Nudge și cu mine ne-am dus până în cea mai apropiată localitate. Am făcut aprovizionarea cu mâncare la o băcănie de familie, care vindea propriile sale prăjituri proaspete, de casă.

Misiunea mea, iar eu am hotărât s-o accept, a fost să găsesc prăjituri cu fulgi de ciocolată la fel de bune ca și cele făcute de mine împreună cu Ella și mama ei. Așa că am cumpărat două duzini.

Am mușcat dintr-o prăjitură și-am mestecat.

— Hmm, am făcut, încercând să nu împrăstii firimituri pe jos. Gust clar de vanilie, fulgi de ciocolată prea dulci, aromă distinctă de zahăr brun. O prăjitură decentă, nimic spectaculos. Totuși, rămâne o prăjitură cumsecade, fără pretenții.

M-am întors spre Fang.

— Ce ai de spus?

— E bună.

Unora le lipsește, pur și simplu, ceea ce i-ar putea ajuta să aprecieze o prăjitură.

— Le dau o notă de șapte din zece, am continuat prudentă. Cu toate că sunt calde, din cuptor, nu au acel je ne sais quoi. Misiunea mea va continua.

Iggy a râs și a scotocit în pungă după un măr.

Nudge a luat-o la goană, cu hainele ude până peste genunchi.

— Locul ăsta-i așa de cool, a zis. Ce-mi place oceanul! Când o să fiu mare, vreau să mă fac savant care cercetează oceanul. Am să plec pe mare și-am să fac scufundări, o să găsesc lucruri noi, iar National Geographic o să mă angajeze.

Sigur, Nudge. Probabil, cam tot atunci când o să fiu și eu președinte.

Nudge a alergat din nou la apă, iar Iggy s-a ridicat și a pornit agale după ea.

— Sunt fericiți aici, a zis Fang, uitându-se după ei.

Am dat din cap.

— Ce poate să nu-ți placă? Aer curat, liniște și pace, oceanul. E păcat că nu putem rămâne aici.

Fang a rămas o clipă tăcut.

— Ce-ar fi fost dacă eram în siguranță aici? a întrebat. Dacă am ști că nu vine nimeni să ne hărțuiască pe aici. Ai vrea să stai?

Asta m-a surprins.

— Trebuie să găsim Institutul, am zis. Iar dacă aflăm ceva, ceilalți vor vrea să-și descopere părinții. Iar apoi, nu-1 găsim pe Jeb să-l înfruntăm? Și cine-i directorul? De ce ne-au făcut așa ceva? De ce mi se tot spune că ar trebui să salvez lumea?

Fang și-a ridicat mâna, iar eu mi-am dat seama că vorbeam din ce în ce mai tare.

— Ce-ar fi, a zis el încet, fără să se uite la mine, dacă am uita de toate astea?

Mi-a căzut falca. Când trăiești alături de cineva întreaga ta viață, ajungi să crezi că-1 cunoști, iar apoi te pomenesti că aruncă o astfel de bombă.

— Ce crezi că..., am început să spun, dar apoi Gasman a dat năvală cu un pagur viu, pe care mi l-a aruncat în poală, iar pe urmă Angel a vrut să mănânce de prânz.

N-am mai avut când să-l mai apuc pe Fang de un umăr și să-i urlu:

— Cine ești și ce-ai făcut cu Fang cel adevărat?

Poate altă dată.

113

În dimineața următoare, Fang s-a întors din oraș și mi-a lăsat la picioare, cu o mică plecăciune, un exemplar din New York Post. Am frunzărit ziarul. La pagina șase, am văzut titlul „Misterioșii copii-păsări nu mai sunt de găsit”.

— Ei, bravo nouă, am comentat. Au trecut două zile fără să provocăm o agitație de nedescris în public și fără să ne pomenim cu fotografiile noastre prin toate buletinele de știri.

— Ne ducem să înotăm! a anunțat Nudge, atingând de două ori mâna lui Iggy.

El s-a ridicat și a pornit după ea, la fel Angel și Gazzy, îndreptându-se cu toții spre apă.

Soarele strălucea, și cu toate că oceanul era destul de rece, lor nu le păsa. Eram bucuroasă că aveau parte de această mică vacanță, când se puteau distra, mânca și înota fără să se mai preocupe de nimic.

Eu însă, încă mă mai stresam, bineînțeles.

Lângă mine, Fang citea ziarul, servindu-se, absent, dintr-o cutie cu alune. M-am uitat la copii cum se jucau în apă. Iggy începuse să ridice un castel de nisip, construit prin simțul tactil, doar puțin mai încolo de valuri.

Cum se făcea că Eliminatorii nu ne găsiseră încă? Uneori, ne depistau atât de ușor, iar alteori, ca acum, păream cu adevărat bine ascunși. Lansam sau nu un semnal de ghidaj prin cipul pe care-1 aveam eu implantat? Dacă da, de ce nu erau Eliminatorii deja pe aici? Păreau că se jucau cu noi, ținându-ne ca pe ghimpi...

Ca într-un joc. Ca într-un afurisit de joc.

Așa cum spusese Jeb, pe când eram la Școală. Tot așa cum îmi tot spunea Vocea, că totul era un joc, pe care-1 în- vâțai jucându-1, că totul, până la cel mai mic amănunt, era un test.

Mă simțeam ca și cum chiar în fața mea ar fi fost aprins un panou indicator din neon. Pentru prima dată, am înțeles, în sfârșit, finalmente, că toate astea ar putea fi doar un joc masiv, pervers, bolnav și important.

Iar eu fusesem aleasă ca jucător de bază.

Am cernut nisipul aspru printre degete, gândindu-mă intens. OK. Dacă era

un joc, existau numai două tabere? Existau și agenți dubli?

Am deschis gura să-mi împărtășesc gândurile cu Fang, însă m-am oprit. M-a privit cu ochii lui curioși, întunecați, și-am simțit brusc o teamă rece. Mi-am lăsat privirea în jos, simțind cum îmi luau foc obraji.

Și dacă nu eram cu toții în aceeași tabără?

O parte din mine s-a rușinat numai la acest gând, iar o altă parte și-a amintit de câte ori adorabila mea paranoia ne-a salvat pielea.

Am aruncat o privire spre apă, unde Angel îl împrășca pe Gasman și râdea. Se afundă sub apă, iar Gazzy pomi s-o urmărească.

A fost Angel mai altfel de când am recuperat-o de la Școală? Am gemut și mi-am lăsat capul în mâini. Era mult prea mult. Dacă nu mă mai puteam încrede în acești cinci oameni, atunci viața mea nici nu merita trăită.

— Te doare capul? m-a întrebat Fang cu o îngrijorare discretă.

Oftând, am clătinat din cap că nu, apoi m-am uitat din nou spre ocean. Depindeam de Fang. Aveam nevoie de el. Trebuia să pot să am încredere în el. Chiar?

Gazzy studia atent suprafața oceanului, întorcându-se într-o parte și-n alta, cu un aer confuz. Apoi a privit direct spre mine, cu panica oglindită pe față.

Angel nu mai apăruse la suprafață. Era încă sub apă.

Am luat-o la fugă.

114

— Angel! am strigat, sărind în apă.

Am ajuns la Gazzy și l-am apucat de umăr.

— Unde s-a scufundat?

— Chiar aici! a spus el. S-a scufundat acolo! Am văzut-o cum s-a dus pe sub apă.

Fang sări și el în urma mea, iar Nudge și Iggy sosiră și ei. Ne-am uitat toți cinci în apa rece, albastră-cenușie, dar nu puteam vedea decât la câteva palme în adâncime. Un val s-a spart asupra noastră.

— Acum ar fi momentul cel mai potrivit să ne dezvoltăm vederea în raze X, am murmurat, în vreme ce o gheară rece îmi strângea inima.

Am simțit presiunea puternică a unui curent submarin împingându-mi picioarele, am văzut cum vântul încrețea apa spre larg.

— Angel! a țipat Nudge, ducându-și mâinile pâlnie la gură.

— Angel! am strigat și eu, înaintând, greoi, prin apă, cu pași mari, rugându-mă să mă lovesc de ea.

Fang dădea din mâini prin apă, cu fața aproape de suprafața ei. Ne-am răspândit în evantai, mijindu-ne ochii sub lumina soarelui, scufundându-ne în valuri pe rând.

Mi s-a pus un nod în gât și-am simțit că mă sufoc. Vocea-mi devenise ciudat de răgușită; ochii mă usturau din cauza luminii și a sării.

Acoperisem un arc de cerc larg, de aproape treizeci de metri deschidere, și tot nu se vedea nici urmă de ea. Angel a mea. Am privit înapoi spre țărm, de parcă m-aș fi așteptat s-o văd pășind pe nisip, spre Celeste, care o aștepta lângă o bucată de lemn plutitor.

Trecură minute fără de sfârșit.

Puteam simți curentul submarin trăgându-mi întregul corp. Nu mă puteam abține să nu-mi imaginez trupul lui Angel împins spre larg, iar ea cu ochii măriți de groază. Ajunsesem până aici doar ca s-o pierdem?

— Vezi ceva? i-am strigat lui Fang.

Scutură din cap, cu ochii țintă la apă, dând cu brațele înainte și înapoi.
Din nou am măturat întreaga zonă, examinând orice detaliu al apei, plaja, oceanul întins.

Apoi din nou.

Și din nou.

Am văzut ceva și-am clipit, apoi am privit mai intens.

Ce era... asta era... oh, Doamne! La câteva sute de metri mai departe, un căpșor mic, ud și cu părul împletit, se își din apă. Mă holbam pur și simplu. Angel se ridică în apă până la șold și ne făcu semn cu mâna.

Aproape că mi s-au tăiat picioarele. A trebuit să mă redresez singură înainte de a plonja cu fața în jos în apă.

Am alergat una spre alta, ceilalți venind din urmă.

— Angel, de-abia am reușit să bâigui, nevenindu-mi să cred când, în sfârșit, m-am apropiat suficient. Angel, unde-ai fost?

— Ia ghici? a zis ea încântată. Pot să respir sub apă.

115

Am luat-o pe Angel în brațe, strângându-i la piept trupul ud și rece.

— Angel, am murmurat, încercând să nu izbucnesc în plâns, am crezut că te-ai înecat! Ce-ai făcut?

Am pornit spre țărm, una lângă alta.

Ne-am prăbușit pe nisipul umed și l-am văzut pe Gasman încercând să-și stăpânească și el lacrimile.

— Înotam doar, a zis Angel, când am înghițit niște apă și-am început să mă înăbuș. Dar n-am vrut să mă găsească Gazzy Ne jucam de-a v-ați ascunselea, ne explica ea. Sub apă. Așa că am rămas sub apă, și apoi mi-am dat seama că puteam să înghit apă și să rămân scufundată fără să mă înec.

— Cum adică să înghiți apă? am întrebat.

— Doar înghit apă și apoi fac așa.

Angel a suflat aerul pe nas, și aproape că am izbucnit în râs când am văzut ce față avea atunci.

— Îți iese pe nas? a întrebat Fang.

— Nu, a răspuns Angel. Nu știu pe unde merge apa. Dar pe nas îmi iese aer.

M-am uitat spre Fang.

— Extrage oxigenul din apă.

— Poți să ne arăți și nouă? a zis Fang.

Angel s-a ridicat și a pornit sprintenă spre țărm. S-a aruncat în valuri când apa-i ajungea la șold. Eram la câțiva centimetri distanță de ea, hotărâtă să n-o mai las să se piardă iarăși, nici măcar pentru o secundă.

A îngenuncheat, a luat o gură mare de apă și apoi s-a ridicat. Părea că înghite, apoi sufla aerul pe nas. Ochii mi s-au holbat până când am crezut că mi ieșiseră din orbite: șiroaiele de apă de mare erau pompate prin porii invizibili de pe ambele părți ale gâtului lui Angel.

— Sfinte Sisoe, a șoptit Gasman.

Nudge îi explica lui Iggy ce se întâmpla, iar el, impresionat, scoase un fluierat.

— Și pot să stau sub apă și să tot înot, a spus Angel.

Și-a mișcat umerii, deschizându-și aripile, ca să se poată usca în lumina

strălucitoare a soarelui.

— Pariez că și eu pot! a făcut Gasman. Doar suntem frați.

Se aruncă în apă și sorbi din greu. Apoi o înghiți, încercând să scoată aer pe nas.

Se înăbuși, apoi se înecă și începu să tușească violent. Apa de mare i se scurse din nas și se sufocă din nou și aproape că vomită.

— Ești bine? l-am întrebat când, în cele din urmă, se scutură și se opri.

Dădu din cap, ud, jalnic și îngrețoșat.

— Iggy, am rostit, atinge gâtul lui Angel și verifică dacă poți simți ceva, acei pori prin care se scurge apa.

Ușor ca pana, Iggy atinse în treacăt, cu vârful degetelor, pielea ei albă, peste tot în jurul gâtului.

— Nu simt nimic, a zis el, spre surprinderea mea.

Așa că a trebuit să încercăm cu toții, să vedem ce se întâmplă. Nimeni, în afară de Angel, nu mai putea face asta. Te scutesc de detalii dezgustătoare, dar dă-mi voie să spun că felia aceea de ocean nu mă va mai vedea înotând pe acolo, cel puțin pentru o vreme.

Așa că Angel putea respira sub apă. Abilitățile noastre continuau să iasă la iveală, ca și cum anumite lucruri ar fi fost programate să fie descoperite în momente diferite, cum ar fi atingerea unei anumite vârste. Intr-un fel, era ca și cum ai fi fost promovat rege pe tabla de șah: dintr-odată, aveai mai multă forță, mai multă putere decât înainte.

Ce ciudat.

Nu ciudat, Max, interveni brusc Vocea mea. Divin. Și genial. Voi, șase, sunteți niște lucrări de artă. Bucurați-vă.

Păi, m-aș bucura, mi-am zis cu amărăciune, dacă nu aș fi atât de ocupată să fug să-mi salvez pielea, tot timpul. Doamne! Lucrări de artă sau ciudați? Paharul pe jumătate plin, paharul pe jumătate gol. Ca și cum n-aș renunța imediat la aripi, ca să duc o viață obișnuită, cu părinți și prieteni obișnuiți.

În capul meu răsună un hohot subțirel. Haida-de, Max, spuse Vocea. Amândouă știu că nu-i adevărat. O familie obișnuită și o viață obișnuită te-ar plictisi de moarte.

— Pe tine cine te-a întrebat? am zis iritată.

— Ce să mă întrebe? a zis Nudge, ridicând capul surprinsă.

— Nimic, am mormăit.

Și asta-i. Unii oameni se trezesc cu abilități cum ar fi cititul gândurilor și respirația prin apă, iar alții se pomenesc cu voci sâcâitoare, captive în mintea lor.

Ce băftoasă sunt.

Ce-ai vrea să poți face, Max? întreabă Vocea. Dacă ai putea face orice?

Hmm. Nu mă gândisem la asta. Adică, deja puteam zbura. Poate că mi-ar plăcea să citesc gândurile, ca Angel. Dar aș ști tot ce gândesc alții, aș vedea când unora nu le place de mine, dar se poartă ca și cum le-ar plăcea. Dar dacă aș putea face orice?

Poate că ai vrea să poți salva lumea, spuse Vocea. Te-ai gândit vreodată la asta?

Nu. M-am încruntat. Las asta pe seama adulților.

Dar adulții sunt cei care distrug lumea, zise Vocea. Să te gândești la asta.

— Ia te uită cine vine la plajă.

Glasul șoptit, dulceag și încărcat de amenințări, m-a trezit din somn în acea noapte. Trupul mi s-a încordat ca un arc și-am încercat să sar în picioare, numai pentru a fi prionită la pământ de un bocanc imens, pus pe gâtul meu.

Ari. Ca de obicei, Ari.

În secunda următoare, s-au trezit Fang și Iggy și am întins mâna liberă s-o scol pe Nudge.

Adrenalina mi s-a vărsat în vene, contractându-mi mușchii. Angel s-a trezit și ea și a părut că se ridică în văzduh direct, fără să mai alerge pentru start. Ținea strâns trupul lui Celeste, plutind la vreo șase metri înălțime deasupra noastră. Am văzut-o privind în jur, i-am văzut fața, cu expresia unui dezastru întipărită pe ea.

M-am uitat și eu în jur.

Eram înconjurați de Eliminatori, de mai mulți Eliminatori decât văzusem eu vreodată. Practic, erau cu sutele. Creșteau chestiile astea în cantități mai mari decât mi-aș fi putut imagina.

Ari s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Ești așa de frumoasă când dormi, iar gura ți-e închisă. Dar ce păcat că ți-ai tăiat părul.

— Când o să-mi trebuiască părerea ta, am să ți-o cer, am ripostat, zbatându-mă sub bocancul lui.

A râs, apoi s-a aplecat să-mi mângâie fața cu o singură gheară.

— Îmi place când ești arțăgoasă.

— Las-o în pace!

Fang se aruncă asupra lui Ari, luându-l prin surprindere. Ari îl depășea lejer pe Fang în greutate cu zeci de kilograme, însă Fang era animat de o furie rece și însetat de sânge. Era înspăimântător așa.

Iggy și cu mine am sărit să-l ajutăm și-am fost înșfăcați imediat de Eliminatori.

— Nudge și Gazzy, S și V, am țipat. Acum!

Supunându-se fără nicio împotrivire, cei doi săriră în văzduh și bătură tare din aripi pentru a-și lua valea, ridi- când-se pentru a pluti lângă Angel. Eliminatorii se repeziră la picioarele lor, dar copiii fuseseră rapizi și se aflau acum în afara razei lor de acțiune. Eram atât de mândră de ei, în special când Nudge mârâi amenințătoare spre ei.

M-am zbatut, dar trei Eliminatori mă țineau într-o îmbrățișare strânsă, dușmănoasă.

— Fang! am strigat, însă nu mă putea auzi, prins într-o confruntare cu Ari, care-i grebla fața cu ghearele, lăsându-i linii roșiatice, paralele.

Noi șase avem o forță supraomenească, dar nu dispunem de masa musculară brută a unui Eliminator matur. Fang era depășit cu totul, însă reuși să-l pocnească pe Ari în claviculă.

Ari scheună și-și dezveli dinții, apoi se dădu înapoi și-l lovi puternic pe Fang la cap. I-am văzut capul zvâcnind într-o parte și ochii închizându-i-se, apoi băiatul căzu pe nisip ca mort.

Ari îl prinse de cap și-l izbi tare de-o piatră. Și apoi încă o dată.

— Lasă-l în pacer! Oprește-te! Te rog, încetează! am țipat, iar ochii mi s-au încețoșat de furie.

M-am zbatut între Eliminatorii care mă țineau, și-am reușit să-l calc pe unul pe picior. Schelălăi o înjurătură și-mi răsuci mâna până când lacrimile începură să-mi curgă pe obraji.

Fang își deschise ochii încet. Văzându-l pe Ari deasupra lui, apucă niște nisip și i-l azvârli în față. Fang sări în picioare și lansă o lovitură din lateral care-l atinse pe Ari drept în coșul pieptului. Ari se clătină dând înapoi, horcăind, apoi își reveni rapid și-l trăsni pe Fang cu o lovitură de cot. Din gura lui Fang pomi sângele și căzu iar.

Plângeam deja, dar nu mai puteam vorbi: laba păroasă și aspră a unui Eliminator era încleștată pe gura mea.

Apoi Ari se aplecă asupra trupului lui Fang, cu botul deschis, cu caninii ascuțiți și gata să-i sfâșie gâtul.

— Te-ai săturat, a mârâit el sinistru, de viață?

Oh, Doamne, oh, Doamne, nu Fang, nu Fang, nu Fang...

— Ari!

Ochii stăteau gata să-mi iasă din orbite. Cunoșteam prea bine acel glas.

Jeb. Tatăl meu adoptiv. Acum, dușmanul meu cel mai mare.

117

Am privit cu ochii mari, cu cea mai feroce mânie și cea mai îndreptățită ură, cum Jeb Batchelder se deplasa cu ușurință prin mulțimea de Eliminatori, despărțindu-i în două, de parcă ar fi fost Moise, iar ei Marea Roșie. Totuși, era bizar să-l văd acum, după ce-am fost obișnuită să-l jelesc, nu să-l detest.

Ari s-a oprit cu botul lui împuțit și fatal deschis deasupra gâtului lui Fang. Acesta din urmă era inconștient, dar încă mai respira.

— Ari! a strigat Jeb din nou. Ai primit niște ordine.

Jeb se îndrepta mine, ținându-și privirile pe Ari. După câteva secunde, care păreau o veșnicie, Ari s-a retras încet, încet, de lângă Fang, lăsându-i trupul prăbușit nefiresc pe nisip.

Jeb s-a oprit în fața mea.

Îmi salvase viața de mai multe ori. Ne salvase tuturor viața. Mă învățase să citesc, să fac omletă, cum să pornesc mașinile cu firele de contact. Cândva, am depins de el și pentru fiecare gură de aer trasă în plămâni: era singura mea constantă, singura mea certitudine.

— Acum ai înțeles, Max? a întrebat el blând. Înțelegei frumusețea incredibilă a jocului? Niciun copil, niciun adult, nimeni altcineva n-a mai trăit ceva asemănător cu ceea ce simți tu. Înțelegei de ce toate astea sunt necesare?

Eliminatorul care mă ținea și-a retras degetele de pe gura mea, ca să pot vorbi. În aceeași secundă, am scuipat din greu, curățându-mi gura și gâtul de lacrimi. Am nimerit pantoful lui Jeb.

— Nu, am răspuns, păstrând un ton normal, cu toate că fiecare părticică din mine urla, fiind disperată să alerg la Fang. Nu pricep. N-am să pricep niciodată. Vreau să ies din chestia asta.

Figura lui înduioșător de familiară părea încordată, ca și cum începea să-și piardă răbdarea cu mine. Dur.

— Ți-am spus că ai să salvezi lumea, a zis. Acesta-i scopul propriei tale existențe. Crezi că un copil obișnuit, de paisprezece ani, neantrenat, ar putea face asta? Nu. Trebuie să fii cel mai bun, cel mai puternic, cel mai deștept. Trebuie să fii extrem. Maximum.

Am căscat și mi-am dat ochii peste cap, știind că ura să fac asta, iar maxilarul lui Jeb s-a încleștat de furie.

— Să nu dai greș, a continuat, cu o notă dură în glas. Te-ai descurcat bine

la New York, însă ai făcut greșeli mari, mai degrabă stupide. Greșelile te costă. Ia decizii mai bune.

— Nu mai ești tăticul meu, Jeb, am răspuns, punând în tonul meu cât mai mult dispreț posibil. Nu ești responsabil pentru mine. Fac ce vreau eu. M-am numit singură... Maximum Ride.

— Întotdeauna voi răspunde de tine, s-a răstit el. Dacă tu crezi că-ți conduci singură viața, atunci poate că nu ești atât de grozavă pe cât credeam.

— Hotărăște-te, m-am răstit și eu la el. Ori sunt cea mai grozavă, ori nu. Alege.

A făcut un semn cu mâna, iar Eliminatorii mi-au dat drumul, mie și lui Iggy. Ari s-a întors și mi-a zâmbit superior, apoi mi-a trimis o bezea.

Am scuipat spre el.

— Tăticu' m-a iubit întotdeauna cel mai mult, am șuierat, iar chipul i s-a întunecat.

A făcut câțiva pași repezi spre mine, cu labele strânse pumni, însă a fost dat deoparte de valul dur și păros al celorlalți Eliminatori. L-au luat pe sus și l-au dus dincolo de o stâncă mare de la capătul plajei. Jeb era cu ei. Nu, era unul dintre ei.

118

Împleticindu-mă rău de tot, simțindu-mi umărul de parcă ar fi luat foc, am înaintat pe plajă. Înainte de a-l muta din loc pe Fang, i-am cercetat gâtul, să văd dacă nu-i era rupt. Apoi, cu grijă, l-am întors. Din gură îi scurgea sânge.

— Fang, trebuie să-ți revii, am șoptit.

Ceilalți veniră în goana mare.

— Arată foarte rău, a zis Gazzy. Ar trebui dus la un doctor.

Nu părea să aibă nimic rupt - poate doar nasul - dar încă era leșinat. I-am așezat capul în poala mea și mi-am folosit bluza ca să-i șterg dărele de sânge de pe față.

— L-am putea căra noi, tu și eu, a propus Iggy, în vreme ce mâinile lui lungi și albe pluteau pe deasupra lui Fang, inventariindu-i rănilor, cucuiele, sângele.

— Unde? am întrebat, simțindu-mi propria mea amărăciune. Nu putem să-l ducem la spital.

— Niciun spi'al, a murmurat Fang, cu ochii încă închiși.

Am simțit cum mă inundă un val de ușurare.

— Fang! i-am zis. Cât e de rău?

— Des'ul de rău, a rostit nesigur, apoi, gemând, a încercat să se întoarcă pe partea cealaltă.

— Nu mișca! i-am spus, însă el și-a întors capul și a scuipat sânge pe nisip.

A ridicat apoi palma și a scuipat ceva în ea, apoi și-a deschis ochii năucit.

— Dinte, a zis el dezgustat. Mă simt ca naiba, a adăugat Fang, pipăindu-și umflăturile de pe ceafă.

Am încercat să zâmbesc.

— Arăți ca o pisicuță.

M-am strâmbat ca și cum aș fi avut mustăți, arătându-i unde-i lăsase Ari dărele. M-a privit îndurerat.

— Fang, am zis cu glasul găuit. Să trăiești, da? Trăiește și să fii OK.

Și fără niciun preaviz, m-am aplecat și l-am sărutat pe gură, uite-așa.

— Au, a zis, atingându-și buza ruptă, apoi ne-am uitat unul la altul șocați.

Pasiunea înăbușită îmi ardea fața. Mi-am ridicat privirile și i-am văzut pe Nudge și Gasman cum se holbau la mine. Din fericire, Iggy era orb, iar Angel aducea apă pentru Fang.

Gazzy a privit de la mine la Fang, apoi la Iggy, fiind evident că-și spunea că putea fi sigur acum că pierdusem orice legătură cu realitatea.

Încet, Fang s-a ridicat în șezut, cu falca încleștată, transpirat tot la față.

— Frate, a spus, după care a început să tușească. E destul de rău.

Asta era maximumul admis de el, în ceea ce privea durerea. S-a ridicat nesigur și a luat apa de la Angel. Luând o înghițitură, și-a clătit gura și a scuipat în nisip.

— Am să-l omor pe Ari, a zis apoi.

119

Fang și noi toți ceilalți ne-am întors în Manhattan fără să picăm din cer din cauza rănilor sau a oboselii.

— Ce macho ești, am spus când am aterizat, în cele din urmă, în beznă din Central Park.

Arăta istovit, transpirat, palid, dar zburase tot drumul fără să se plângă deloc.

— Așa-s eu, a zis, privindu-mă lung, de parcă n-ar fi uitat ce făcusem, adică Sărutul.

M-am înroșit violent, jenată dincolo de orice închipuire. N-o să mai îmi treacă asta niciodată.

— Ești chiar în ordine, Fang? a întrebat Nudge, cu cea mai emoționantă îngrijorare în glas.

Nudge îl iubea la nebunie pe Fang.

El arăta de parcă picase de pe o stâncă, cu răni uriașe, vineții, care-i deformau chipul, cu zgârieturile cumplite lăsate de Ari pe obraji, având un mers rigid și chinuit.

— Sunt în ordine, a spus. Zborul m-a ajutat să mă menajez cumva.

— Uitați, haideți să găsim un loc unde să ne așezăm, să-i tragem un somn, iar apoi să ne încercăm din nou norocul cu Institutul, am zis. Trebuie să-l descoperim, nu ne putem opri acum. Da, fraților?

— Da, așa-i, a făcut Nudge. Haideți să-i dăm drumul, să terminăm cu asta. Vreau să aflu despre mama. Și celelalte chestii. Vreau să știu întreaga poveste, bună sau rea.

— Și eu, a spus Gazzy. Vreau să-mi găsesc părinții, ca să le spun ce jeguri totale sunt. Bună, mamă și tată, sunteți niște jigodii!

Am decis că ar fi mai bine dacă am rămâne în subteran, pentru mai multă siguranță. La stația de metrou am sărit de pe peron și am mers repede de-a lungul șinelor. Era un peisaj familiar și destul de repede, după câteva minute de mers, am ajuns în fața unei peșteri luminate de focuri, populată de oameni fără adăpost și inadaptați. Casă, dulce casă, mai ales dacă te nimerești să fii vreun șobolan de canalizare.

— Mamă, ce primitiv arată, a zis Fang, frecându-și mâinile.

M-am strâmbat la el, în vreme ce ne cățaram pe bordura de beton. În sinea mea, eram bucuroasă că avea atâta energie să fie sarcastic.

Apoi, istovită și secătuită emoțional, mi-am întins pumnul stâng pentru salutul nostru înainte de culcare. Ne-am executat ritualul, apoi Angel s-a cuibărit lângă mine. Am verificat ca toți ceilalți, în special Fang, să fie în

ordine, apoi m-am întins, lăsând disperarea să mă acopere ca o pătură.

Eram în miezul unei alte explozii cerebrale aduse de somn, când am simțit că mă apropiam de starea conștientă fără a-mi deschide ochii. Fără să analizez impulsul, mâna mi-a țâșnit afară și-am apucat încheietura mâinii cuiva.

Mișcându-mă repede, tot instinctual, m-am ridicat în șezut și-am răsucit la spate mâna intrusului, iar simțurile mele au revenit la viață.

— Calmează-te, fraiero! a șoptit furios proprietarul brațului.

Am tras în sus, amenințând să-i disloc brațul din umăr. În mod sigur, aș fi putut face asta.

Fang s-a foit lângă mine, cu ochii deschiși, dar cu corpul mișcându-se cu greu.

— Iar te pui cu Mac-ul meu, a zis hackerul, iar eu am slăbit strânsoarea. Doamne, ce s-a întâmplat cu tine?

Asta îi era adresată lui Fang.

— M-am tăiat la bărbierit, a răspuns Fang.

Hackerul s-a încruntat și și-a frecat umărul, acolo unde-l forțasem.

— De ce v-ați întors aici? a întrebat el nervos. Îmi distrugi hardul cu totul.

— Ia arată-mi, am zis, iar el și-a deschis tăfnos lapto- pul.

Ecranul reproducea interiorul minții mele: imagini, cuvinte, fotografii, hărți, ecuații matematice.

Hackerul s-a încruntat, părând mai mult uluit decât furios.

— E ciudat, a spus. Voi, tipilor, n-aveți vreun computer cu voi?

— Nu, a zis Fang. Nici măcar un celular.

— Dar vreun Palm Pilot? a întrebat hackerul.

— Nici vorbă, am zis. Noi suntem mult mai low-tech decât atât.

Ca și cum o cutie de șervețele ar fi un pas uriaș pentru noi.

— Vreun cip? a insistat el.

Am încremenit. Aproape împotriva voinței mele, mi-am îndreptat privirea spre Fang.

— Ce fel de cip? am întrebat, străduindu-mă să par cât mai naturală.

— De oricare, a spus hackerul. Orice care ar cuprinde informații capabile să se interfereze cu hardul meu.

— Dacă am avea un cip, am continuat eu prudentă, l-ai putea accesa?

— Dacă aș ști despre ce-i vorba, a zis el, poate. Ce aveți?

— E mic și pătrat, i-am spus, fără să mă uit la el.

— Ca ăsta?

Hackerul a arătat cu degetele un spațiu de circa șapte centimetri.

— Ai un cip atât de mare?

Am dat din cap.

— Arată-mi-l. Unde-i?

Am inspirat adânc.

— Este în mine. E implantat în mine. L-am văzut într-o radiografie.

S-a holbat la mine cu toată oroarea oglindită în privire. Și-a închis laptopul.

— Ai un cip atât de mare implantat în tine, a repetat el. Am dat din cap, bănuind că asta era mai rău chiar și decât a avea păduchi.

S-a tras câțiva pași îndărăt.

— Un cip ca ăsta este o veste proastă, a spus tărăgănat, ca și cum aș fi fost cretină. S-ar putea să fie vorba de NSA. Eu nu mi-aș băga nasul în asta. Uite ce-i, stai departe de mine! Altfel, următorul sunt eu.

S-a retras în întuneric, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi vrut să izgonească

răul.

— îi urăsc! îi urăsc!

Apoi a dispărut undeva în măruntaiele subteranelor.

— Ne mai vedem, am șoptit. N-aș vrea să fiu în locul tău.

Fang m-a privit iritat.

— Nu te pot lua nicăieri.

Mi-aș fi dorit să nu fie atât de agitat, ca să-l pot pocni eu.

120

Am încercat să dormim puțin; numai Dumnezeu știa cât ne trebuia asta. Am ațipit întrucâtva. Apoi, n-am mai fost adormită, mi-am dat seama de asta. Dar nu eram nici trează.

Era ca și cum fusesem absorbită într-o altă dimensiune, unde-mi puteam simți trupul, ceva asemănător, știam unde mă aflu, și totuși, eram în imposibilitate de a mă mișca sau spune ceva. Eram într-un film și mă holbam la mine, privind cum se desfășura în jurul meu. Străbăteam un tunel întunecat, sau un tunel trecea pe lângă mine, iar eu stăteam neclintită. Metrourele treceau pe lângă mine în ambele sensuri, așa că era un tunel de metrou.

Mă gândeam, OK, tunel de metrou. Da, și?

Apoi am văzut stația: Thirty-third Street. Clădirea Institutului se afla pe Thirty-third Street. În beznă tunelului de metrou din visul conștient, am văzut un grilaj ruginit, de la suprafață. M-am văzut cum ridicam grilajul. O apă maronie, fetidă, gâlgâia dedesubt. Puah... erau conductele de canalizare, de sub oraș.

Hello.

Pe sub un curcubeu...

Bingo, Max, spuse Vocea mea.

Ochii mi s-au deschis instantaneu. Fang mă privea cu îngrijorare.

— Acum ce mai e?

— Știu ce avem de făcut, am zis. Trezește-i pe toți.

121

— Pe aici, am zis, mergând prin beznă tunelurilor.

Era ca și cum pe retinele mele ar fi fost imprimată o hartă detaliată, ca s-o pot vedea suprapusă peste realitate, urmând direcția pe care trebuia s-o urmăresc. Dacă acest efect de hartă devenea de acum parte din viața mea pentru totdeauna, urma s-o iau razna, dar, momentan, era al naibii de util.

Încă un lucru pe care cred că ar trebui să-l menționez: acum îmi era foarte, foarte frică, mai frică decât îmi fusese înainte, și nici măcar nu știam de ce. Poate că nu voiam să știu adevărul. De asemenea, mă durea capul și asta mă înnebunea puțin. Mă apropiam de data expirării mele? Voi muri? Mă voi prăbuși, pur și simplu, dispărând de pe lume și dintre prieteni?

— Vocea ți-a spus despre toate astea, Max? m-a întrebat Nudge dându-mi un ghionț ușor.

— Cam așa ceva, i-am răspuns.

— Grozav, l-am auzit pe Iggy mormăind, dar nu l-am luat în seamă.

Fiecare pas ne aducea tot mai aproape de Institut, puteam simți asta. În cele din urmă, eram pe cale să aflăm răspunsurile la întrebările noastre, și probabil că vom da cea mai cumplită bătălie din viața noastră. Însă curiozitatea noastră era atât de nesățioasă: Cine eram? Cum ne-au luat de la părinții noștri? Cine ne-a grefat ADN-ul aviar? Mintea mea se ferea de dilema cu părinții. Chiar nu știam dacă puteam suporta să aflu. Însă în mine ardeam toată să descopăr celelalte „de ce”-uri și „unde”. Voiam nume. Voiam să știu cine era de vină. Voiam să știu unde locuiau.

— OK, acum tunelul se bifurcă, am zis, iar noi mergem pe cel fără șine.

Mâna lui Angel era într-a mea, mică și încrezătoare. Gasman era încă chior de somn, împiedicându-se, din când în când. Iggy își ținea un deget într-o gaică de la cureaua lui Fang.

Căutam grilajul ruginit, plasat undeva jos. În visul meu, îl văzusem la răscrucea dintre două tuneluri, așa că acolo trebuia să fie. Dar nu-l vedeam. M-am oprit, iar ceilalți au făcut același lucru în spatele meu.

— Aici trebuie să fie, am zis șoptit, scrutând bezna.

Nu te gândești la ce ar trebui să fie, Max. Gândește-te la ce este.

Mi-am încleștat maxilarele. Nu poți să-mi spui lucrurile direct? m-am gândit. De ce totul trebuia să fie ceva de genul „Cum este sunetul unei palme care bate singură?” și alte din astea?

Dar, fie. Atunci era pe aici? Am închis ochii și am simțit unde era, lăsând, conștientă, să mă pătrundă orice impresie. Mă simțeam ca o tocilară.

Atunci, doar am pășit înainte, cu ochii închiși, încercând să simt pe unde ar trebui să mă duc. Instinctiv, am avut senzația că trebuie să mă opresc. Așa că m-am oprit. M-am uitat în jos.

Acolo, la picioarele mele, se vedea conturul vag al unui grilaj mare, ruginit.

Ei, nu ești tu deosebită? mi-am zis.

— Aici e, am anunțat.

Grilajul s-a desprins cu ușurință, șuruburile sale dezintegrându-se într-o pulbere ruginie când Fang, Iggy și cu mine l-am tras. S-a desprins și l-am dat la o parte.

Dedesubt, era o galerie de acces, cu mânere în formă de U fixate pe o parte. Am trecut peste margine și am început să cobor în sistemul de canalizare al New Yorkului.

Ce destin.

În cele din urmă, a trebuit să-i pun Vocii o întrebare. A TREBUIȚ SĂ ÎNTREB. O să mor? Asta-i tot?

S-a lăsat o tăcere, una lungă, cu adevărat chinuitoare, cea mai rea.

Apoi Vocea s-a hotărât să răspundă. Da, Max, ai să mori. La fel ca toată lumea.

Mulțumesc, Confucius.

opt milioane de locuitori este chiar mai puțin încântător decât ți-ai putea închipui. Am coborât unul câte unul prin galeria de acces, și-am sfârșit stând pe o margine acoperită cu faianță jengoasă, de vreo șaizeci de centimetri lățime. Deasupra noastră, tunelul de curba, având cam patru metri lățime, iar sub ieșindul nostru se scurgea un șuvoi rapid de apă reziduală murdară.

— Puah, a făcut Nudge. E atât de înfiorător. Când ieșim de-aici, vreau să mă dea cineva cu un dezinfectant.

Angel o băgă pe Celeste sub cămașă.

— Max? a zis Gasman. Aia sunt, hm... șobolani?

Minunat.

— Da, par să fie ori șobolani, ori șoareci trecuți pe ste- roizi, am zis brusc, încercând să nu țip și să mă cațăr pe pereți, ca o fetiță răzgâiată.

— Doamne, a făcut Iggy cu dezgust. Ai fi tentat să crezi că și-ar dori să trăiască într-un parc sau așa ceva.

Înaintea noastră se afla o răscruce de patru tuneluri, ca o mare intersecție. Am ezitat, apoi am luat-o la stânga.

Câteva minute mai târziu, m-am oprit, fără să am niciun fel de indiciu.

Hello, Voce? m-am gândit. Dă-mi puțin ajutor pe-aici, te rog.

Nu trăgeam nicio speranță că Vocea-mi va răspunde, dar dacă ar face-o, probabil că ar fi ceva de genul: „Dacă un copac se prăbușește într-o pădure, asta mai înseamnă...”

Am privit în jos, apoi am tras aer în piept atât de repede, încât aproape că m-am înecat. Stăteam pe o platformă translucidă, suspendată la mare înălțime deasupra sistemului de canalizare. Am vrut să țip, simțindu-mă dezechilibrată și speriată. Sub mine puteam vedea o altă Max, arătând ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, iar restul găștii se holba la mine. Fang s-a întins și a apucat brațul celeilalte Max, iar eu l-am simțit, însă nu era nimeni cu mine.

Când ai de gând să ai încredere în mine, Max? a zis Vocea. Când ai de gând să te încrezi în tine?

— Poate atunci când n-am să mă mai simt complet dusă cu sorcova, am mârâit.

Am înghițit un nod și-am încercat să-mi revin. Nesigură, m-am uitat din nou în jos, la suprafața translucidă. În timp ce priveam, dăre subțiri de lumină trasau calea în urma noastră, pe unde trecusem deja. Apoi, dărele fine continuau prin tuneluri, ca un indicator „Pe aici”, scris cu neon.

Repede, am privit în sus, însă n-am văzut decât bolta hidoasă, acoperită cu faianță galbenă și mucegai, niciun tavan de sticlă. Fang încă mă mai ținea de braț, privin- du-mă concentrat.

I-am aruncat un zâmbet stânjenit.

— Cred că te-ai săturat să mă tot privești cu atâta îngrijorare.

— Devine plictisitor, a zis. Ce s-a întâmplat? Adică de data asta.

— Nici măcar nu doresc să explic, am spus, șter- gându-mi de pe frunte transpirația lipicioasă. M-ai duce la balamuc.

Am pășit cu grijă pe lângă el și i-am condus pe ceilalți înainte. Unele secțiuni ale tunelului erau luminate slab dinspre grilajele gurilor de aerisire de deasupra noastră, alte părți erau întunecate și deprimante. Dar nu m-am pierdut nicio clipă, n-am ezitat absolut deloc, iar după ce-am crezut că străbătusem câțiva kilometri, m-am oprit iar, pentru că am simțit că era timpul.

— Pen' că, după feng shui, așa trebuie, știi asta? Hm.

În timp ce stăteam și ne holbam în jurul nostru prin

beznă, evitându-i pe micii noștri prieteni chițăitori, șobolanii, mi-am dat

seama de ce ne aflam acolo.

Plasată pe un perete jegos și dezgustător din tunelul canalizării, era o ușă gri, metalică, aproape ascunsă vederii.

— Am ajuns, gașcă. Am reușit.

123

Nu te entuziasma prea mult. Ușa era încuiată, desigur.

— OK, fraților, am zis moale. Poate vreunul dintre voi să deschidă încuietorile doar cu mintea? Spuneți acum.

Nu putea nimeni.

— Atunci tu, Iggy.

M-am dat la o parte din drum și l-am împins, ușor, spre ușă. Degetele lui sensibile s-au întins și au mângâiat ușa, simțindu-i marginile aproape insesizabile, zăbovind deasupra găurii cheii. Ca și cum cineva urma să apară aici cu o cheie.

— OK, a murmurat Iggy.

Și-a scos apoi din buzunar mica lui trusă de deschis încuietori, așa cum știam că va face. Chiar dacă i-o confisca- sem pentru totdeauna cu două luni în urmă, după ce deschisese încuietoarea dulapului meu de acasă.

Acasă. Nici măcar să nu te mai gândești la asta. Nu mai ai casă. Ești un vagabond.

Iggy și-a ales cu grijă un instrument, s-a răzgândit, a luat un altul. Angel se bâțâia de pe un picior pe altul, uitându-se nervoasă spre șobolanii care deveneau tot mai neplăcut interesați de noi.

— Au să ne muște, a șoptit ea, strângându-mă de mână, mângâind-o pe Celeste prin cămașa ei murdară. Pot să citesc și gândurile lor.

— Nu, scumpo, am zis încet. Doar se tem de noi. N-au mai văzut niciodată astfel de creaturi uriașe, pocite... și vor să verifice ce-i cu noi.

Am fost răsplătită cu un zâmbet mic.

— Pentru ei suntem pociți, da.

Lui Iggy îi trebuiră trei minute, ceea ce era un record personal pentru el, doborându-1 pe cel vechi, de patru minute și jumătate pentru deschiderea celor trei încuietori de la dulapul meu.

Iggy, Fang și cu mine am apucat marginea ușii cu unghiile și-am tras; nu exista nicio clanță. Încet, încet, ușa masivă și grea se crăpă.

Dezvăluind înaintea noastră o scară lungă, întunecoasă, nesfârșită. Care ducea în jos, bineînțeles.

— Mda, asta-i exact ce ne trebuia, a mormăit Fang. O scară care duce spre Palatul întunericului.

Iggy pufni, mult mai puțin entuziasmat.

— Tu ești prima, Max.

Am pus piciorul pe prima treaptă.

Acum ești pe cont propriu, Max, a spus Vocea mea. Ne vedem mai târziu.

124

Migrena mi-a revenit, mai rea ca înainte.

— Haideți s-o luăm din loc, am zis peste umăr.

Spre deosebire de canalizare, aici nici măcar nu exista vreo lumină îndepărtată pe scări, așa că era întuneric beznă. Din fericire, cu toții puteam vedea destul de bine în întuneric. În special Iggy.

Treptele păreau că nu se mai termină, iar pe deasupra nu exista nici balustradă. Cred că cine construise această scară nu-și bătuse prea tare capul cu problema siguranței.

— Ești sigură că știi ce faci? a întrebat în șoaptă Fang.

— Ne apropiem de destinația noastră, am răspuns, coborând în beznă. Ne apropiem de răspunsurile la care am tot visat întreaga viață.

— Facem ceea ce Vocea ta ți-a spus să faci, a zis el.

Eram sătulă.

— Da? Până acum Vocea a fost OK, da?

Am ajuns, în sfârșit, la capăt.

— Iată-ne, am spus, cu inima bătându-mi cu putere.

— În fața ta este un perete, a zis Iggy.

Mi-am întins mâna prin întuneric, iar la câțiva pași distanță, degetele mele întinse au atins peretele, apoi o ușă, apoi o clanță.

— Ușă, am zis. S-ar putea să fie nevoie de tine, Iggy.

Am răsucit clanța, doar ca să verific, și iată, ușa începu să se deschidă.

Am tăcut cu toții. Ușa s-a deschis larg, fără niciun zgomot, și o adiere blândă, de aer răcoros și proaspăt, a plutit peste noi. După duhoarea fetidă și stătută a canalizării, era ceva uluitor.

Simțindu-mă precum Alice în Țara Minunilor pe când cădea în gaura iepurelui, am pășit înainte, iar pantofii mei murdari s-au afundat într-un covor gros. Da, covor.

Lumini firave îmi dezvăluiau o altă ușă, și, aproape ținând de încordare, am deschis-o.

Toate astea au părut să meargă oribil de lesne, suspect de ușor, înspăimântător de ușor.

Am intrat pe această a doua ușă, apoi ne-am oprit și am rămas cu ochii holbați.

Ajunsesem într-un laborator, ca acela de la Școală, la mii și mii de kilometri depărtare, în California.

— Ne aflăm în Institut, am zis.

— Hmm, asta o fi bine? a întrebat Gazzy.

125

— Să fiu... [inserează aici ce înjurătură preferi tu], a zis Fang uluit.

— Nu-i de glumă, am rostit.

Aici erau șiruri de computere mai înalte decât mine. Iar pe mese, echipament de laborator de primă mână. Table din plastic acoperite de diagrame, pe multe dintre ele le văzusem în timpul unora dintre atacurile mele cerebrale. Toate erau în stare de „hibernare”, huruind în liniște, dar fără a funcționa.

Ne-am făcut drum printre mese, încercând să înțelegem cât mai mult, în vreme ce dărdăiam în ghetete noastre. Știam că în această clădire se aflau Eliminatori, îi puteam simți.

Apoi, am văzut un computer încă pornit, cu ecranul luminat, cu date

procesate sub privirile noastre. Acesta ar fi putut fi șansa noastră de a afla despre trecutul nostru, părinții noștri, despre întreaga poveste uluitoare.

— OK, fraților, am spus cu glas scăzut. Fang, tu stai de pază, îmi aperi spatele. Pe bune! Am să încerc să intru în sistem.

M-am așezat pe un scaun de laborator din fața mesei și-am înșfăcat mausul computerului.

Parola?

Am pocnit din degete, făcându-l pe Fang să se cutremure. Păi, nu putea fi decât unul dintre cele o sută de milioane de cuvinte diferite, m-am gândit. Cât de greu să fie?

Am început să tastez.

N-am să te plictisesc cu întreaga listă de parole respinse. Eram mulțumită că sistemul nu m-a scos din joc după trei încercări nereușite. Dar „Școală“, „Batchelder“, „Mamă“, „Eliminator“, „Stol“ și multe altele nu au mers.

— Este inutil, am zis, cu nervii la pământ.

— Ce s-a întâmplat, Max? a întrebat Nudge încet, venind să stea lângă mine.

— Pe cine încerc să fentez? am zis. N-am nicio șansă să sparg parola de acces. Am bătut atâta drum de pomană. Sunt o ratată! Nu mai suport!

Nudge s-a tras mai aproape și a atins monitorul cu un deget, răsucindu-l astfel încât să vadă mai bine. A citit de pe ecran, cu buzele mișcându-i-se în tăcere. Aș fi vrut s-o împing de-acolo, dar nu avea niciun rost să fiu rea.

Apoi și-a închis ochii.

— Nudge? am întrebat-o.

Mâna ei se plimba pe monitor, ca și cum s-ar fi apropiat căutând căldură.

— Alo? am zis. Ce faci?

— Hm, încearcă cu un x mare, j mic, n mic, p mare, cifra șapte, o mare, h mare, j mic, și numărul patru, a spus ea șoptit.

M-am holbat la ea. Fang se uita la noi din capătul celălalt al încăperii, iar privirile ni s-au încrucișat.

Repede, înainte să uit, am tastat ce-mi spusese ea, văzând cum literele apăreau sub forma unor stelute în câmpul pentru parolă.

Am apăsat Enter și computerul s-a trezit la viață, iar un șir de pictograme a apărut în partea stângă a ecranului.

Intrasem în sistem.

126

M-am holbat la Nudge, iar ea și-a deschis încet ochii. Un zâmbet strălucitor i-a traversat chipul.

— A mers?

— Da, a mers, am spus, năucită. Cum ai făcut asta?

— Computerul, a spus ea, părând încântată. Mi-a plăcut, când l-am atins.

S-a întins și l-a atins din nou.

— Pot vedea persoana care lucrează aici. Este o femeie cu păr roșcat, creț. Bea mult prea multă cafea. A tastat parola și eu o pot simți.

— Uau! am făcut. Mai atinge ceva.

Nudge s-a dus la scaunul din apropiere și a pus mâna pe el. A închis ochii și, peste câteva clipe, a zâmbit.

— Aici stă un tip. Un chelos. Își mușcă unghiile. Ieri a plecat acasă

devreme.

Deschizându-și ochii, m-a privit încântată.

— Am un talent nou! A spus. Pot să fac ceva nou! Ce cool e!

— Bravo ție, Nudge, am zis. Ne-ai salvat pielea acum.

Încercând să mă concentrez, în pofida acestei evoluții uluitoare, am trecut peste pictograme și am făcut clic-dreapta pentru Explore. Am căutat cuvintele „aviar“, „Școala“, „genetică“...

Apoi, oh, Doamne.... fișierele de document umplură ecranul.

Degetele-mi zburau pe deasupra tastaturii, căutând nume, date, orice la care mă puteam gândi pentru a face o legătură.

Origini. Părea promițător, așa că am făcut un clic pe document. Ochii mi-au alergat peste rândurile de text, iar în gât mi s-a pus un nod. Aproape că am făcut un șoc acolo, pe loc.

Am văzut numele noastre, nume de spitale, de orașe, ba chiar și ceea ce păreau să fie numele unor părinți. Apoi am văzut fotografii de adulți care păreau să fie asociate cu numele. Erau părinții noștri? Așa trebuia să fie. Oh, Doamne, oh, Doamne. Asta era! Asta era exact ceea ce ne trebuia.

Am dat Print și paginile începură să iasă dintr-o imprimantă.

— Ce faci? a întrebat Fang, venind spre mine.

— Cred că este posibil să fi găsit ceva, am zis dintr-o răsuflare.

Știam că n-ar fi trebuit să ne oprim și să ne uităm aici peste acele pagini uimitoare.

— Am de gând să-l printez, apoi o să plecăm naibii de aici. Începe să-i aduni pe ceilalți.

Am înșfăcat paginile pe măsură ce ieșeau, le-am împăturit și le-am înghesuit prin toate buzunarele mele. Nu știam nici măcar cât de multe erau, dar, în cele din urmă, imprimanta se opri. Ardeam de nerăbdare să le spun celorlalți totul, dar n-am făcut-o. Mi-am mușcat buzele până când a început să mă doară. Înțelegi acum de ce sunt lider?

— Haideți! am spus grăbită. Să dispărem! Dați-i drumul!

— Hm, o secundă, Max, a zis Gasman, sunând foarte, foarte ciudat.

127

Gasman stătea lângă un perete acoperit cu un material textil și, cu o curiozitate tipică pentru el, trăsesese pânza la o parte. Încet, ne-am deplasat spre el, șase perechi de ochi căscați larg, cât farfuriile. Când am ajuns la vreo șaiszeci de centimetri distanță, inima mi s-a oprit, parcă, în piept. Mi-am pus mâna la gură ca să nu țip. Angel a țipat, până când Fang i-a pus mâna la gură.

În spatele draperiei era un perete de sticlă. OK, nu era mare scofală.

Dar în dosul geamului exista o altă încăpere de laborator, cu stații de lucru de laborator, computere și... cuști.

Cuști în care se zăreau niște forme adormite. Forme de mărimea unor copii. Erau câteva zeci.

Mutanți.

Exact ca și noi.

Nu puteam vorbi. Privirea-mi cerceta peretele de sticlă, și-am văzut un mic tablou de comandă la nivelul ochilor. M-am dus la el și l-am apăsător în maniera mea deșteaptă de „nu-ți-bate-capul-cu-el” pe care o adoptasem.

Peretele de sticlă s-a deschis și ne-am strecurat tiptil înăuntru, cu nervii întinși ca niște fâșii de elastic.

În mod cert, aceia erau copii-mutanți, care dormeau în cuști sau în coșuri mari, pentru câini. Imaginea mi-a readus acel vâjâit groaznic din copilărie, și am ajuns în pragul unui atac de panică. Uitasem de migrena mea, poate pentru moment, dar acum îmi revenise, pulsând ca și cum creierul îmi era pe cale să explodeze.

Angel se uita întristată într-una din cuști, și m-am dus la ea. Dintre sute de experiențe genetice, numai noi și Eliminatorii eram viabili, din câte știam eu. Cele două mici creaturi, adormite pe podeaua cuștii lor, erau în mod clar niște eșecuri oribile, și probabil că nici nu puteau rezista multă vreme. Nu cu unele dintre organele vitale afară din trup și așa mai departe. Rinichi, mațe, o inimă. Oh, bieți' copilași.

— E jalnic, a șoptit Fang, și m-am întors pentru a-l vedea cum se uita la o pisică mare, ca un serval sau un margay.

N-am mai văzut niciodată un animal real prin laboratoare. Tocmai când mă întrebam care era chestia cu el, s-a trezit, a clipit adormit și apoi s-a întors pe cealaltă parte și a adormit la loc.

Am înghițit cu mare, foarte mare greutate. Avea ochi omenești. Iar când i-am examinat etichetele mai îndeaproape, am văzut degete omenești sub ghearele retractile. Sfinte Sisoe!

Aplecându-mă, am văzut că Angel citea de pe un carton agățat de o altă cușcă mică. Ocupantul ei, o ființă ca un câine, alerga în somn.

— Salut, cuțule, a șoptit Angel. Salut, cățelușule. Arăți ca Toto, din Vrăjitorul din Oz.

M-am dus lângă Nudge, și am rămas încremenită lângă o cușcă. M-am uitat înăuntru.

Creatura de aici avea aripi.

I-am surprins privirea lui Fang, și acesta a venit lângă noi. Când a dat cu ochii de copilul-pasăre, a oftat și a clătinat din cap. De fapt, am văzut tristețe și tandrețe în ochii lui. Asta m-a făcut să vreau să-l îmbrățșez pe Fang. Însă n-am făcut-o, bineînțeles.

— Știi că nu-i putem salva pe toți, mi-a spus încet.

— Eu trebuie să salvez întreaga lume, îți amintești? i-am șoptit la rândul-mi. Ei bine, am să încep cu tipii ăștia.

Așa și trebuie, Max, a spus Vocea. Asta-i diferența dintre tine și Fang.

Să nu îndrăznești să spui ceva rău de Fang, m-am gândit. De obicei, are dreptate. Probabil că are dreptate și acum.

Este important să ai dreptate, sau e mai important să faci ceea ce-i bine? Asta-i una dintre lecțiile care se învață cel mai greu.

OK, cum zici tu. Acum sunt foarte ocupată.

— Începeți să ridicați zăvoarele, i-am șoptit lui Iggy, care i-a șoptit lui Gasman și așa mai departe.

Am deschis o cușcă și am scuturat ușor creatura din interior, trezind-o.

— Fii gata să fugi, i-am șoptit. Te scoatem de aici.

Bietul copilaș se uita la mine fără să înțeleagă.

Mai multe creaturi erau treze și se împingeau în zăbrelele cuștilor, scoțând zgomote ciudate, cum nu mai auzisem vreodată. Ne mișcăm cât puteam de repede, deschizând uși. În cele din urmă, majoritatea captivilor erau liberi, stând prin jur, privind spre intrarea în laborator cu nedumerire sau frică.

Într-o cușcă se afla un copil uriaș, cu mâinile încleștate pe gratii.

Trăsăturile fine arătau că era, probabil, o fată. Avea aripi - i le puteam vedea strânse pe laturi. Era mai în vârstă decât celălalt copil înaripat pe care-l văzusem.

Am deschis repede ușa cuștii ei. Am sărit înapoi când am auzit un glas:

— Cine sunteți? De ce faceți asta? a șoptit ea.

— Copiii n-au ce căuta în cuști, i-am spus.

Apoi am rostit cu voce tare:

— OK, toată lumea. Haideți să facem praf șandramaua asta.

129

— Pe aici! a spus Nudge, încercând să mâne mutanții afară din laborator. Nu vă fie frică.

— Aud voci, a zis Iggy. Să vă fie foarte frică.

— Să plecăm! am ordonat.

Inima îmi bătea cu putere; ce făceam oare? Aveam de gând să mă îngrijesc de toți acești copii? De-abia puteam să mă ocup de cei pe care-i aveam deja.

Mă voi gândi la asta mâine.

— Nudge! Fang! Angel! am strigat. Ieșiți, ieșiți, ieșiți!

Țâșniră pe lângă mine, grăbindu-i și pe ceilalți, apoi am fugit prin prima ușă și peste covorul gros, spre cea de-a doua ușă.

— Sus pe scări!

Nu aveam auzul lui Iggy, însă am simțit, am sesizat, că mica noastră expediție de eliberare era pe cale să fie descoperită. Iar asta va fi cât se poate de rău.

Planifică din timp, Max. Gândește tot. Gândește din mers.

Da, Voce. OK, am trecut de trepte, apoi avem canalizarea. Practic, îi împingeam pe ceilalți în sus, pe scările întunecate, unu, doi, trei... Unul dintre copiii mutanți se sperie și se ghemui cu totul, scâncind. L-am ridicat într-o mână și-am continuat să urc, câte două trepte deodată. Aveam în minte traseul pe care trebuia să-l urmăresc.

În față, Fang a deschis larg ultima dintre uși, cea care dădea în tunel, și ne-am scurs cu toții după el, trecând de la un aer răcoros și proaspăt, la o umezeală fierbinte și fetidă, care-mi muta nasul din loc.

— Unde suntem? a întrebat fata-pasăre eliberată de noi.

Părea să aibă circa zece ani și era una dintre puținele ființe care putea vorbi.

— În sistemul de canalizare de sub un oraș mare, am spus pe scurt. În drum spre aer curat și lumina zilei.

— Dar nu încă, a șuiert Ari din spate. Mai întâi, trebuie să discutăm, Maximum. Tu și cu mine. De dragul vremurilor bune, de altădată.

130

Am încremenit și-am văzut ochii fetei-pasăre mărimdu-se de groază.

Îl cunoștea pe Ari? Încet, i l-am pasat pe micul mutant plângăcios din brațele mele, apoi m-am întors.

— Iarăși tu? Ce faci aici? am întrebat. Am crezut că tati te ține bine în lesă.

I-am văzut pumnii strânși și ghearele.

Trebuia să câștig timp. Pe la spatele meu, le-am făcut cu una din mâini semne pentru „fugiți!”

— Așadar, ce s-a întâmplat, Ari? am zis, atrăgându-i atenția asupra mea.

Cine a avut grijă de tine când Jeb a plecat cu noi?

Și-a mijit ochii și i-am văzut caninii crescând.

— Halatele albe. Nu-ți face tu probleme cu asta; am fost pe mâini bune. Cele mai bune. Cineva s-a ocupat de mine.

M-am încruntat, întrebându-mă...

— Ari, le-a dat Jeb permisiunea să te transforme într-un Eliminator, sau a făcut-o, pur și simplu, cineva în timp ce el era plecat?

Trupul încărcat de mușchi al lui Ari s-a cutremurat de furie.

— Ce-ți pasă ție? Ești așa de perfectă, una dintre re-combinantele reușite. Eu sunt un nimeni, ai uitat? Eu sunt băiatul lăsat în urmă.

În pofida tuturor lucrurilor, în pofida faptului că i-aș fi băgat, bucuroasă, dinții pe gât pentru ce i-a făcut lui Fang, am simțit o tresărire de milă pentru Ari. Era adevărat, odată ce-am ieșit din Școală, nici nu m-am mai gândit la el. Nu m-am întrebat de ce-l abandonase Jeb și nici ce se întâmplase cu el.

— Cineva ți-a făcut niște lucruri îngrozitoare pentru că Jeb nu era acolo ca să te protejeze, am zis încet.

— Ține-ți gura! a mârâit. Nu știi nimic\ Ești proastă ca noaptea!

— Poate că nu. Cineva a vrut să vadă dacă Eliminatorii ar rezista mai mult dacă nu încep transformarea din copilărie, am continuat.

Ari tremura acum, încleștându-și și descleștându-și convulsiv pumnii.

— Aveai trei ani, iar ei ți-au grefat ADN și te-au transformat într-un super-Eliminator. Așa-i?

Brusc, Ari se întinse și lovi cu una din labele lui făcute pumn. Chiar și cu reflexele mele mai mult decât rapide, tot a reușit să-mi izbească obrazul suficient de tare încât să mă trimită învărtindu-mă în peretele tunelului. Ceva asemănător cu puroiul mi s-a lipit de față.

Am inspirat, acceptând că urma să primesc o mamă de bătaie. Bătrânu' Jeb, cu toate că era o unealtă a satanei, ne-a învățat arta folositoare a bătaii pe stradă. Nu lupta niciodată cinstit, nu așa se învinge. Folosește orice truc murdar pe care-l știi. Așteaptă-te la durere. Așteaptă-te să fii rănit. Dacă durerea te ia prin surprindere, atunci tocmai ai pierdut.

M-am întors încet spre Ari.

— Afară, în lumea adevărată, ai fi în clasa a doua, am zis, simțind în gură gustul sărat al sângelui. Dacă Jeb te-ar fi protejat.

— Afară, în lumea adevărată, ai fi fost omorâtă pentru că ești un mutant dezgustător.

Acum mânușile fuseseră aruncate.

— Iar tu ești... ce? am întrebat cu o falsă nedumerire politicoasă. Recunoaște, Ari. Nu ești doar un băiat masiv, păros, de șapte ani. Ești într-un mod mult mai evident un mutant mai ciudat decât sunt eu, iar propriul tău tată a lăsat să se întâmple asta.

— Gura! a urlat Ari furios.

Nu m-am putut abține, mi-a părut rău de el, o secundă.

Dar numai o secundă.

— Vezi tu, Ari, am continuat pe un ton firesc, apoi m-am aruncat asupra lui cu o lovitură din lateral, care ar fi zdrobit pieptul unui om obișnuit.

Ari de-abia dacă s-a clătinat.

S-a dat înapoi o jumătate de pas. Nici măcar unul întreg.

M-a pocnit din nou, și atunci am văzut cercuri și stele. M-a lovit în stomac. Doamne, era la fel de puternic ca o pereche de boi. Asta ar fi destul de multă forță, nu?

— Ești moartă, a hârâit Ari. Vreau să spun, în sensul real al cuvântului.

Apoi s-a aruncat asupra mea, cu ghearele scoase, și a alunecat.

Gheata i-a alunecat pe marginea soioasă a tunelului și a căzut pe spate. Atât de dur, încât am putut auzi valul de aer dislocat de el, un suflu măreț.

— Ia-i de aici! i-am strigat lui Fang, abia întorcându-mi capul, apoi aruncându-mă cu toată greutatea pe pieptul lui Ari.

Îmi puteam auzi bătăile inimii și simțeam adrenalina pătrunzând în mine, transformându-mă într-o Supergirl. Mi-am amintit că Ari îl rănisese rău de tot pe Fang, pe plajă, și că-i plăcuse s-o facă.

Ari se chinui să se ridice, horcăind ca un animal lovit de pneumonie, încercând să mă doboare. I-am apucat capul cu ambele mâini, iar fața mi s-a schimonosit de furie.

Însă mi-a scăpat. Era atât de rapid, mai rapid decât mine.

Ari m-a lovit din nou, și cred că am auzit o coastă trosnind. Mă dezmembra, bucată cu bucată. Oare de ce mă ura atât de mult? De ce ne urau toți Eliminatorii?

— Da, Maximum, îmi place asta. Vreau să dureze mult, mult timp.

Acum eu eram sacul lui de box și nu puteam face nimic în această privință. Nici nu-ți poți închipui rănilor și durerea, sau forța lui, ori furia revărsată asupra mea.

Singurul lucru care mă salva de la distrugere era podeaua alunecoasă a tunelului, mîzga de sub picioarele lui.

Și chiar atunci, Ari și-a pierdut din nou echilibrul și am sesizat un mic prilej. O șansă, măcar.

L-am mai lovit o dată, acum în gât. O lovitură solidă, de nădejde.

Ari s-a sufocat și a început să se lase în jos. M-am aruncat asupra lui, apucându-l de cap, și am căzut amândoi, printr-o mișcare lentă. Era uriaș, greu, și ne-am prăbușit ca o greutate de plumb. Bum!

Dos, spate, cap... M-am ținut bine, în timp ce gâtul lui Ari se izbea de partea dură a tunelului. Am auzit un pocnet oribil, de ți se întorcea stomacul, care mi-a vibrat până sus, pe brațe. Ari și cu mine ne-am holbat unul la altul șocați.

— M-ai rănit de-adevăratelea, a icnit el șuierător, cu o uimire teribilă în glas. Eu nu te-aș răni. Nu așa.

Apoi capul i-a căzut și Ari a rămas total inert. Ochii i s-au dat peste cap și nu se mai vedea decât albul lor.

— Max?

Iggy încerca să pară calm.

— Ce-a fost asta?

— Am... am...

Am înghițit cu noduri, stând pe pieptul dezgolit al lui Ari, încă ținându-l de cap.

— Cred că i-am rupt gâtul.

Am înghițit din nou, simțindu-mă ca și cum îmi venea să vomit.

— Cred că-i mort.

Am auzit voci furioase și zgomot greu, bubuitor, de pași pe treptele de deasupra noastră.

Nu aveam timp de gândire, să încercăm să pricepem ceva din cele tocmai petrecute.

Am sărit de pe trupul neînsuflețit al lui Ari și am înșfăcat mâna lui Angel. Ea l-a apucat pe Iggy și-am început să fugim cu Nudge și Gasman imediat în urma noastră. Mă durea peste tot, însă am alergat. Am alergat ca toți dracii, ce-o mai fi însemnând și asta. N-am văzut nicio urmă de Fang sau de ceilalți mutanți, deja plecaseră.

— Zboară! am urlat, lăsând mâna lui Angel, iar ea a sărit instantaneu peste apa de canalizare, deschizându-și, brusc, aripile și bătând din greu.

Tenișii i s-au scufundat în apă, dar apoi s-a ridicat din nou și a zburat în josul tunelului, aripile ei albe fiind ca o rază în întuneric. Gasman era următorul, părând speriat și palid, iar Iggy a decolat după el.

Am auzit un glas bubuitor:

— Era fiul meu!

Strigătul furios al lui Jeb răsună oribil în urma mea, ricoșând din pereții de piatră, năvălind asupra mea din toate părțile. Am simțit că nu mai am aer. Chiar îl ucisesem pe Ari? L-am făcut să moară? Totul părea atât de ireal... tunelul canalizării, dosarele, mutanții, Ari... Nu cumva visam?

Nu. Eram dureros de trează, eu însămi suferindă, dureros de aici și acum.

M-am întors și m-am uitat în urmă, la Jeb, omul care fusese eroul meu, cândva, demult.

— De ce faci astea? am strigat cu toată puterea mea. De ce acest joc? Acest test? Uite ce-ai făcut!

Jeb se holba la mine, și mi-am amintit clar cum era când îmi era ca un tată, singurul în care mă încredeam. Cine fusese cu adevărat? Cine era acum?

Dintr-odată, schimbă complet macazul. Nu mai urla.

— Max, vrei răspunsuri pentru secretele vieții, dar nu așa funcționează lucrurile. Nu pentru toată lumea, nici măcar pentru tine. Sunt prietenul tău. Nu uita niciodată asta.

— Deja am uitat! am strigat, apoi m-am întors, lă- sându-1 pe Jeb în urma mea.

— Ia-o la dreapta! am țipat spre Angel, iar ea execută, virând cu grație într-un tunel mai larg.

Chiar când am virat după ea, aproape izbindu-mă de perete, pentru că m-am înclinat prea târziu, am auzit un ultim urlet chinuitor. Jeb își schimbase iar atitudinea, urla la mine, și mi-am imaginat fața lui roșie, roșie ca un semafor:

— Ți-ai omorât propriul tău frate!

Cuvintele oribile ale lui Jeb îmi răsunau în minte, iar și iar, sensul și consecințele păreau tot mai rele de fiecare dată. Ți-ai omorât propriul tău frate. Ar putea fi adevărat? Cum? Sau și asta era tot teatru? Parte din testul meu?

Cumva, am ajuns până în stradă, unde ne aștepta Fang. Mă simțeam sfârșită, ca și cum aș fi fost lovită de un camion, însă m-am forțat să continui să merg. Mi-am amintit de hârtiile pe care le îndesasem prin buzunare. Nume, adrese, fotografii... ale părinților noștri?

— Unde sunt ceilalți copii? Mutanții? l-am întrebat pe Fang.

Se petreceau atâtea acum. Era greu să le rezolvi pe toate, dar trebuia făcut și asta, așa că am făcut-o.

— Fata cu aripi i-a luat.

Dădu din umeri.

— N-a vrut să stea cu noi. Nu accepta un „nu” drept răspuns. Ți sună cunoscut?

I-am făcut semn să plece. Nu voiam să discut acum despre asta, nu voiam să discut despre nimic.

Încă mai vedeam ochii lui Ari, dându-se peste cap, îi puteam auzi gâtul frângându-se.

— Voi mergeți. Continuați să mergeți, am zis, și-am început să șchiopătez înainte. Nu vă opriți.

Aproape două minute mai târziu, mi-am dat seama că Angel mai căra ceva în brațe, în afară de Celeste.

— Angel?

M-am oprit în mijlocul trotuarului.

— Ce-i asta?

Ceva mic, negru și mișos se foia pe sub brațul ei.

— E cățelul meu, a răspuns Angel, iar bărbia i s-a încleștat, așa cum se întâmpla întotdeauna când se pregătea să fie încăpățânată.

— Al tău ce? a zis Fang, cercetând obiectul în cauză.

Ne-am adunat toți în jurul lui Angel, dar apoi mi-am dat seama că grupul nostru bătea la ochi.

— Haideți să plecăm, am mormăit. Însă discuția asta nu s-a terminat, Angel.

În Battery Park, mai jos de capătul Manhattanului, o copertină abandonată de pe o scenă în aer liber zăcea aproape acoperită de rododendronii creșcuți în neorânduială și de câteva tufe. Ne-am înghesuit la adăpostul ei, în vreme ce ploaia spăla praful din oraș. Eram stoarsă. Mă simțeam ca și cum nu-mi mai rămăsese nimic.

— OK, am zis, așezându-mă mai drept, încercând să pun ceva vlagă în glas. Angel, explică-ne ce-i cu câinele.

— E câinele meu, a rostit ea hotărâtă, fără să se uite la mine. De la Institut.

Fang îmi aruncă o privire care spunea: „Dacă o lași să păstreze câinele, te omor.”

— Angel, nu putem ține un câine cu noi, am zis sec.

Câinele se strecură de sub brațele ei pentru a se așeza lângă ea. Arăta destul de normal, din câte-mi puteam da seama. Ochii lui luminoși, negri, câinești, luceau spre mine, și rânjea prietenește. Coada lui scurtă, un ciot, se legăna. Nasul îi adulmeca prin aer fericit, entuziasmat de toate noile izuri de pe lume.

Angel trase câinele spre ea. Gasman veni mai aproape să-l privească.

— Și în afară de asta, o mai ai pe Celeste, i-am amintit.

— O iubesc pe Celeste, a spus Angel plină de loialitate, dar nu-1 puteam lăsa pe Total în urmă.

— Total? a întrebat Iggy.

— Așa scria pe fișa lui, a explicat Angel.

— Câinele ăsta mutant total se poate întoarce împotriva noastră și să ne ucidă în timp ce dormim, a spus Fang.

Câinele își înalță capul într-o parte, iar rânjetul i se șterse pe moment. Apoi începu din nou să dea din coadă, ignorând insulta.

Fang se uită spre mine: trebuia să fiu polițaiul cel rău și să aplic legea.

— Angel, am început pe un ton blând. Nu ne putem hrăni nici pe noi întotdeauna. Suntem fugari. Aici e periculos. Tot ce putem face e să avem grijă de noi.

Angel își strânse maxilarele și-și privi tenișii.

— Este cel mai minunat câine din întreaga lume, a zis ea. De peste tot.

M-am uitat neajutorată la Fang.

— Angel, a zis el pe un ton aspru.

Ea și-a ridicat privirile spre el, cu ochii ei mari, albaștri, cu fața murdară, hainele jechoase, cu codițele ciufulite.

— Cu prima ocazie când nu ai grijă de el, vâââjjj, zboară, a zis atunci Fang. Ai înțeles?

Fața lui Angel s-a înseninat imediat, și fetița s-a aruncat în brațele lui Fang, în vreme ce eu am rămas cu gura căscată. A îmbrățișat-o și el, apoi mi-a surprins expresia. A dat din umeri și-a lăsat-o pe Angel jos.

— M-a terminat cu ochii ei de Bambi, a șoptit el. Știi că nu pot rezista când face figura asta.

— Total! a exclamat Angel. Poți să rămâi!

Îmbrățișă micul trup negru, care dădea vesel din coadă,

apoi se trase înapoi, radiind spre el. Total scoase un scheu- nat fericit, apoi făcu un salt entuziasmat.

Iar noi am rămas cu gura căscată. Ne holbam cu toții fără să ne vină să credem. Total aproape că lovi tavanul copertinei, aproape cinci metri deasupra noastră.

— Oh, a făcut Angel, iar Total a aterizat aproape în fund, apoi a sărit iar și i-a lins fața.

— Mda, oh, am rostit.

133

În seara aceea am făcut un mic foc de tabără și am stat lângă apă într-o zonă a New Yorkului numită Staten Island. Ne lingeam rănilor. În special eu. Mă durea peste tot. Dar eram și incredibil de agitată gândindu-mă la ceea ce găsisem la Institut.

— OK, suntem cu toții în siguranță, suntem toți aici.

Am inspirat adânc și-apoi am expirat lent.

— Am găsit Institutul și poate că am găsit exact ceea ce căutam noi acolo. Fraților, am descoperit numele, adresele și chiar fotografiile persoanelor care ar putea fi părinții noștri.

Puteam vedea surprinderea, șocul, agitația incredibilă de pe fețele lor, dar de asemenea și urme de teamă și emoții. Îți poți imagina cum este să-ți

întâlnești părinții când ai undeva între șase și paisprezece ani? Sunt sigură că nu.

— Ce mai aștepti? a întrebat Iggy. Plicul, te rog. Deschide-l. Apoi să-mi spună și mie cineva ce scrie.

Aveam o senzație de exaltare și tremur când am început să scot foile luate de la Institut. Acolo erau răspunsurile misterelor vieții noastre, da? Ceilalți se adunară în jurul meu, lăsându-se pe umerii mei, ajutându-mă să netezesc paginile.

— Max, ce-a vrut Jeb să spună că ți-ai ucis fratele? a întrebat, din senin, Nudge.

Întrebarea era ceva atât de tipic pentru ea.

— Doar nu voia să spună că Ari îți era frate, nu? Voi nu erați... adică nasol de tot...

Am ridicat mâna, încercând să nu urlu din cauza emoțiilor reprimite.

— Nu știu, Nudge, am zis, făcând eforturi să par calmă. Nu mă pot gândi acum la asta. Haideți să citim aceste pagini. Când cineva vede ceva interesant, să țipe.

Le-am dat teancurile mototolite.

— Cine-i tăticul tău? bombănea Gasman. Cine-i mămica ta?

134

Angel începu să citească încet, dând glas cuvintelor.

— Asta nu are niciun înțeles pentru mine, a spus ea după vreo zece secunde.

Apoi Gasman anunță:

— Aici sunt! strigă el. Aici sunt!

— Lasă-mă să văd, Gazzy.

Gasman mi-a întins teancul lui și m-am uitat peste el. I-am găsit numele destul de repede: „F28246eff (Gasman).” Aproape că mi-a stat inima-n piept.

— Uite o adresă! am zis, urmărind cu degetul în josul paginii. Este în Virginia!

— Și eu am găsit o adresă, și ceva nume, a zis Fang. Și numele meu. Și... oh, frate, sunt și poze.

— Să vedem, să vedem și noi!

Toată lumea s-a strâns în jurul lui Fang, și chiar dacă el era de obicei Domnul Calm, Cool și Stăpân pe sine, acum tremura. Cu toții făceam la fel. Eu însămi tremuram de parcă temperatura scăzuse cu vreo cincizeci de grade.

Nudge arată spre o fotocopie din mâna lui Fang. Înfățișa un bărbat și o femeie de circa treizeci de ani.

— El arată exact ca tine, Fang. La fel și ea. Trebuie să fie părinții! Nicio îndoială.

Vocea i se înăbuși, și dintr-odată am început cu toții să plângem, cu excepția lui Fang, desigur, care doar bombăni:

— Poate da, poate nu.

Apoi toată lumea se uită peste pagini, căutându-și părinții. Nimeni nu scotea niciun sunet. Până când...

— Iată-i! Mama și tatăl meu! a strigat Gazzy. 167 Cortland Lane în Alexandria, Virginia! Angel, uite! Ei sunt. Este absolut uluitor. Este un miracol. Seamănă cu mine! Și cu tine, Angel!

Angel se holbă la fotografie fără să spună nimic, momentan, apoi fața i se strâmbă și începu să scâncească. M-am întins imediat și i-am tras trupușorul mai aproape, mângâindu-i părul. De obicei, Angel nu-i deloc sentimentală, și când am simțit-o cutremurându-se de scâncete, m-a durut pieptul de suferința

ei. Și să mai vorbești de momentul tău Kodak. Sau Fuji. Orice altceva.

— Sunt o grămadă de cifre și alte prostii peste tot prin paginile astea, a zis Fang, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

Am văzut același lucru.

— De ce să codifice doar o parte din informații? Nu are sens.

— Cui îi pasă? a strigat Gazzy fericit. Mi-am găsit mămica și tatăl!

IAAHUUU! Nu mai vreau să fiu supărat pe ei!

Fang, Gazzy și Angel trăseseră lozurile câștigătoare, dar până acum, Iggy și cu mine nu reușisem. Și nici Nudge nu era sigură dacă părinții ei erau acolo sau nu.

— Iggy! Iggy! Mămica ta! Oh, auu..., zice că tatăl tău e decedat, a raportat Gasman. Îmi pare rău de tatăl tău. Dar mămica ta arată bine.

Se apucă să i-o descrie cu glas tare.

Așa că, până la urmă, rămăsese un singur outsider, unul dintre noi care nu-și găsisese mama și tatăl prin dosarele de la Institut. Ai ghicit: moi. Eu încă eram fără nimeni și nimic.

Îmi place să spun că sunt o persoană atât de bună, un lider de echipă, că nu mă simțeam cu totul exclusă, îndurerată, doar făcută bucați și distrusă, dar nu fac decât să încerc să țin minciuna sub control. Simțeam toate acele lucruri îngrozitoare și încă și mai mult de-atât.

Însă am arborat o expresie curajoasă, am zâmbit, am făcut și eu oh și ah și-am recitat dosarele, fericită pentru frații mei, care, ca să spunem adevărul, n-au avut parte de prea multă fericire în viața lor dură, scurtă și ciudată.

Însă mintea cu-nervi-de-oțel nu putea lăsa să treacă un amănunt.

— Deci, de ce să codifice atâtea informații? am întrebat în cele din urmă.

Doar ca să mai spun ceva, să mă așez în altă parte decât pe acest tron al durerii.

— Poate că este vorba de informații despre care halatele albe cred că nu trebuie cunoscute de oricine, a zis Fang cu o voce cavernoasă, ca în Zona Crepusculară, folosită de el uneori, când lucrurile deveneau neobișnuit de ciudate, dincolo de ciudățenia lor obișnuită.

— Cum ar fi... finanțarea, am spus. Sau date despre spitalele care le-au furnizat copiii. Ori despre savanții demenți care-i ajută. Cum ar fi cheile întregului Imperiu al Răului.

— Sfinte Sisoe, a spus Iggy, ridicându-se agitat. Dacă avem materialul ăsta, i-am putea termina cu totul! L-am putea trimite vreunui ziar. Individul ăla gras ar putea face un film despre asta, ceva de genul Cântec pentru un masacru sau așa ceva.

Inima-mi palpita numai gândindu-mă la asta.

— Mie nu-mi pasă de chestiile astea, a zis Nudge. Eu nu vreau decât s-o găesc pe mama și pe tata și asta-i tot. Stați, stați așa! Asta-s eu!

Ținându-și răsuflarea, examinează informațiile din jurul cazului N88034gnh (Monique).

— Știți ceva?

Nudge privea, în viteză, o pagină după alta.

— Toate aceste adrese sunt din Virginia, Maryland și Washington, DC. Înseamnă că sunt cam apropiate, nu? În plus, DC este locul unde se află guvernul, nu?

— Acesta-i lucrul cel mai cool de aici, a spus Iggy, cu o expresie preocupată pe chip. Întâi ne întâlnim părinții. Regăsirea cu bucurie, îmbrățișări, sărutări. Apoi mergem și distrugem Școala, Institutul și pe toți ticăloșii... vreau să spun, pe toți nemernicii care ne-au făcut asta. Ar fi măreț. Ca și șansa de a-i rade pe

toți Eliminatorii, absolut pe toți, dintr-un foc. Destul de cool!

— Atunci ce facem? a întrebat Gasman, devenit, dintr-odată, foarte serios. Pe bune?

— Eu vreau orice vrea și Max, a zis Angel. La fel și Celeste și Total.

Auzindu-și numele, Total dădu din coadă și-i linse mâna lui Angel. Indiferent ce i-au făcut la Institut, nu părea să mai aibă niciun fel de antipatii. Acum o linse și pe Celeste.

Bietul ursuleț avea nevoie de o baie serioasă. Cu toții aveam. M-am uitat la gașcă. Deocamdată, aici eram în siguranță. Eram împreună. Mă cuprinse parcă un val de recunoștință.

— Trebuie să mergem în DC, am zis în cele din urmă. Și să facem câte-o baie. Și să începem să ne căutăm părinții. Avem toate adresele lor, da?

— Huhuuuu! a strigat Gasman, lovindu-1 cu palma pe umăr pe Iggy, luându-1 pe acesta prin surprindere.

Le-am zâmbit. Îi iubeam atât de mult și voiam să fie fericiți. Puteam face asta pentru ei. Însă în interior, mă simțeam ca și cum niște găuri negre îmi strâpungeau pieptul. Am ucis pe cineva astăzi. Poate chiar pe propriul meu frate. Acum vom începe să aflăm despre trecutul părinților noștri, poate despre sensul vieții noastre, iar eu nu știam dacă voiam asta. Și numai pentru că, parțial, nu aveam nicio idee cine erau părinții mei.

Dar nici nu contau astea, nu? Acești copii reprezentau familia mea. Le datoram încercarea de a face ca visurile lor să devină realitate.

Chiar dacă asta m-ar fi ucis.

Foarte târziu în acea noapte, sau poate că era dimineața devreme, am încercat să discut cu Vocea. Poate, doar poate, va binevoi să-mi răspundă.

Am două întrebări pentru tine, bine? Doar două întrebări. Nu, hai să fie trei întrebări. OK. Unde sunt mama și tatăl meu? Cum se face că sunt singura fără niciun dosar? De ce am migrenele astea îngrozitoare? Și cine ești tu? Ești dușmanul dinăuntrul meu? Sau ești prietenul meu?

Vocea răspunse imediat: Astea-s mai mult de trei întrebări, Max. Și uneori, dacă cineva îți este prieten sau dușman depinde numai de cum privești lucrurile. Dar dacă vrei să știi, eu mă consider prietenul tău, un prieten bun, care te iubește foarte mult. Nimeni nu te iubește mai mult decât mine, Maximum. Acum ascultă. Eu pun întrebările, nu tu. Ești aici, îmi spuse Vocea chicotind, pentru o mare călătorie. Pentru incredibila și indescritibila Maximum Ride.

Epilog

Nu există nimic pe lumea asta care să se poată compara cu zborul de dimineața devreme, să spunem pe la ora șase.

La altitudinea de patru mii cinci sute de metri, încă mai puteam distinge culorile mașinilor care circulau de-a lungul autostrăzii cu taxă din New Jersey, sub noi. Mă simțeam nemaipomenit să străbat din nou văzduhul, întin- zându-mi aripile cu totul, îndepărtând tristețea. Zburam într-o formație lejeră, înaintând fiecare prin siajul aerian al celuilalt, zâmbind din nimic. Eram fericiți să fim împreună pe cer, mult deasupra lumii care deținea misterele și durerea noastră.

Lui Total părea să-i placă vântul care-i fluiera prin blană, iar altitudinea nu părea să-i jeneze respirația, încă. Știam că ceilalți erau entuziasmați de găsirea părinților lor, și mai știam că aveam să merg pe acel drum împreună

cu ei, până la capătul liniei.

Fang mi-a aruncat o otheadă, cu figura lui calmă și impasibilă, cu toate că parcă puteam simți nerăbdarea scur- gându-i-se din pene. I-am zâmbit, iar ochii lui întunecați s-au luminat.

Fang. Trebuia să mă gândesc la unele lucruri despre el.

Eu. Trebuia să mă gândesc și la mine.

Când vom ajunge la Washington D.C., ori va fi ceva incredibil de grozav, ori un dezastru sfâșietor. Iggy credea că întâlnindu-și părinții va avea calea liberă spre siguranță, libertate și fericire. Eu nu eram chiar atât de naivă.

Cunoașterea este o povară îngrozitoare, continuă Vocea. Te poate ajuta, dar te poate băga în pericole mai mari decât orice până acum.

M-am prins. Dar trebuia s-o fac, oricum.

Max... ai o misiune mult mai importantă decât găsirea părinților stolului. Concentrează-te să ajuți întreaga lume, nu doar pe prietenii tăi.

Mi-am ținut aripile în echilibru, plutind foarte, foarte mult timp pe un curent cald, ascendent. Era ca și cum aș fi plutit pe un nor, cea mai grozavă senzație pe care ți-o poți imagina. Aș vrea să poți încerca asta împreună cu mine. Poate, data viitoare.

Știi, Voce, m-am gândit în cele din urmă, prietenii mei sunt lumea mea.

1 Specie de conifere, de mici dimensiuni, care crește în America de Nord

1 Echivalentul masculin al lui bimbo, femeie de moravuri ușoare, în argoul urban american.

1 Expresie idiomatică din engleza americană însemnând, aproximativ, „Pupați-mă în dos“.